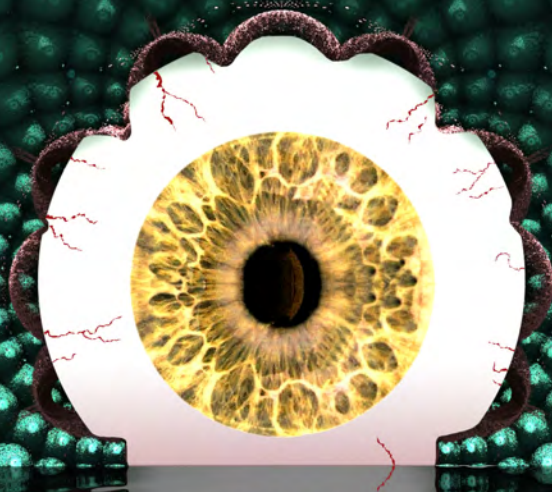

**SOGOT:
TSUKI NO KOKORO**

Al.hexth

2019

1: DRSNÉ PROBUZENÍ

Reální mágové také spí. Tedy... občas, když se jim to hodí. A navíc nutno podotknout, že jejich sny mají daleko do nezřídka fantaskního a zmateného snění většiny běžných tvorů. Zrcadlí segmenty reality - i takové, která by jinak byla mimo jeho dosah. Snící reálný mág je neukotven, a díky zákonu o přitažlivosti stejného je jeho vnímání automaticky navigováno k věcem a událostem, jež se ho nějakým způsobem týkají. Je to velmi šikovná metoda.

Ovšem nejsou sami, kdo ji ovládají.

Krom nich také Starodávni.

Bliřdofkvicht Chofgluňurk Zblegd. Tato tři děsná slova vznikla pokusem o přepis jména jednoho ze Starodávnych. Jejich nositel byl ovšem ještě strašlivější.

-Lest úskočná vůči nám namířená bez odpovědi patřičně důrazně nikterak zůstatí nemůže a nesmí, řekl zrovna jazykem, jehož převod do psané podoby prakticky není možný. Starodávni totiž mluví ve víceobrazných vizích a pocitech, takže zmíněná věta měla ve skutečnosti podobu jakéhosi krátkého, mnoho-rozměrného, emocemi přesyceného filmu. Jeho obsah by svou hrůzností patrně zdrtil kteréhokoli diváka.

-Pokud způsob kterak zničití jednoho z nás naléztí dovedli, tu hrozba vyvstává že i jiní toho časem se chopí, souhlasil jiný, neméně děsivý hlas. -Z důvodu toho podporu a součinnost tobě mnozí z nás ochotně poskytnouti se uvolili, dodal.

-Po jejich stopách vydám se, tenata svá znenáhla zhusta zatáhnu, a pomstu, před jejímž obrazem celé další generace děsem třásti se budou, účinně zhotovím! přitakal první hlas. Jeho nositel, s jehož jménem jsme se již měli tu čest seznámit, už by si na pomyslnou pažbu – v jeho případě spíše slizké chapadlo – mohl udělat sedm zářezů. Tolik již měl za sebou úspěšných likvidačních misí ve světě nad Hladinou. Rozsah hrůzy a utrpení, jež tím osobně či zprostředkovaně způsobil, není přenositelný jinak než přímou zkušeností, která však pro příjemce této zkušenosti vždy dopadla naprosto katastrofálně.

Po vyslechnutí takového hovoru by jeden hnedle řekl, že to někdo bude mít v budoucnu dost drsně spočítané. A tím někým měl být Sogot a DeJane.

„Ach drahý,“ řekla DeJane poté, co se ukotvila zpět v našem starém dobrém čtyřrozměrném světě a otevřela oči.

„Ano,“ přikývl Sogot tiše. Nemuseli si říkat nic víc. A přestože byli oba reální mágové, to čeho byli svědky jimi značně otřásl. Něco jiného je zvítězit nad nepřipraveným Starodávným, jako se jim to povedlo minule, a něco jiného stát tváří tvář pomstě věkovitého Starodávného lovce, podporovaného jeho kmenem.

Nemůže však být většího omylu, než aby si někdo myslel, že se reální mágové smíří s rolí oběti. Obě bytosti se zaposlouchaly, a po chvíli na sebe mlčky kývly. Starodávný ovládal krystalovou detekci stejně brilantně jako oni, a oba již cítili téměř neznatelné znění špionážní sítě, která je začala nenápadně hledat. I když o ní věděli, chvílemi ji úplně ztráceli – tak mistrně byla skrytá v šumu stringového pozadí. Lovec Blř byl skutečně soupeř na úrovni; ale dost možná byl ještě o úroveň výše.

>Máme obrovskou výhodu, že jsme jeho záměr chytili hned v zárodku, řekla po chvíli DeJane. Použila pro změnu speciální telepatický jazyk, který spolu se Sogotem vymysleli právě pro kritické situace. Byl podobný obrazové řeči Starodávných, jen probíhal mnohem více skrytěji. Mělo to svůj dobrý důvod. Ve sférách, jež mohly obývat výhradně Nezdolné bytosti, už byly schopnosti, zbraně i obranné systémy tak vyrovnané, že prakticky nešlo někoho přemoci v otevřeném boji. Šanci mělo pouze překvapení, zcela nečekaná akce.

Jedno dávné přísloví říká: vem člověka do lesa. Čím hlučněji se bude chovat, tím je hloupější. Toto pravidlo platilo mezi Nezdolnými stoprocentně. Vítězí, kdo je méně vidět a slyšet. Starodávný lovec si toho pravidla byl vědom. Ačkoli běžný výstup zpod Hladiny udělá velký rachot, Zblegd se vynořil do tohoto světa tak tiše a nenápadně, že ani Sogot, ani DeJane dosud netušili, kde. Jen díky jeho chvilkové neopatrnosti se o něm dozvěděli.

>Podívej se lépe, drahá, opáčil ale Sogot. >On chtěl, abychom to viděli...

Krásná šelma se zaposlouchala a pomalu přikývla. „Aha.“

>A už ví, že jsme to viděli, potvrdila o chvíli později. Smysl byl jasný: vyděsit je, a přimět k neuvážené činnosti, která by Blřovi prozradila nejen jejich schopnosti, zámysly, ale hlavně čas i místo, a umožnila tím provést přesně cílený útok.

>Pravá chvíle, zúročit čánákjiku! prohlásil Sogot. Mínil tím rozsáhlé učení o přetvářkách, jež líčilo jak nejen rozeznat, ale i přemoci lest, skrytou v jiném klamu než je ten původní. Malou vadou na kráse byl ale fakt, že tato vysoce specializovaná věda měla své kořeny právě ve světě Starodávných...

>A kaňku. Pro všechny případy, podala mu Dejane směrnik na černou díru.

Sogot mlčky přitakal. Kdyby se cokoli nepovedlo – do zajetí Starodávných se nesmějí dostat stůj co stůj.

„Utečeme!“ řekla Dejane nahlas. To slovo již byla součást přetvářky, určené k tomu, aby ho Blřova špionážní pavučina zachytila. Zda se ale nechá svést tím, co uslyší, byla velká neznámá.

„Ještě já jsem neutíkal!“ prskl zpupně. >Poslouchá, potvrdil současně tajnou řečí.

„Schováme se. Vytvoříme tak neprostupný výstražný systém, že mu nic neunikne,“ pokračovala Dejane. „Ty nad Hladinou, já pod ní. Bude dokonalý.“

Sogot se usilovně tvářil jako že přemýšlí.

„To by mohlo vyjít,“ připustil. „Pokud se Starodávný vynoří zpod Hladiny, dá to nepřehlédnutelnou ránu. To by byla naše šance,“ vyslal klamnou informaci.

„Myslela jsem přesně to samé, drahý,“ pousmála se.

>Stále poslouchá, ujistil se Sogot.

>Ano, poslouchá, potvrdila mu Dejane. >Tak ať zatím předpokládá, že si myslíme že je ještě stále pod Hladinou, dodala.

„Ještě si to nechme projít hlavou,“ uzavřel divadlo pro lovce.

>Teď zjistím, na co všechno jeho síť reaguje a kolik jich má, poznamenala Dejane věčně.

>A já se pokusím zjistit, která pravá nebo jen nastrčená, a vytvořím síť ještě mocnější, reagoval Sogot. >Sáhnu tak hluboko, jak bude nutno.

Přítom ho napadla ještě další věc: Starodávný lovec právě díky své obrovité síle a schopnostem dost možná šlápl do vosího hnízda, aniž to tušil. Tím lépe, pokud se to potvrdí.

První tahy dalekosáhlé partie, která měla do svého víru strhnout mnoho nic netušících aktérů, a v níž nešlo o nic menšího než o život, byly rozehrány.

*

2: TULÁK

I když je člověk takzvaně vysoce urozený, zdaleka to nemusí být výhra. Svě o tom věděl Keran, mladší následník trůnu Zkerského. Od malička mu bylo divné, proč je jeho staršímu bratrovi Lomirovi prokazována očividně větší úcta a poslušnost, zatímco on byl stále v jeho stínu. Mohl dělat co chtěl, mohl být sebelepší či sebeúspěšnější, vždy všechnu slávu i zisk shrábl bratr.

Když konečně pochopil, oč jde, pokusil se celou situaci řešit smírem. „Ty budeš vladař a já budu správce,“ navrhl tehdy Lomirovi. Setkal se však s jízlivým výsměchem. „Jsem vladař, jsem správce, jsem všechno! Já jsem prvorozený a ty jsi nula!“

Keran to pochopil. Když se věk jejich otce nachýlil, jednoho dne sebral svůj druhořadý kosmický letoun a dal rodnému Zkersu bez loučení navždy sbohem. Raději se stal svobodným tulákem, nežli být posmívanou loutkou na královském dvoře.

Žil tedy divoce, ale po svém. Někdy jedl z drahocenného porcelánu, někdy měl také hlad - to podle toho jak se okolnosti vyvinuly. Ale protože byl od přírody činorodý a cílevědomý, ty druhé případy byly stále vzácnější. Postupně modernizoval svůj mobilní domov a hořkost ze starých křivd počala vyprchávat.

Ale nedosti na tom. Podezíravého Lomira napadlo, že by Keran mohl někde skrytě připravit plán na jeho svržení. A rozkázal svého mladšího bratra najít a tajně zlikvidovat.

Jenže přikázat a provést nebývá někdy to samé. Čtyři pokusy nájemných zabijáků, které ho měly sprovodit ze světa, Kerana místo toho změnilly v tvrdého bojovníka. Přesto si nedělal do budoucna velké iluze. Dříve či později ho někdo nejspíše dostane. Ale zadarmo to nebude!

Keran hořce potřásl hlavou, oprostil se od chmurných úvah a raději se znovu zahleděl na navigační projektor. Zastrčená planeta, u níž právě kotvil, vypadala nečekaně slibně. Primitivní obyvatelstvo, jež určitě nebude představovat žádný problém, a dvě mocná naleziště zlata. Automatický průzkum již vydal výsledky těžebních analýz. Severní ložisko bylo jednoznačně výhodnější. Nejen pro svou mocnost, ale i protože leželo v neobydlené oblasti.

Vlastně pozor. Dotekem prstu si zobrazil informaci o značce, která se objevila hned u naleziště. Dva velké biologické objekty.

Keran maličko zavrtěl hlavou. Na pustém ostrově? Patrně nějaká jeskynní zvířata. Nic, co by těžební stroje muselo vzrušovat. Ale pro jistotu rozevřel nabídku konfigurace a nechal na stroje přimontovat účinný plazmový vrhač.

Naposledy zkontroloval plánovací harmonogram. Těžba by neměla trvat déle než šest dnů. Skvělé. To je moc málo na to, aby ho tu vyčenichal nějaký nový zabiják. Pohnul rukou, aby schválil plán a spustil jeho provedení, ale pohyb nedokončil.

„Možná bys s tím mohl ještě počkat,“ ozval se mu za zády hlas.

Keranova reakce byla skvělá. Bleskově aktivoval obranný systém v místnosti. Ale žádná palba se mu za zády neozvala!

Keran vzal na vědomí překvapivý fakt, že systém selhal. Okamžitě zvolil jiné řešení. Hodil sebou stranou, přičemž se otočil čelem vzad a zbraň v jeho ruce se neomylně zaměřila na nečekaného vetřelce. Přesto výstřel nevyšel ani teď.

Neznámý člověk ho maličko pobaveně sledoval. „Uklidni se. Nejsem tvůj nepřítel.“

Keran zůstával ostražitý. „Kdo jsi a jak ses sem dostal?!“

„Říkej mi Sogot, chceš-li. Přišel jsem na návštěvu dříve, než by se něco mohlo pokazit...“

„Přišel-?!“ Keran bleskovým pohledem zkontroloval stav obranných obvodů. Všechno bylo v naprostém pořádku, až na to, že obrana jaksi... nefungovala.

„Zastavil jsem tvou zbraň i tvůj obranný systém,“ uvedl Sogot věci na pravou míru. „Ale k věci: rád bych, abys odvolal svůj těžební plán. V místě obou nalezišť jsou totiž inteligentní tvorové, kteří by s ním velmi nesouhlasili.“

Keran to zvážil. Nikdy se ještě nesetkal s bytostí, která by disponovala tak vysokými možnostmi jako tento tvor, který se kdo ví jak dostal na palubu stíhače a očividně ovládá věci i systémy. Nic z toho se mu ani trochu nelíbilo, ale zjevně neměl na vybranou. I když tím, že se vzdá tak bohatého naleziště, bude jeho další život značně komplikovaný. „No dobrá,“ řekl ostražitě. „Poletím prostě zase dál. Spokojen?“

Muž přikývl. „Zčásti. Druhý důvod, proč jsem tu, jsi ty sám.“

Keran se temně ušklíbl. „Proč?“

„Právě jsi dostal na výběr. Mohl jsi zkusit použít proti mě tu druhou zbraň, kterou máš na zádech za opaskem. Ano, vím o ní. Ani ta by ti sice nepomohla, ale tvé rozhodnutí bylo posledním detailem, který jsem potřeboval vědět.“

„Tak moment,“ reagoval Keran. „Zdá se mi, že se mnou máš nějaké plány. Na to jsem od-“

„jisté doby alergický, já vím,“ doplnil hladce Sogot. „A to je druhé rozcestí, které ti předkládám.“

„Nelíbí se mi to. Jdi pryč.“

„Půjdu, ale nejdřív mě aspoň vyslechni. Nabízím ti možnost zanechat tvého dosavadního života a konečně zakotvit v příjemném, bezpečném přístavu. No řekni: nezní to lákavě?“

„Právě že až moc...!“

„Vid’?“ rozzářila se Sogotova tvář. „Tak nač váhat?“

Keran se musel pousmát také. „Ty by ses měl žít jako dohazovač, divný člověče. Jenže na mě to neplatí. Víš co? Vrať věci do původního stavu a já poletím.“

„Jsou v původním stavu,“ ujistil jej Sogot. Keran loupl okem a zjistil, že hlavně obranného systému skutečně míří na nezvaného hosta, a ještě na malý okamžik zaváhal.

„Zkus to, jestli chceš,“ pobídl ho Sogot vlídně.

„Opust’ mou loď a já opustím tvou planetu...“

„Takže na shledanou příště,“ pokynul Sogot a prostě zmizel.

„To určitě,“ zavrčel Keran. Zlostně zrušil těžební program, vyvolal si mapu blízkého vesmíru a dlouze vzdychl. Vyčkal pár sekund, než mu analytické obvody označily nejlepší možnosti kam dál, vybral náhodně jednu z nich a spustil teleportový přesun.

*

3: MISE

>Myslela jsem si od začátku, že to nevyjde, poznamenala opatrně Dejane, když Keranova loď zmizela z orbity.

>Já jsem naopak pln optimismu, usmál se.

>Tomu nerozumím, drahý...

>Podívej se sem, vyzval jí s úsměvem.

Dejane chvíli odečítala ozvěny. Nejprve chtěla říci, že to se jich přece nijak netýká, ale pak řekla: >Další zabiják?

>Správně. Mladý Keran bude mít o zábavu postaráno. Dohlédnu jen, aby se to nezvrhlo v něco, co si nepřejeme...

Když se o čtyři dny později objevil Keranův kosmický stíhač znovu na orbity Segorru, tentokrát ho navštívila Dejane.

„No páni-!“ vypadlo z něj, když se šelma zjevila v jeho řídicí místnosti. Věren svým střelbitým reflexům, sice okamžitě tasil zbraň, ale nevypálil. „Máš něco společného se... Sogotem?“

„Ano, nezřídka s ním mám skutečně něco velmi společného,“ usmála se kouzelně s vědomím, že kromě Sogota nikdo jiný její slovní hříčku neocení.

Váhavě, ale nakonec přece jen vrátil zbraň do pouzdra. „No, jsem o pár dní starší a o další pokus mě zabít moudřejší. Čekal jsem sice... jeho, ale jsi tu ty. Máš mi co říci, zvláštní... tvore?“

„Dejane,“ špitla zpola nesměle, zpola rozpustile a obdařila ho krátkým okouzlejícím pohledem, při němž se Keran málem složil do velitelského křesla.

„Do... dobrá, Dejane. Poslouchám,“ vydechl.

„Ne, neposloucháš,“ opravila ho jemně. „Zíráš.“

Keran si odkašlal. „A divíš se?!“ přešel do protiútoků.

„Nedivím. Klidně zírej dle libosti. Potřebuji jen, abys u toho krom jiných tělesných orgánů aktivoval i uši. Zvládneš to...?“

Keran se musel usmát. „Měl jsem hned napoprvé mluvit s tebou, překrásná šelmo. Takže... ano, budu se snažit!“

„Nyní k věci,“ řekla. Aniž se dotkla ovládacích prvků, rozsvítila palubní navigační projektor, a zrovna tak bez jediného pohybu označila cíl. „Tady je zvláštní těleso. Zvláštní z mnoha důvodů. Když se vydáš na cestu hned, stihneš tam doletět právě včas.“

Vyčkávavě zvedl obočí, ale návštěvnice už domluvila. „Nepřekypuješ sdílností, jen co je pravda. Takže proč bych to měl dělat...?“

Věnovala mu mírně udivený pohled. „Na co ses tedy vracel k této planetě, když se nechceš stát součástí našich plánů?“

Keran si to chvilku nechal projít hlavou. Pak rezignovaně zkrivil rty. „Vlastně máš pravdu. Můj v podstatě bezvýhodný život potřebuje pořádnou změnu. Podle dřívějších Sogotových slov jsem myslel, že se o to nějak...“

„postaráme? Ale ovšem. Právě to se děje.“

Znovu to přesýpal v hlavě. „Přece jen... čekal bych asi víc podrobností...“

„Nechceš je znát.“

„Nechci? Nejen že nevím, co tam je, ani nevím co tam mám dělat. To opravdu moc důvěry nevzbuzuje!“

„Věř svým instinktům.“

Mávl rukou. „Typický ženský argument.“

Pohodila hlavou, aby předvedla příbojovou vlnu své úchvatné hřívy. „Ó... však také jsem žena.“ Krátký okamžik si ho pobaveně měřila. „Hele, neprotahuj to. Nemusíš se zbytečně cukat, abys mi dal najevo že si sám sebe vážíš. Skutečnost je taková, že zdržuješ přitom pouze sám sebe.“

„No... dobrá,“ kývl souhlasně. Žádné bližší podmínky? To mě na druhou stranu k ničemu nezavazuje, pomyslel si.

„Tisuni? Pojd' si to zkusit,“ řekla šelma do prázdna. Ve velínu se objevila bosá usměvavá dívka v příjemně odvážně střížené halence a lehké květované sukni. Keran si částečně oddechl, protože vypadala jako běžný člověk.

Dívka se volně prošla místností, nechávajíc po sobě zvláštní, vzrušující vůni ohně a ještě čehosi, co Keran nerozpoznal. Klouzala pohledem po vybavení a maličko pokyvovala hlavou. „Mechanická magie,“ obrátila se pak na Kerana. „Hezky komponované. To ty sám? Jen trošku to upravím, ano?“

„Cože?“ Keran se ohlédl na Dejane. „Co to má zase-?“

„Myslíš že na tom, co se děje, něco změníš když budeš znát odpověď?“ usmála se šelma. „Tak vidíš.“

„Hotovo,“ hlásila mezitím vesele Tisuni.

Dejane se pomalu rozhlédla. „Skvělá práce. A teď Keran.“

„Co-?“

„Nelekej se,“ upřela na něj Tisuni pohled. Náhle sebou kosmoplavec divoce trhnul. „Oj! Au! Eh!“ zaškubal se a zůstal shrben stát, zatímco se kolem něj rozplýval závoj éterického plamene.

Dejane vyslala k Tisuni lehce tázavý pohled.

„S prominutím,“ zašeptala dívka. „Dole na planetě při magii všichni očekávají nějaké doprovodné divadelní efekty... zapomněla jsem je pro tentokrát vypnout.“

„Nic neříkám. Tvůj rukopis,“ pokrčila Dejane rameny. „Ale co tady, a tady-?“ čtala ve vzduchu drobné chvějivé záblesky.

Tisuni soustředěně přivřela oči, a chvilku volně mávala rukama. „Nesmírně se omlouvám,“ řekla pak. „To jsem přehlédla...“

„Teď už je to dokonalé,“ přitakala Dejane. „Bude nejlepší.“

Keran se zhluboka nadechl a vzpřimil se. „Tak řekne mi konečně někdo, co to má vlastně-“

Střetl se se zářivým úsměvem obou dívek. „Kdys říkal, že se chceš vydat na cestu-?“ tázala se sladce Dejane.

Tak přesně tyto vzpomínky se Keranovi odvíjely v hlavě, zatímco detekční systémy stíhače zvolna vykreslovaly vzhled a obsah objektu, k němuž před chvílí doletěl.

Byla to bezpochyby umělá planetoida, téměř tři kilometry v průměru. Její povrch byl masívně pancéřovaný a ježila se mnoha strážními i ochrannými systémy. To není vojenský objekt, pomyslel si Keran. Spíš mi připadá jako... vězení. Nebo trezor. Divné.

Stejně divné, jako to že jeho detekce dokáže proniknout pancířem a zkoumat vnitřek tohoto obřího tělesa.

„Chemická kompatibilita: souhlas. Biologická kompatibilita: souhlas. Počet rozpoznávaných biologických objektů: dva,“ sdělila mezitím detekce. Keran mlčky povytáhl obočí. Přelidnění tu vážně nehrozilo. Přitom po očku sledoval dvě křivky na navigačním projektoru. Jedna ukazovala trasu stíhače, druhá sledovací perimetry divné planetoidy. Kosmolet právě zvolna překonával druhou detekční bariéru... a nic.

Tak dokonalé maskování jeho stíhač také dozajista neměl. To má určitě na svědomí ta holka, řekl si. Co všechno mi tu ještě pozměnila? A hlavně - co to provedla se mnou?

„Výsadvková vzdálenost dosažena,“ promluvil opět systém stíhače. Keran vzdychl. Neměl k celé akci žádnou velkou důvěru, ale věděl, že mu nic jiného nezbyvá. Ty divné bytosti, s nimiž se setkal u Segorru, by ho sem jistě dotlačily i násilím. Naposledy zkontroloval projektory. Žádná varovná značka. Aktivoval samozáchovný režim stíhače a dotkl se značky teleportu. Tak do toho!

„Spustit,“ řekl.

*

4: HARBASE

Svět kolem problikl typickým způsobem a Keran se ocitl v tmavé místnosti, přeplněné nespočtem izolovaných vodičů. Opatrně se nadechl. Vzduch byl chladný a chutnal lehkým technickým pachem. Chvilku si to rovnal v hlavě. Teleport ho zjevně přenesl do nitra jakési elektronické sekce uvnitř umělé planetoidy. Rozhlédl se a když našel slabě zářící obrys servisního výstupu, vydal se k němu.

Dotykem chtěl otevřít, ale stalo se něco jiného. Kolem se rozzářilo několik silných světél a padl povel: „Identifikuj se!“

Navzdory výzvě se Keranovi ulevilo, protože byla pronesena běžně srozumitelným unilangem. Aspoň že to, pomyslel si.

„Keran, součást jádra,“ odpověděl aniž si rozmyslel co říká.

Hrome! Stiskl zuby. Kdo do něj vložil tuto odpověď?!

„Potvrzeno,“ zněla odpověď. „Dobrou práci, části jádra!“

Světla pohasla.

Mladík tiše zalapal po dechu. Jasná odpověď na mé starosti, co všechno se mnou Tisuni asi udělala. Hm. Stal jsem se něčí prodlouženou rukou. O čem všem ještě nevím...?!

Otevřel si a vysoukal se ven. Ocitl se v prázdném obslužném koridoru. Okamžitě si ho vzalo na mušku několik optických čidel, ale poplach se nespustil. Ovšem: je součást jádra!

Průlez za zády tiše zapípal, samočinně se zavřel a zakódoval.

Tak, a co dál?

Důvěřuj svým instinktům.

No dobře, pomyslel si a vydal se vlevo. Všechny průchody se před ním uctivě rozevíraly, a četní lidem podobní ale umělí strážci mu vzdávali čest, když je míjel. I jiné mechanické bytosti, které potkával, mu uctivě uvolňovaly cestu - údržbáři, sluhové, uklízeči, komorné a mnohé další méně či více lidsky koncipované stroje.

Že si vybral správný směr poznal z toho, že účelová strohost okolí počala zvolna ustupovat uživatelské přívětivosti, a když nakonec vkročil do velké haly, zůstal překvapeně stát.

Kruhová dvorana měla dobrých šedesát metrů v průměru, a zastřešovalo jí mohutné zdobené žebrovní, klenoucí se nad hlavou jako nějaké technické nebe. Převládající barvou tu byla vznešeně černá, zlatá a démantově třpytivá - a to doslova. Co nepatřilo k ovládacím prvkům, bylo buď zlaté, nebo pokryté složitými uměleckými ornamenty z drahokamů. V nejvyšším bodě klenby se skvěl zlatý nápis, lemovaný polem černých onyxů.

„Residence princezny Jakcidrakcidrony Firetigrony Cipidripilampampony, jediné dědičné následnice trůnu Grohórkirského,“ stálo tam. Keran si ho musel dvakrát přeslabikovat. No hrome!

Tohle muselo stát neskutečné peníze, řekl si. Takže varianta vězení padla, a zůstala už pouze verze trezor. Mladík se pousmál. Celá divná situace rázem získala jiný nádech. Znovu nechal promluvit svůj instinkt a zamířil do hloubi obrovitého super-technického bludiště.

Pozor, něco je špatně, uvědomil si ale za chvíli. Místo aby mířil dál do luxusních struktur, počal se poznenáhlu nořit do odlehlých oddílů.

Ne, to asi není dobrý směr.

Otočil se a znovu zaměřoval. Hm. Teď ho to táhlo do dvou stran současně. To jsou nepochybně ty dva objekty, pomyslel si. Je-li tu skutečně princezna, bude v paláci.

Otočil se a rázoval zpět do drahocenných oddělení.

Nejspíš zvolil dobře, protože tušení zvolna sílilo. Kráčel dál.

Ze změny okolí soudil, že se již dostal do soukromých komnat princezniných. Erupce přepychu, jímž interiéry překypovaly, byly strhující. Konečně se před ním otevřel poslední průchod. Keran možná očekával pokojíček, budoir či něco podobného. Jenže teď pouze překvapeně zastavil. Před ním se skvěla obrovská posilovna!

„Řach!!“

Mohutné ocelové závaží, které spadlo vlevo od něj do dorazů, upoutalo jeho pozornost. Ze sedátka na cvičebním stroji se zvedla dívka v upnutém sportovním oděvu. I když ono slovo dívka tak úplně nevystihovalo pravý stav věci.

Keran si nikdy nepřipadal malý. Měl od přírody ramena jak portálový jeřáb a ani nedostatkem svalů rozhodně netrpěl. Ovšem „dívka“ kterou spatřil, ho v nejednom z tělesných parametrů dokonce přesahovala. Vypadala jak malý, přesto však krásný golem.

Oči vytřeštěné, ve tváři divoký výraz, rázovala přímo k němu a boule svalů na ní předváděly ohromující divadlo.

„Princezna Grohórkirská, předpokládám-?“ zvolil Keran neutrální úklonu. Jenže golem k němu bez okolků přistoupil, popadl ho rukama za ramena až to v Keranovi zapraskalo a zvolal: „U všech galaxií! Ty nejsi stroj! Člověče, kde se tu bereš?“ A vzápětí se Keran ocítl v dřtívném objetí.

„Ale no tak-“ vyhekl, ale současně si v duchu řekl, že tak jak je rozžhavená tréningem, voní ta zvláštní osůbka velmi příjemně.

Špalek svalů rozevřel náruč, ale i nadále mu svíral ramena.

„Já snad sním...!“ vydechla dívka a znovu zavrtěla hlavou.

Keran řekl: „Vidím na tobě, že by ses na leccos ráda zeptala. Jenže nejsem citrón, silou ze mě odpovědi nevymačkáš. Protože bych také leccos rád zvěděl, navrhoval bych staromódní, ale účinný postup pomocí otázek a odpovědí, co ty na to?“

„Ale jasně, jasně!“ souhlasila ochotně. Pružně se sehnula, uchopila levačkou vedlejší vzpírací soupravu a ledabylým pohybem jí přitáhla blíž jako by byla z papíru. „Posaď se, člověče! Udělej si pohodlí, a povídej!“

Sama pohodlím opovrhla – jak stála, spustila se do dokonalého bočního rozštěpu a zatímco na něj okouzleně upírala oči, zlepšovala pohyblivost kyčelních kloubů lehkým pohupováním boků. Byl na ni krásný, a hodně nebezpečný pohled.

„Tak kde se tu bereš?!“

„Jmenuji se Keran,“ řekl mladík opatrně. „Měl jsem cestu kolem... a přišel jsem... na společenskou návštěvu... Nevadí?“

Dívka se rozesmála. Keranovi její výraz kdoví proč náhle připomněl smějícího se tyranosaura.

„Jsem Frangeris, Kerane. Pobočnice Její Výsosti. A omluv mě, že jsem neopravila tvůj omyl hned na začátku, ale chlapa jsem neviděla už ani nepamatuji. Sice mi není ani trochu jasné, jak ses sem dokázal dostat, aniž by tě Harbase usmažila, ale hlavně že tu jsi. Předpokládám žeš přišel za princeznu, ale vůbec se nebudu zlobit když ještě chvíli zůstaneš tady se mnou... chvíličku, jo?“

Keran přikývl. „Oceňuji, že mi necháváš svobodu volby. Vážně bych se s tebou nechtěl přetahovat!“ V duchu uznal, že si vybrala příléhavé jméno. Opravdu byla takový elegantní, roztomilý drtič.

Frangeris se znovu rozesmála, rozpažila a předvedla bicepsy. „Co tu také chudák sama holka má dělat?“ zvolala zpola žertem, zpola nešťastně. Pak hodila palcem kamsi dozadu přes brutálně vyrýsované rameno: „Tak jsem si našla motivaci. Tam na sloupu, vidíš? Můj seznam otrapů, kterým vyspravím fasádu, až se jednou vrátím do Grohórkiru.“ Ztěžka vzdychla. „Akorát nevím, jestli se tam někdy vrátím...“

„Se mnou kdykoli,“ povzbudil jí úsměvem.

„Fakt?“ rozzářila se. „No jasně – musíš tu někde mít svůj kosmolet, jak jinak by ses sem dostal! Jenže...“ znovu zvažněla. Naposledy protáhla nohy a zvedla se tak, že prostě přinožila. „Ani tak to nebude snadné. Víš co? Zavedu tě raději za Její Výsostí. Ale ještě... smím... aspoň jednou-?“

Přikývl a stiskl zuby, aby ani náhodou nezasténal v její drtivé náruči. Ale Frangeris ho tentokrát objímala sice dlouho, ale velmi něžně. „Tak pojďme,“ řekla pak s viditelným sebezapřením.

„Tohle se kolem tebe děje běžně?“ užasla, jen co ušli kousek cesty přepychovým vnitřkem zmíněné Harbase.

„Co jako?“

„Že se ti všechno otevírá a všichni ti uhýbají?!“

Přikývl.

„No páni...!“ vydechla jen. Keran si uvědomil, že se vrací do míst, v nichž se rozhodoval kam se dát. Zvláštní, pomyslel si. Proč mě instinkt, který zcela určitě není můj, vedl nejdříve k pobočnici? Ale odpověď ho nenapadla.

Konečně se před nimi otevřel poslední průchod a vzduchem zavoněl závan smažené cibulky a exotického koření. Ocitli se v rozlehlé kuchyni. U kotle, z něhož se v oblacích valila ona opojná vůně, stála zády k nim nějaká drobná kuchtička, obklopená androidy, kteří rychle a úslužně podávali vše, co bylo třeba.

„Větší šarži,“ odstrčila zrovna dózu a uchopila jinou, která jí byla okamžitě podána z druhé strany. Přivoněla. „To bude ono,“ podotkla pro sebe a zkušeným pohybem odklepla přes okraj nádoby tři rozprostřené dávky. Od jiného pomocníka převzala vařečku, a zručně obsah promíchala.

„Už jsi tu, Fran?“ hodila přes rameno. „Ještě nemám hotovo. Neskončila jsi dnes nějak brzy?“

„Výsosti,“ poklekl krásný golem na jedno koleno, „nerač se hněvat, ale přivádím hosta...!“

Kuchtička upustila vařečku do kotle a obrátila se jako ve snách.

„Výsosti...“ uklonil se Keran.

„Letíme domů-?“ vydechla.

„Tedy... můžeme letět, pokud...“

Konečně se princezna trochu vzpamatovala. „Ach ano. Očividně nejsi z Grohórkiru, takže... takže...“ Znovu zavrtěla hlavou. „Fran! Řekni, že se mi to jen nezdá!“

„Nezdá, Výsosti.“

Princezna přišla až k Keranovi a stejně jako předtím pobočnice se rozpřáhla, jako by ho chtěla obejmout, ale uvědomila si, kdo je a zarazila se. „Moment,“ vztyčila prst a otočila se k personálu.

„Vy! Zilčí maso s frumendosovou omáčkou... a pakmos i sitiru do toho. Přiměřeně! Vy tam! Perníkové knedlíky! Ty tam vzadu – krupicové noky! Naložené prinkli k tomu, všech tří druhů! Soforské

řezy a Blamský půlměsíc jako zákusek! Pít budeme Nezebo-ranské, třetí a čtvrtou sortu, a také chci mít konvici Dlouhého bílého vlasu i Asfáru u toho! Pohyb!!“ zavelela jako generál před bitvou. Androidé se rozprchli jak když do vrabců střílí.

„Kam letíš!“ zastavila princezna jednoho kuchaře. „Co můj hatirang? Necháš ho snad spálit?! Dodělat, zmrazit. Bude příště. Běda jestli překořeníš! Padej!“ Ještě okamžik sledovala cvrkot ostřížím zrakem, než se otočila zpět k Keranovi. Sundala si nefotremný bílý čepec a ven se vyvalila záplava černých vlasů. Rychle stáhla přes hlavu bílou zástěru, hodila jí na zem a její tvář prozářil nadšený úsměv.

„Omlouvám se, vzácný hosti, za to ne zrovna vznešené divadlo, jehož jsi byl právě svědkem. Promiň, prosím, i můj poněkud plebejsky neupravený vzhled. Coby nečekaná návštěva jsi mi srdečně vítán, ale jako následnice bych patrně neměla vítat příchozí ve vytahaném tričku a zamaštěných plátkách u kotle v kuchyni... Pokusím se to napravit. Dopřeješ mi tu radost být mým společníkem při hostině, na níž tě tímto srdečně zvu?“

Keran se zmohl pouze na úklonu. „Bude mi ctí...!“

*

5: TROCHA VODY

„Harbase je projektovaná přímo pro úschovu důležitých osob,“ vykládala princezna během nevázaného hodování, jež se odehrávalo v překrásné umělé zahradě na jednom z prostorných horizontů mechanické planetoidy. Pro danou příležitost si v šatníku vybrala podle svého jména prudce elegantní róbu s tygřím vzorem. Jelikož místo množství šperků správně vsadila na své mládí, slušelo jí to přímo nebesky.

Pobočnice se svou vládkyní nehodlala soupeřit. Rozumně usoudila, že bicepsy vyvalené zpod krajky působí poněkud nepatřičně, takže zůstala věrna svému svěže provokativnímu sportovnímu stylu oděvu.

„Vybudovalo jí společně domovské a putovní království,“ pokračovala princezna v řeči. „Akorát že jedinými momentálními obyvateli jsme pouze my dvě...“

„Jak dlouho?“

„Tři sta patnáct zdejších dnů,“ odpověděla bez váhání Fran. Keran si jí znovu změřil pohledem a zadržel úsměv. Pobočnice nejen některými svými pohyby připomínala tyranosaura, ale měla i podobný apetit. Zato princezna jen sem tam decentně zobala drobná sousta. Mladík se proto také držel v jídle zpátky.

„Ale Kerane, ty skoro nejíš,“ poznamenala najednou. „To mě mrzí! Nechutná ti snad? Odhadla jsem tvé chutě rychle a možná povrchně, třeba by tě uspokojilo něco jiného-?“

„Ó nikoli, Výsosti. Jídlo je... úžasné. Jsem jenom zaskočen vznešeností společnosti, v níž jsem se ocitl,“ učinil omluvné gesto.

„Jen si dej bez ostychu,“ mrkla na něj Fran s plnými ústy. „Chyběla nám tu chlupská nenasytlost!“

Keran maličko zaváhal, načež se oběma rukama vrhl do mísy, jež trůnila vprostřed stolu. Popadl kus masa, teatrálním gestem ho roztrhl na dva kusy a s divokým zavřením se do jednoho několikrát zahryzl. Teprve poté ztrnul a zkoumavě zašilhal po společnicích. „Čekaly jste spíše něco takového-?“

„Výtečně!“ odměnily ho dívky veselým aplausem.

„Těší mě, že jsem mohl aspoň zčásti naplnit vaše očekávání,“ pousmál se a utíral ze sebe cákance vynikající omáčky. Přitom ho napadlo, že v její vůni cítí i ten podivný odstín, který provázel Tisuni tehdy na palubě jeho stíhače. Zvláštní...!

„Nech to,“ mávla princezna rukou. „O tvůj oděv se postará moje služba. Každá legrace něco stojí a tahle stála za mnohem víc než jen umazaný šat.“ Způsobně usrkla krvavě rudého vína. „Doufám

totiž, že budeš tak laskav, a pobudeš s námi delší čas než jen přes oběd... Nebo ti to nedovolí tvé plány jež zatím neznáme?“

„Nemám plány,“ přiznal Keran.

„Ale to je skvělé!“ zvolala. „Stěží si dovedeš představit samotu, které tu musíme čelit! Někdy je to dočista k zbláznění!“

„Zcela chápu,“ přikývl. „Mohu vědět, co je důvodem tvé... ochrany na palubě Harbase?“

Princezna pokrčila rameny. „Nevím...“

Keran se asi netvářil moc duchaplně, protože dodala: „Nikomu se nesluší ptát po důvodech rozhodnutí mého otce, krále Grohórkiru. On ví, a on rozkazuje. Takový je u nás zvyk.“

„Se zvyky mám své zkušenosti,“ poznamenal, a opatrněji dodal: „Ne zrovna dobré...“

„Ach, opravdu?“ projevila vychovaně zájem. „Povíš nám o tom blíže...?“

Keran však nechtěl nudit popisováním vlastních problémů, takže se omezil na dvě věty. „Jsem vyhnanecem vlastní rodiny. Vyhýbám se centrálním oblastem, a to mě svým způsobem dovedlo až sem.“

„Dík bohům, že tě postihli takovou ranou,“ usmála se Fran. „Jinak bys tu totiž nebyl!“

„Jsem naprosto stejného názoru,“ smál se také. „Ačkoli už se pětkrát mohlo stát, že bych nebyl ani zde, ani kdekoli jinde krom světa mrtvých...“

Dívky zvažněly.

„Až tak moc?“ zašeptala princezna. Coby jediná následnice byla dodnes obklopena veškerým bezpečím, a bezprostřední kontakt s někým, kdo musel čelit opravdovému riziku ztráty života, jí velmi chytil za srdce.

„Vedeš dobrodružný život,“ řekla Fran uznalým tónem.

Pokrčil rameny. „Omlouvám se dvakrát. To sem nepatřilo. Samy vidíte že jsem velmi nezkušený ve vedení zábavy v lehkém, společensky příjemném a vznešeném tónu.“

„Nic se nestalo!“ ujišťovaly ho chvatně obě dívky. „Všichni tápeme v hledání společného dorozumění, takže nějaké ty přehmaty nebo úlety jsou dovoleny...!“

„Svým způsobem přímo očekávány,“ zdálo se Keranovi že dodala potichoučku princezna s nosíkem zabořeným do poháru.

Na rozvíjení všestranně příjemné komunikační sféry padlo celé odpoledne, kdy dívky seznamovaly Kerana s Harbasí. Obrovitý svět obsahoval vše myslitelné i nemyslitelné pro to, aby v něm

urození hosté mohli trávit libovolně dlouhou dobu i s přiměřeným doprovodem. Rozsah naučných, kulturních, sportovních či rekreačních zájmových činností, jež tu nacházely plnou podporu, byl fantastický, a pozornost i péče umělého služebnictva naprosto dokonalá. Jedině strašák samoty a ponorkové nemoci stále míčky visel ve vzduchu, pokud si člověk připustil, že všichni ti ostatní lidé kolem jsou... syntetické bytosti.

„Nu, do jisté míry to je vězení,“ přiznala nakonec princezna, když to Keran řekl bez obalu. „Tak jako každá skrýš, že?“

Anebo mazaný způsob, jak se někoho zbavit, myslel si Keran.

„Neříkej mi, že studuješ vojenství-!“ žasl o něco později, když při procházce skrz luxusní knihovnu zahlédl v regálech svazky s válečnou tematikou.

„Přiměřeně,“ usmívala se skromně. „Jak bych mohla jednou být dobrá matka, kdybych neměla ponětí o strategii a taktice?“ A když viděla jeho udivený výraz, se smíchem dodala: „Láska je strategie, něha, předvídavost, trpělivost a důslednost pak taktika.“

Putování nitrem gigantického umělého světa zakončila trojice ve velkoryse projektovaném akvaparku. Vešli do něj na prostorné galerii, pod níž se v hloubce rozkládal malebný vodní svět.

„Je libo osvěžení a uvolnění na noc?“ obrátila se na něj princezna, bez rozpaků ze sebe stahující svou skvělou společenskou róbu. „Věci hoď kam chceš, na tom nezáleží. Než skončíme, komorníci ti oblek vyčistí a dají do perfektního pořádku.“

Maličko se zarazila, když viděla jeho rozpaky. „Copak? Děje se něco? Není tvým rodným světem pouštní planeta, takže tě voda trochu leká?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Pohoda. Vážně.“

„Skvěle.“ Odkopla drahocenné střevíčky, pročísla si nádherné, tušově černé vlasy rukama a sepnula démantovou sponou. „Nemusíš chvátat. Počkáme dole v bazénu.“ Rozběhla se a skočila po hlavě do duhového vodopádu, který chrлил jícnem v levé stěně.

„A ne že tě to dole vyplaví jako zdechlínu!“ drcla do něj Fran ramenem, a Keran jen sevřel rty, neboť pobočnice se zařídila ohledně oděvu úplně stejně jako její paní - to jest zbavila se ho. Vystartovala a dravčím skokem také zmizela v řítícím se proudu.

Hrome hrome, řekl si Keran. Nějak to vzalo nebezpečnou rychlost! Chvilku marně přemítal. Neprotahuj to, věř instinktům, vybavila se mu v hlavě věta. Odhodlaně stáhl košili.

*

6: TROCHA OHNĚ

Sto let dát za jednu takovou noc, pomyslel si Keran, když se druhého dne probudil. Pod hlavou cítil hladký dotek měkkého polštáře. Opatrně otevřel oči a potkal se s pohledem princezny. Trvalo mu několik sekund, než ho napadlo zvednout a otočit hlavu. Na druhé straně ho očekávaly oči pobočnice.

„Dobré ráno!“ nadšeně řekly dívky téměř unisono.

„Dobré ráno...“ zopakoval a padl tváří zpět do zmuchlaného polštáře, čímž se mu vrátily vzpomínky na události minulé noci v plné síle.

Opuštěním vodního paláce pozdě večer nabrala celá situace dlouho očekávaný směr a setrvala v něm s krátkými přestávkami téměř do samého rána. Keran měl zkraje trochu starost, jak rozdělit pozornost mezi Její Výsost a Fran, ale otázka se vyřešila sama od sebe. Ukázalo se, že mimo dvorský protokol si dívky s nějakou hierarchií vůbec nelámou hlavy. Princezna s pobočnicí nadšeně a zcela nesobecky spolupracovaly, i když co Keran z občasného náznaku usoudil, Frangeris byla i v těchto záležitostech své paní citlivou učitelkou.

Co bylo ještě divnější – během noci, která vrchovatě potvrdila známé přísloví že s jídlem roste chuť – Keran nenarazil ani na své vlastní hranice.

„Jaká byla první noc v Harbasi?“ tázala se princezna. „Zdalo se ti něco? U nás se říkává, že první sen na novém místě se člověku vyplní...!“ Propukla v rozpustilý smích.

„Už se vyplnil,“ vzdychl. „Obávám se jen chvíle, kdy se z toho rajského snu probudím...“

„Tak ponuré myšlenky hned po ránu!“ zvolala Fran. „To chce pořádnou snídani! A jelikož mens sana in corpore sano, navrhuji napřed energickou rozcvičku.“ Krátce se rozhlédla, vyskočila do kleku a několikrát trhnutím silné paže urvala zdobenou hedvábnou šňůru jež lemovala nebesa nad nimi. „Ne, nebude to o šplhu!“ prohlásila v odpověď na nechápavý princeznin výraz.

„Tak tohle bych do tebe nikdy neřekla, Fran,“ konstatovala o dost později princezna. Celá rozklepaná spustila nohy z postele, posadila se a mimoděk si mnula zápěstí. „Hej!“ tleskla a vydala příkazy ohledně snídaně. „A tentokráte žádný pakmos ani sitiru!“ dodala na konec, což u její pobočnice vyvolalo záchvat smíchu.

Když zahlédla Keranův udivený pohled, skryla tvář pod vlasy.

„Tedy...“ přiznala po chvíli, „to jsou přísady v určitém směru výrazně motivující a povzbuzující...“

Aha, polkl Keran. Tím se to vysvětluje. Na druhou stranu... nesmírně moudré rozhodnutí!

„Zatím potřebujeme jasné hlavy,“ vstala s tichým zaúpěním a pokoušela se dát své černé hřívě pomocí sponky s dýmavým reliéfem aspoň nějaký tvar. „Musíme vymyslet plán, co dál.“ Pak Keranovi poslala spiklenecké mrknutí. „Nevadí když tohle bude prozatím moje oblečení...?“

Mladík jen dlouze vydechl. Co na to také říci - tím spíš, že pobočnice si nevzala ani tu sponku. Čelit takové provokaci nebylo lehké, ale jako příslib do budoucna to bylo moc milé.

„Tak pohyb, pojďme se najíst a poradit,“ vyzvala je princezna, a dodala: „Nevím co vy dva, ale já osobně bych si dala sitirové koláčky sypané pakmosem hned po obědě!“

„Uááá!“ zavyla smíchy Fran.

Jenže události nečekaně zabočily zcela jiným směrem. Ve chvíli, kdy v heuristické sekci dívky chtěly spustit obvody pro hledání optimálních variant zážitkových programů ohledně návštěvy v Harbasi, objevil se na projektorech výstražný symbol.

„Stav ohrožení! Na evakuaci do bunkru nezbyvá čas. Zaujměte prosím místa v nejbližších ochranných kapslích!“

Co měl bezpečnostní aparát na mysli, se ukázalo vzápětí – do místnosti hladce vletěly tři sarkofágy s otevřenými kryty.

„Šup tam!“ vyzvala Fran Kerana. Neváhal a napodobil své společnice. Ochranná skořápka byla skutečně jakýmsi autonomním úkrytem. Uložil se na lůžko v jejím nitru a kapsle se uzavřela. Na průhledném krytu běžely všechny důležité informace, takže se konečně dozvěděl oč jde.

Slunce, kolem něhož Harbase obíhala, vyvrhlo masívní erupci. To zdaleka nebyl běžný zášleh slunečního větru! Vypadalo to, jako by se utrhl celý kus hvězdy a teď se ten děsivě rozžhavený cár řítí přímo po kolizním kursu na umělou planetoidu!

Harbase se mezitím samočinně připravovala na nerovný střet. Všechny rozvody energií a látek byly zastaveny či omezeny, zranitelná zařízení se chvatně stěhovala od pláště směrem k nitru planetoidy, povrchové pancéřové vrstvy se předběžně podchlazovaly tekutým dusíkem a sekce, v níž se nacházeli, byla rychle obkládána dodatečným stíněním, jež robotické dopravníky chrtily ze skladů v dolních podlažích.

„Předpokládané škody 48 procent,“ hlásil neosobní hlas dohlížecího systému. To bylo víc než špatné. Jak se vlna ohně blížila,

prognóza se zpřesňovala a číslo odhadovaných škod pomalu, ale nezadržitelně rostlo.

„Deset sekund do srážky!“

„Padesát osm procent škod?“ zvolala princezna. „Skončili jsme! Aktivovat nouzový protokol!“

„Povel přijat,“ potvrdil dohlížecí systém.

A to bylo všechno.

„Nouzový protokol zapnout! Okamžitě!“ opakovala princezna.

„Povel přijat,“ zopakoval i hlas systému.

Keran přes kryt viděl vylekaný výraz obou dívek. Něco bylo zjevně jinak, než se dalo čekat. Ale vtom již přišel náraz.

Podlaha se náhle stala stěnou. Vše, co nebylo upevněno, letělo kolem nich dozadu. Sarkofágy našťěstí byly kotveny magnetickými poli, které pohltily největší rázy, neboť Harbase byla i přes svou obrovitost smetena protuberancí jak zrnko máku uragánem. O průhledný kryt kapslí hluše zabubnovalo množství všemožných úlomků stěn a zařízení.

Když ohnivé inferno konečně odletělo, Harbase zcela neorientována mířila vesmírem kdoví kam po nové nepředpokládané trase.

„Mizíme do bunkru!“ velela Frangeris. Po vzoru společnic se Keran dotkl zářícího symbolu na krytu a sarkofág se dal hladce do pohybu. Jenže spořádaná evakuace skončila u dveří, které se s kvílením servomotorů odsunuly sotva na dvě stopy. Ale za dveřmi byla tma - automaty ještě nestihly odmontovat nouzově umístěné izolační pancíře. Trvalo našťěstí jen pár minut, než mechanické ruce strojů obratně uvolnily rychloupínací svorky a ochranné pláty byly odstraněny.

„Ven!“ velela pobočnice. „Dýchací masky pro jistotu s sebou!“

Otočila pákovou spoušť a kryt se otevřel. Bez zranění opustili ochranné obaly. Vzduch byl plný prachu a útržků kdoví čeho, všude kolem se rozléhalo skřípění drcených struktur.

„A jejda,“ podotkla princezna, opatrně naboso našlapující po podlaze, pokryté všemožnými úlomky. Téměř po špičkách dohopsala ke dveřím. „Jo, to půjde,“ poměřila mezeru.

„Počkej!“ zadržela jí Fran, když už se chtěla protáhnout škvírou ve dveřích. „Průchod nejprve něčím zablokujeme, aby dveře nenapadlo se zavřít až tudy budeme prolézat- jo, dík,“ reagovala, neboť Keran už jí podával jeden ulomený segment. Vzpříčila ho ve dveřích a otočila se zpět. „Ale hlavně zjistíme kudy nejrychleji do bezpečí!“

„Hlaš stav!“ vyzvala nejbližší nerozbitý infopanel. Jenže ten nereagoval. „Hromský křáp!“ udeřila do něj pěstí, až se rozlomil.

„Klid,“ zasáhl Keran. „Jsem přece součástí jádra. Funkční rozhraní na palubu šedesát tři, sekce čtyřicet dva!“ velel. Za malou chvíli se s drásavým zvukem zkříženého kovu zčásti otevřely dva jiné průchody a dovnitř vjely hned dvě aktivní zobrazovací plochy.

Fran zručně vyvolala celkový přehled.

Byl zdrcující. Harbase byla zpola usmažená. Tři, někde i pět povrchových vrstev bylo roztaveno, mnoho dalších prostor pod nimi ztratilo hermetizaci. Tím padla šance opustit Harbasi, protože v povrchových hangárech byly všechny záchranné moduly.

„Jak se Harbase převalovala, usmažilo jí to ze všech stran. Moduly byly pro jistotu v šesti různých místech, ale nikoho nenapadlo, že by kázka mohla přijít ze všech směrů naráz,“ konstatovala skepticky.

Nouzový bunkr, umístěný v těsném sousedství srdce Harbase, však ukazoval zelenou. To bylo povzbudivé, i když jiné struktury utrpěly škody. Nejen konstrukční a obslužné části, ale i dolní paluby, kde byly umístěny životně důležité systémy podpory života, byly zasypány varovnými červenými značkami.

„Koupili jsme boční přetížení tři a půl gé,“ ukázala Fran. „Je úplný zázrak, že Harbase dosud drží pohromadě. Najdi bezpečnou cestu do bunkru!“ vyzvala systém.

Nenalezeno, odpověděla obrazovka.

„Najdi jakoukoli použitelnou cestu do bunkru!“

Ani nyní se žádné řešení neobjevilo.

„Najdi tři cesty, vedoucí nejbliže k bunkru,“ řekl Keran tiše. Zobrazovač nakreslil tři klikaté čáry.

„Tam i tady je zhroucená sekce, a tuhle požár,“ četla Frangeris. „Takže na bunkr zatím můžeme zapomenout.“ Promnula si oči. „Bunkr je masivní. Nepochybně ho při nárazu okolní konstrukce neudržela a došlo k destrukci všeho, co má kolem sebe...“

„Vyčkejme. Robotické jednotky požár uhasí, anebo zprůchodní zavalené cesty,“ řekla trochu pobledlá princezna. Keran musel ocenit, že v situaci, jež se zdála docela ztracená, nepropadla panice. „Pokusme se zatím udržet aspoň nějakou zónu života tam, kde jsme. A také bychom měli zkusit přijít na to, co je s nouzovým protokolem!“

Keran prstem poklepal na svůj organizér. „Mám jiný návrh. Můj stíhač se jistě protuberanci vyhnul. Už jsem jednou prováděl těžbu

v blízkosti neklidné hvězdy, takže systémy vědí co dělat. Navrhuji ho zavolat, a necháme se přenést na jeho palubu.“

„Správná varianta,“ kývla Frangeris. „Můžeš tedy...?“

„Ale ovšem,“ kývl mladík a napojil svůj komunikátor na vysílací síť Harbase. Jenže ta mlčela. Keranovi to došlo rychle. „Všechny vysílací aparatury na povrchu jsou spálené. Takže budeme muset někam k okraji, odkud si stíhač přivolám rovnou svým organizérem. Asi to nebude procházka, ale zkusit by se to dalo.“

„Platí,“ kývla odhodlaně princezna. „Tedy k povrchu!“

Jenže umělá posádka, ač zčásti různě domlácená, se jim nečekaně postavila do cesty.

„Neopouštějte prosím vnitřní sekce Harbase,“ hlásil dohlížecí systém. „Bezpečnost směrem k povrchu rychle klesá!“

„Z cesty!“ mávla princezna rukou, ale nic se nedělo. Umělá posádka měla zakódován příkaz chránit Její Výsost.

„Z cesty,“ musel užít svou autoritu Keran. Teprve nyní stroje poslechly. Venku to ale nevypadalo o nic lépe. Sekce, kterými procházeli, nesly stopy zkázy. Některé ani nebylo možno otevřít. Vzduch byl prosycen pachem žhavého kovu, spálené izolace a unikající chemie. Masky se jim proto občas hodily. Většina vybavení byla rozbita nebo poškozena, nosné konstrukce byly mnohde rozlámány nebo děsivě deformovány, z přerušovaných rozvodů syčely či odkapávaly technické látky. Někde nefungovalo osvětlení, dokonce i umělá gravitace kolísala. Keran obětavě pomáhal dívkám dostávat se přes zničené sekce. Místy to skutečně nebylo snadné. Princezna to přijímala s očividnou vděčností, pobočnice spíš ze slušnosti.

Smrtelně raněná Harbase se ale nevzdávala. Kolem nich probíhaly nejrůznější stroje, snažící se bojovat se zkázou. Všem bylo ale jasné, že jejich snaha je marná.

„Cítíte to? Vítr,“ upozornila po nějaké době Fran. Každý věděl, co to znamená - ocitli se v místech, kde Harbase dosud nedokázala ani obnovit hermetičnost.

Keran hypnotizoval svůj komunikátor. Tak už naskoč! domlouval mu v duchu. Když se konečně rozzářil symbol spojení, úlevně vydechl. Nechal stíhač přiletět blíže, pozval dívky k sobě, a spustil teleport. V příští chvíli se ocitli na jeho palubě.

„Vítejte u mě doma,“ usmál se. „Není to tu tak velké, ani luxusní jako u vás, ale zato jsme plně funkční.“ Na projektoru nechal zobrazit mapu stíhače. „Podívejte. Osobní buňky jsou hned za námi, vyberte si dle libosti. Ale myslím že spíš dříve upotřebíme

hygienickou sekci, a tady ve skladu si pokud možno najdete něco na sebe.“

Když se dívky po nějaké době vrátily do velína, ohlédl se a měl co dělat aby nevyprskl smíchy. Šatník jeho stíhače pochopitelně neoplýval možností výběru. Princezně bylo všechno roztomile velké a pobočníci zase v různých směrech provokativně malé.

„Grohórkir není daleko,“ ukázal na projektor. „Den a půl letu. Protože myslím, že z Harbase není co zachraňovat, můžeme se vydat na cestu domů hned.“

„Počkej ještě,“ vyzvala ho princezna. „Jak jsem pochopila, jsi stále součástí jádra, že?“

„Mělo by to tak být...“

„Dá se zjistit, proč Harbase neaktivovala nouzový protokol?“

„Zkusit to mohu, bude-li jak se dovolat.“

Naštěstí se ukázalo, že četa robotických opravářů již na dvou místech zřídila improvizované vnější komunikační body. Keran nechal navázat spojení a přihlásil se, takže se na projektoru zvolna počalo kreslit ovládací rozhraní Harbase.

„Máme prachmizernou přenosovou rychlost,“ zhodnotil Keran spojení, „ale lepší to už asi nebude...“

Navigován dívkami, pokusil se pak najít v nastavení planetoidy nouzový protokol. Když se konečně prokousali spleťtými strukturami definic provozu Harbase a pomocí jeho priority odemkli plno bezpečnostních elektronických obálek, čekalo je překvapení. Nouzový protokol byl prázdný!

„Důsledek zásahu protuberancí,“ usoudila Fran.

Ale princezna vrtěla hlavou. „Protokoly jsou prostoupeny celou Harbasí. Vidíš, že jeho jiné části jsou nepoškozené. Proč zrovna tady je prázdné-?“

Keran potřásl hlavou. „Tohle mi něco připomíná...“ řekl neuváženě. Dívky na něj upřely tázavé pohledy.

„To nic,“ mávl honem rukou, ale princezna ho vzala za loket. „Když jsi to nakousl, dopověz!“

„Víte... těch pět situací, kdy jsem mohl přijít o život...“ Nedokázal se přimět dokončit větu, ale dívkám to došlo.

„To snad ne...“ vydechla princezna.

Jen pokrčil rameny. I když to dál nerozebírali, přesto jeho osud princeznu hluboce zasáhl. Při jejím mládí ji vůbec nenapadlo, jakými temnými zákoutími se může mocenská politika ubírat. Podobnost s chybějícími nouzovými procedurami v Harbasí jí

vnesla zmatek do hlavy. Zmlkla a nepromluvila celou dobu, co Keran spolu s Frangeris nastavovali směr letu ke Grohórkiru.

„Máme připraveno, Jakci,“ položila jí pak pobočnice zlehka dlaň na rameno. „Poletíme...?“

Princezna zvedla pohled. „Kerane... jsme ti obě nesmírně vděčné za to cos pro nás udělal už v tuto chvíli, a naše vděčnost se určitě přenese i na celé království... ale...“

„Ano?“

„Mohla bych tě poprosit... abys byl v mé blízkosti i po přeletu k nám domů?“

Keran jen nasucho polkl. Dostaneš možnost zanechat dosavadního života a konečně zakotvit v příjemném, bezpečném přístavu, vytanula mu na mysli Sogotova slova. Úplně mu při tom přeběhl mráz po zádech. Věděl ten prapodivný tvor, co se stane? Nebo to dokonce zařídil? Když ano, tak proč?

„Ze srdce rád,“ odpověděl zvolna. „Jen... bych nechtěl, abys svého rozhodnutí litovala, víš?“

Vzala ho za ruku. „Nebudu. Proč bych měla...?“

„Jsem vyhnanec, nezapomínej...“

„Nezapomínám,“ namítla důrazně. „Naopak myslím že se hrozba, která tě stíhá, ani náhodou neodvážívá vkročit za mým záchránce na naši planetu...!“

Ne zrovna přesvědčeně přikývl. „Děkuji, Jakci.“

„Není zač. To je přece samozřejmost,“ odměnila ho novým úsměvem. „Takže poletíme-?“

*

7: GROHÓRKIRSKÉ DRAMA

„Jakci... Jakcino!“ zatřásla Frangeris jemně princeznou. „Vstávat... jsme doma!“

„Tak rychle...?“ zívla a pomalu se posadila. „Au au... jsem celá rozlámaná... Měli jsme to vzít větší oklikou...!“

„To říkáš teď, když už jsme se ohlásili?!“ smála se pobočnice. „Hybaj z postele! Však není všem nocím konec! V paláci budeš mít plno času i prostoru užít si svého miláčka do sytosti!“

„Nepopichuj, drzá služebnice,“ zamračila se princezna přísně, „nebo už ti ho nikdy víc nepůjčím!“ Pak už se smály obě. Nebylo třeba zase tak moc chvátat, protože Keran právě sjednával s palácovým letištěm okolnosti přistání. Než si obě strany konečně ujasnily vše potřebné, princezna i pobočnice už dorazily do velína.

„Vzbudili jsme menší rozruch,“ referoval Keran. „Tedy spíš větší než menší. Sedněte si, půjdeme dolů.“

Keranův stíhač byl konstruován tak, aby mohl vstoupit i do poměrně silného gravitačního pole jakož i atmosféry, a provádět tam manévry. S nadzvukovým třeskem, odpovídajícím jejich velikosti a rychlosti, se vyřítili z tmavých mraků a strmou křivkou mířili přímo na vykázanou dráhu. Řízení palácového letiště nebylo na tak divoké manévry připraveno, a na pult stíhače se slétala záplava varovných signálů. Naštěstí jich nemuseli dbát, neboť běžný letový provoz v zóně sestupu byl pro jistotu zastaven.

Stíhač už dávno stál přesně na parkovacím polygonu, když se k němu teprve chvatně sbíhal obslužný personál. Jakmile čelní ostraha spatřila ve výstupu princeznu, propukl hotový chaos.

Ze všeho nejdříve požádal Keran o nějaký vhodný oděv pro děvčata. Během letu z Harbase domů se na palubě stíhače oblečení neřešilo, příznějme že často ani nenosilo. Jenže by bylo vážně hloupé kdyby teď zachráněné dívky pochodovaly ven v nepadnoucích mužských šatech jak dva hadroši. Záchraná dvorní mašinerie se jich však zmocnila s bezvadnou rutinou.

Tak se stalo, že o hodinu později vcházel celý trojlístek do slavnostní síně královského Grohórkirského paláce. Keran uctivě dovedl princeznu po zlaté dlažbě až pod oba trůny. Kolem se tísnil bezpočet dvořanů, všichni viditelně rozrušení. Jejich tlumené hlasy se třepetavou ozvěnou lámaly ve vysoké, honosné klenbě.

Konečně měl tu čest spatřit jejich veličenstva. K jeho mírnému překvapení král nevypadal příliš nadšeně, že vidí svou dceru.

Postupně zavládlo ticho, všichni čekali na slova vládců.

Král nepatrně pokynul. Skoro jako z donucení, řekl si Keran.

„Dceruško-!“ vykřikla královna, zvedla se a věnčena kordónem dvorních dam, počala sestupovat dolů.

„Mami-!“ Princeznička se rozběhla naproti. Chvilí se objímaly. Ne, řekl si Keran. Tohle dojetí nebylo předstírané.

„Můj zachránce,“ představila ho pak princezna, „kapitán Keran.

„Vřelé díky, statečný kapitáne. Buďte prosím našim nejmilejším hostem, jak dlouho sám uznáte za vhodné,“ pravila královna.

„Ráda bych také vyzdvihla přístup mé pobočnice,“ dodala princezna. „Nezřídka konala mnohem více, než byla její povinnost.“ Nikdo si nevšiml mnohoznačného spikleneckého mrknutí, které poslala směrem k ní.

„To velmi ráda slyším, Frangeris,“ kývla milostivě královna. „Těž dojdeš své patřičné odměny!“

Král mlčel.

Poté proběhlo oficiální slavnostní přivítání, a mezitím Kerana jeden dvořan uctivě odvedl stranou, do odlehlejšího salónku s krásným výhledem na sluncem zalitý kraj. Na stolech již bylo přichystáno bohaté pohoštění. „Prosím, nabídní si dle libosti, vzácný hosti,“ řekl a s úklonou odešel.

Keran se lahůdek ani nedotkl, ale čas, který mu byl nabídnut, využil tím že se organizérem napojil na palácovou síť. Chytrý přístroj si za chvíli dokázal vytvořit vhodné programové homologační nástroje, a Keran pak beze spěchu mapoval topologii paláce. Jeden nikdy neví, kdy se to může hodit.

Netrvalo ani další hodinu, dveře se rozlétly a do salónku vešli oba panovníci. Princezna nikde. A jejda, řekl si Keran.

„Kapitáne?“ řekl král stroze.

„Králi?“ pokývl hlavou. Trochu udiveně si ho změřil, ale Keran skutečně neměl náladu na nějaké tituly. Setkávaly se tu dva cizí světy a nebylo proč někomu podlézat.

„Děkujeme za přivezení dcery do bezpečí,“ pravil král. „A přejděmež rovnou k věci. Jaká je tvá představa o odměně?“

„Nechci odměnu.“

To je trochu zarazilo. Veličenstva si vyměnili pohledy.

„Tak významný čin však odměnu vyžaduje,“ navázal král. „Nerad bych se tě dotkl darem, který by se ti nelíbil, kapitáne.“

„Dovolím si zopakovat... žádná odměna, králi. Udělal jsem, co jsem považoval za nutné a správné.“

„Nepřipadá v úvahu. Zachránce princezny nesmí zůstat bez odměny. Bez patřičně velké odměny,“ zdůraznila královna.

Vtom se otevřely dveře, nějaký sloužící vběhl, cosi králi pošeptal a zase odběhl. Král se beze slova otočil a vyšel rázně ven. Dveře bouchly, Keran s královnou osaměl. Její Veličenstvo se trochu

omluvně usmálo. „Manžel je příliš uzavřený, drahý kapitáne, ale v srdci je určitě nesmírně vděčný za záchranu naší jediné dcery!“

Dveře se opět rozletěly a král vešel. Spíš by se dalo říci, že dovnitř vrazil – dveřníci zvenku jen tak tak stačili otevřít křídla.

„Bídáku!“ zvolal monarcha a napřáhl proti Keranovi ruku. „Jak ses mohl opovázit!“

Keran užasl. „Co prosím?“

Král uchopil rituální meč, který měl u pasu, trhnutím ho tasil a namířil mu na prsa. „Víš moc dobře o čem mluvím, proklatče!“

Už mu došlo, co se děje. Doktoři, určitě provádějící vstupní prohlídku Jakcidrakci, zjistili maličkou, pro někoho však možná důležitou změnu princezniny fyziognomie. Keran si sice nebyl jist, zda jí měl na svědomí on či dívka předchozí dlouhá izolace na palubě Harbase, ale vytáčet se nehodlal.

„Ach ano, již asi tuším. Je něco špatně?“ Bez bázně uchopil symbolickou čepel silnou rukou a ohnul jí jak vosk.

„Něco? Všechno!“ zařval král. Okamžik ho zuřivě probodával pohledem, pak zahodil meč a otočil se k zábradlí u balkónu.

„Co se stalo?“ přispěchala za ním královna. Něco jí šeptem úsečně sdělil a její veličenstvo zakolísalo.

„Jak jsi mohl-! Jak jen jsi-!“ vykřikla na Kerana obviňujícím tónem. Její zářící pohled vyhasl jak sfouknutá svíce.

„Nehodlám se omlouvat,“ řekl Keran. „Nebylo to proti princeznině vůli. A jsme snad svobodní lidé.“

„Omlouvat?!“ otočil se král jako když ho píchne vos. „Žádná omluva tohle nespraví! Nic to už nespraví!“

„Přece se tak moc nestalo...“ pronesl smířlivě. Vcelku chápal, že královští rodiče asi nejásají nad tím, co princeznu potkalo s nějakým toulavým kapitánem, ale v tomto ohledu měl přece jen možnost situaci vylepšit prozrazením svého urozeného původu. Jenže králova odpověď byla šokující.

„Opravdu! Nic víc než že jsi odsoudil Grohórkirské království ke zkáze!“ štěkl jedovatě.

Keranovi došel dech. Cože? To si někdo dělá legraci!

„Počkej, králi,“ řekl. „O tom nic nevím.“

„Jak – nevíš! Zhanobil jsi naši dceru!“

„Nezhanobil. Pomiloval, to ano. Proč by to měl být problém?“

„Je to problém! A všichni za něj zaplatíme životy! Zabil bych tě, kdyby to mělo smysl!“

Vtom se dveře znovu rozletěly a do salónku vběhla princezna. „Ale tati! Keran za nic nemůže! To já-!“

„Mič dítě nešťastné!“ zakvílela královna.

„Jakcino! Jdi ven!“ rozkázal král přísně.

„Nepůjdu!“ Malá princezna se nedala. Přišla k Keranovi a chytila ho odhodlaně za ruku.

Král okamžik supěl, ale pak se v něm všechno zhroutilo. Zavrával a sesunul se do jedné z bohatě zdobených židlí. „Vše je ztraceno,“ zašeptal zdrceně.

„To u Harbase vypadalo také,“ řekl opatrně Keran. „Ale zvykl jsem si, že posuzuji události sám, ne očima druhých. Králi, královno – přeneste se přes výčitky a řekněte mi, co se stalo špatně. Pevně věřím, že to půjde nějak napravit.“

„Ne, ne...“ vrtěl král hlavou.

Ale královna se zachovala lépe. Nejspíš si řekla, že už stejně nic nezkaží.

„Slyš tedy, zlořečený kapitáne. Zítra na den tomu bude patnáct let, kdy se nad Grohórkirskou říší objevil příšerný drak. Pokoušeli jsme se s ním bojovat, ale marně. Nakonec jsme byli nuceni přijmout jeho podmínku, že si po dané lhůtě přiletí pro naši dceru. Nesplníme-li tuto podmínku, celé království obrátí v trosky.“

„Zatím rozumím. Co dál?“

„Jedna z jeho výslovných podmínek byla, že naše dcera musí... musí být...“

„Také rozumím.“

„Tak vidíš,“ vydechla nešťastně. „Vybuodovali jsme s tajnou pomocí spojenců Harbasi, a ukryli tam před časem dceru, aby o ní nikdo nevěděl. Rozhlásili jsme, že záhadně zmizela. Ani nejmenší stopa k ní nesměla vést! Doufali jsme, že drak až přiletí, uvěří a odtáhne. A tys nám ji vrátil! Sice jsi jí zachránil z havarované Harbase, ale stejně je její osud zpečetěn. A navíc, činem kterého ses dopustil, jsi odsoudil celé království ke zmaru. Taková je služba, kterou jsi nám prokázal.“

Jakci tu stála jak zkamenělá, svírala svému milému úplně křečovitě dlaň. „Proč... mi to nikdo nikdy neřekl?“ zeptala se najednou. „Mami? Tati?!“

„A co bys s tím chtěla dělat?!“ vzhledl král ztrápeně. „Dokážeš s tím něco udělat? Tak dokážeš?! Ne! Tak vidíš!“

„Já ne, ale Keran jistě ano,“ prohlásila s naprostým přesvědčením.

Král mávl rukou. „Neviděl draka. Nic neví a nic nedokáže.“

Keran odvážně řekl: „Ještě nějakého dalšího zločinu jsem se dopustil...? Ne? Tak sláva - horší už to být nemůže. Nechte mě tedy zkusit vám pomoci.“

Královna se podívala na svého chotě. „Možná... by byla šance?“

„Blbost,“ zavrčel král.

„Ale máme jinou možnost?“ zašeptala úpěnlivě královna. „Kapitán je... z kosmu. Třeba by věděl...“

Král vstal a počal přecházet sem a tam. Trvalo chvíli, než to v sobě překousl.

„Pojď se mnou!“ řekl Keranovi nerudně. Šli ale všichni.

„Když už o tom mluvíme,“ tázal se mladík, „proč nebyl v Harbasi žádný nouzový protokol?!“

„A k čemu by tam jako byl, když nemáme kosmické letectvo?!“ zavrčel král.

Keran užasl. „Jak jste tedy-“

„Harbasi nám postavili Iligoniané. My jsme projekt financovali.“

„Iligoniané jsou ale putovní království! Toulají se galaxií jak se jim zachce! Jak jste tedy chtěli dceru přivést zpátky?!“

„Prodali nám tři koráby. Pěkně draho!“ sevřel pěst při těch slovech. „S prvním jsme havarovali hned při teleportu. Druhý beze stopy zmizel v kosmu, dodnes nevíme kde. A třetí je porouchaný v našem doku. Kdo ví, zda ho technici někdy dokáží opravit.“

„To není odpověď, králi...“

Střelil po Keranovi vzteklým pohledem. „V některých světech je plno údělů, které mohou být horší než smrt, kapitáne! A my nejsme výjimka! Princezna prostě nesměla existovat - dokud se věci nevyřeší. Pak bychom pro ní... nějak... s něčí pomocí... doletěli.“

Cesta dovedla skupinku do promítacího sálu, kde král vyzval přítomné učence, aby předvedli záznamy z dračí návštěvy.

Na rovinu řečeno, drak byl impozantní. Byla to opravdová vesmírná bestie o velikosti letadlové lodi, vybavená energetickým štítem proti laserům či nukleárním střelám. Hlas, kterým se ve chvílce naučila komunikovat na technické radiové frekvenci, byl sám o sobě dost hrozný. Na ukázkou drak spálil několik vesnic a vznesl své ultimátum. Bylo jasné a nesmlouvavé, přesně jak už bylo řečeno. Poté drak rozštípl horský hřeben jako poslední varování, a zmizel.

Keran vykoukl z balkónu. Ta průrva v horách tam opravdu byla.

„Proč mi tohle nikdo neřekl!“ opakovala Jakci umíněně.

„Chránili jsme tě dceruško, ze všech sil!“ lomila královna rukama.

„Chtěla bys raději prožít své mládí v neustálém strachu z toho, co přijde? Odstranili jsme velmi pečlivě všechny informace, které by tě na to mohly navést. Nikdo se nesměl ani náznakem zmínit! A pak jsme tě ukryli na Harbasi. Jenže teď jsi tady...“

„Kdy má drak přiletět?“ tázal se Keran věčně.

„Zítra, však víš.“

„Myslím, tím, v kolik hodin?“

„Za pravého poledne.“

„V místní poledne? Máme tedy plno času. Králi, královno, pokusím se draka sundat z oblohy a vrátit klid do Grohórkirského království.“

Hleděli na něj se směsicí skepse, prosby, nenávisti a naděje.

„Horší už to nebude,“ řekl konečně král.

„Nebude,“ přitakala šeptem usilovně královna.

„Co budeš potřebovat?“ tázal se král, zjevně proti své vůli.

„Řekni, a dostaneš to.“

„Potřebuji klid, a právo jít kam chci a dělat co chci.“

„Máš to mít!“ mávl rukou. „Jakcino! Jdeme!“

Jakcidrakci Keranovi křečovitě sevřela ruku.

„Princezna zůstane se mnou,“ řekl rozhodným tónem.

Monarcha se nadechl aby zařval, ale tváří tvář Keranově odhodlanému výrazu nevybuchl vzteky, jak se dalo čekat. Jen ještě zuřivěji mávl rukou a odešel. Královna spěchala za ním. Jako malý psík, napadlo Kerana. Už chápal, proč ani Jakci neznala důvod svého pobytu na Harbasi. Král byl prostě diktátor, který si dělal co chtěl, a nikomu se nezpovídal.

Princezna se na mladíka podívala. „Kerane...?“

„Ano, Jakci?“

„Zachrániš mě, vid’?“ zašeptala. „Před rodiči jsem nechtěla vypadat jako malá, ale asi budu plakat...“

„Jen do toho. Pláč není nic špatného,“ pohládl jí opatrně. „Dobry způsob jak se rychle zbavit stresu. A až se uklidníš, porozhlédneme se kolem a něco si ověříme.“

*

8: KRUTÁ HOSTINA

K večerní hostině se sešel snad celý palác. Sál planul stovkami světél, jež se odrážela v drahocenné výzdobě, stoly přetékały vybranými pokrmy, všemožné druhy nápojů jiskřily v broušených pohárech, ale nálada byla přímo strašlivá. U stolů, komponovaných do čtyř dlouhých řad, sedělo odhadem tak šest set lidí, ale vládlo tam ponuré ticho, podbarvené jen mručivou hladinou polohlasných poznámek, jež si stolovníci vyměňovali.

Keran dostal čestné místo hned vedle králova prvního rádce, což patrně bylo velké vyznamenání. Princezna, zjevně zaražená, seděla na druhé straně vedle bledé královny.

Panovník několika chmurnými větami zahájil hostinu. Vypadalo to, že zítřejší hrozba dusí všechny neviditelnou smyčkou. „Hodujte, pijte a radujte se ze záchraný naší dcery,“ zakončil proslov bezmála pohřebním tónem. Temná hostina započala.

Král neměl chuť k jídlu. Otáčel zamračeně pohár vína v prstech. „Celý den ses neukázal, kapitáne,“ řekl po chvíli. „Co jsi dělal?“

„Hledal a přemýšlel jsem, králi. Povíme si to po hostině? To víno je skutečně výtečné!“

„A o čem jsi přemýšlel?“ nereagoval na hozenou nápo vědu.

„O tom, že nejsem tvůj poddaný, abych ti musel skládat účty,“ prohlásil Keran značně neuctivě.

Kolem se rozhostilo ledové ticho. Ruce všech stolujících se zastavily, ani nejslabší zvuk se neozval.

Král mlčel, ale ze zatnuté čelisti bylo vidět, že mu vyřčená slova nejsou vůbec vhod. Konečně řekl hlasem rozechvělým zlostí:

„Samozřejmě jsme ti zavázáni za záchranu naší dcery, kapitáne. Přesto nezneužívej mé blahovůle!“

„Snažím se nerušit slavnostní tón večera,“ pravil Keran poněkud kousavě. „Mé úvahy by někomu mohly být velmi nepříjemné.“

„Jediné skutečně nepříjemné je, kapitáne, že zítra postihne celé království zkáza,“ řekl král hlasem, přetéka jícím potlačovaným vztekem. „Čekal jsem, že se připravíš na nějaký hrdinský čin! Ale zdá se mi, že toliko drzost je tvou zbrojí!“

„Nemáš dost svých velitelů a moudrých rádců, všechny bohatě zlatem placené, že spoléháš výhradně na pomoc a radu jednoho jediného cestovatele prostorem?“

„Ještě nějaký vandrák kdoví odkud mě tu bude kritizovat!“ zařval král a vyskočil. „Kapitáne! Opusť okamžitě moje království a nikdy se nevracej, je-li ti život milý! Toliko záchraně mé dcery vděčíš za to, že tě nedám okamžitě- ! Zmiz! Hned!“

Celý sál rázem vstal a zůstal uctivě skloněn směrem ke králi.

„Tati-!“ zvolala princezna pobouřeně.

Keran okamžik mlčel, pak - jako poslední ze všech - vstal také. Zmíněný instinkt, který do něj implantovala Tisuni, se tentokráte ukázal nebývale účinným, a Keran se během dne dozvěděl věci, které by král jistě nechtěl příliš rozvádět. Když se ale dočkal odsouzení místo vděku, rozhodl se mluvit.

„Ptal ses po mých myšlenkách, králi,“ popošel k monarchovi. „Změnil jsem po tvých laskavých slovech názor na tu věc. Byla by velká škoda, kdybych se o ně s tebou nepodělil tak, aby to mohli slyšet všichni.“

„Co je komu po tvých myšlenkách!“ mávl pohrdavě rukou.

„Hned uvidíme, komu a co,“ řekl mladík. „Nuže, tvé království je nesmírně bohaté zlatem. Kde jsi ale to zlato vzal, králi, ptám se?!“

„Hlupáku! Zlato dávám těžit, to ví každý!“ řekl král opovržlivě.

„Aha, těžit. No dobře. Kdy tedy přišla poslední dodávka zlata do tvého hlavního města?!“

„Tajemníku! Kdy přišla poslední zlatá karavana?!“ obrátil se zlostně král na jednoho rádce. Ten se uklonil ještě hlouběji. „Včera, Vaše Veličenstvo. Necelý den tomu právě!“

„Skutečně?“ Keran vzal tajemníka za rameno a postavil ho. Třásl se a těkal očima do stran.

„A odkud ta karavana dorazila, to také víš?“

„Ovšemže z královských zlatých dolů na jihu, vzácný kapitáne!“ ujišťoval úředník. „Odkud jinud také?“

„Opravdu? Z těch dolů, které neobsahují žádné zlato?!“

Ticho kolem se stalo ještě kamennější.

„Vypil jsi moc vína,“ řekl král. „Meleš nesmysly. Zmiz mi z očí!“

„Neřekl bych,“ pravil Keran rozhodným tónem. „Byl jsem se totiž podívat, a tvrdím, že ve tvých dolech není zlata ani zrnko. A nikdy nebylo!“

„Lžeš!“ křikl král. „Moje doly jsou přísně střežené! Nikdo cizí se do nich nedostane!“

„Nejsem cizí, možná svého povolení zapomněls. A zvykl sis, že nikdo se nedostane ani z dolů ven. To aby se nemohla pravda prozradit. Jedině smrt je propustkou ze tvých dolů, králi. Pravda, střežíš je velmi úzkostlivě, ale marně.“

„Jakto?!“

„V každé hlušině zůstává stopové zlato. Ovšem, pokud v tom dole nějaké zlato je. Ale hlušina všech tvých dolů je absolutně jalová.“ Obrátil se do sálu. „Viděl někdo náklad těch karavan? Jsem si jistý, že ne. A proč to vím? Protože u západní paty paláce, tam, kde spadá prudká strž hlubokým mořem končící, leží pod hladinou obrovské hromady přesně takového kamene, který se těží v takzvaných zlatých dolech. Jenže v okolí paláce se takový

druh kamene nevyskytuje. Co z toho plyne? Karavany celá léta skrytě vozily jen mrtvý kámen, který se vyhazoval chodbou na západní straně paláce ven. Přesto jsou podzemní pokladnice narvané zlatem. Takže, králi: kde se doopravdy bere tvoje zlato?!”

„A dost těch blábolů!“ vykřikl král. „Stráže! Umlčte ho a na šibenici s ním!“

Keran byl ale v minulosti dost silně testován na svou schopnost přežít, než aby se nechal zaskočit.

Zvuk králových slov ještě ani nestačil doznít, a už stál u vládce a držel mu na krku nůž, kterým předtím porcoval krocana.

„Ano, dost už toho!“ křikl. „Stráže! Ven ze sálu! Hned!“

Nikdo se nehádal. Gardisté vypadli tak rychle, až se pomlátili ve dveřích. Pak Keran přitlačil krále zpět do křesla.

„Takže, abych osvětlil, co se tu dlouhá léta tajně dělo,“ vyskočil pak na stůl. „Shodou okolností v den, kdy se narodila princezna Jakcidrakcidrony, královi lidé zaznamenali pád jakéhosi tělesa. Váš král Sintagma to dal tajně prošetřit, a ukázalo se, že nešlo o pád, ale o přistání, a to vyslanec tvora jménem Hampoljed, který je v jiné části vesmíru proslulý svým nezřízeným bohatstvím.“

Jeho stroj byl tak neskonale skvostný, že slovo dalo slovo a král uzavřel s Hampoljedovým vyslancem smlouvu: za to, že mu v den patnáctých narozenin svou dceru odevzdá, zahrne ho Hampoljed zlatem. A tak se také stalo. Vyslanec na rozloučenou předvedl ukázkové zničení několika vesnic pod maskou draka, aby vzbudil patřičný dojem, a opustil planetu. Dole ve sklepení se mezitím instaloval teleport, kterým v pravidelných intervalech přichází tučný náklad zlata. Naposledy byl v provozu včera v noci – přístroje mé lodi dokázaly odečíst čerstvý směrník i najít jeho zdroj. Obsluha údajného zlata z karavany, jak známo, probíhá pomocí automatických strojů. Ty nekradou, ani nemluví. Protože se i samy opravují, svědkové nejsou.“

Král seděl jako zařezaný.

„Pochopitelně, v králově hlavě to začalo postupem let šrotovat, že by si třeba mohl užít zlato aniž by musel dceru odevzdat - vždyť by mohla být skvělou partií pro nějaký výhodný sňatek. Zafinancoval tedy projekt harémové základny - Harbase pomocí potulného království, a při vhodné příležitosti tam nechal dceru tajně umístit. Navenek se ale princezna záhadně ztratila a nikdo nevěděl, kdy a kam – o čemž by mohly vyprávět kosti, zakopané na nedalekém místě u čtyř srostlých bafróní, kde královi nájemní vrazi pozabíjeli všechny svědky tajného únosu.“

„Jak se dalo čekat, ani vrazi nezůstali dlouho na živu,“ dodal nemilosrdně. „Stopy k princezně tak zmizely ze světa a zůstaly

jedině v hlavě urozených vladařů. Kardinální problém nastal, když dal Hampoljed vědět, kdy si pro princeznu přiletí. Odpověď, že kamsi zmizela, ho vůbec nepotěšila a pohrozil, že prostě vaše království zničí. A vida, rázem jsme v přítomnosti.“

„A poslední koráb, schopný cesty prostorem, se jako z udělání pokazil. Tedy,“ obrátil se na krále, „označit polití navigačního zařízení lahví žíraviny za poruchu chce hodně drzosti. Ale nešlo to jinak - co kdyby někde v paměti navigace zůstal náhodou zapomenutý směrník na Harbasi? Také jsem si to prohlédl, díky tvému povolení, stejně jako komunikační archiv, který je pro všechny jiné lidi utajený. No, a největší problém pak nastal, když jsem princeznu přivezl nečekaně zpět domů. Ale zítra se tomu drakovi podívám na zoubek stejně důkladně, jako jsem se dnes podíval na tebe, králi!“

V síni bylo během Keranových slov ticho, ale teď propukla vřava. Všichni si doteď mysleli, že se drak zjevil z vlastní vůle. To, že byl důsledkem králova úmyslu klidně obětovat království za svůj prospěch, přítomné šlechtice pochopitelně rozzuřilo. Malá Jakci vyskočila na stůl, a křičela otci do tváře: „Je to pravda? Řekni, je to pravda?!“ Královna jen zoufale lomila rukama a ctihodní rádcí bezmocně zírali na ten chaos.

Král zvedl hlavu a něco řekl. Lidé si toho všimli a v síni rychle nastal klid.

„Jak ses tohle mohl dozvědět, ty pekelný zplazenče!“ řekl Sintagma hlasem, který byl ztělesněná nenávisť.

„Nemusel jsem dlouho hledat,“ řekl Keran. „Podíval jsem se do nitra tvé mysli!“ Nebyla to sice pravda - čist myšlenky nedokázal, ale byl si jist, že tím krále dorazí. Tak se také stalo.

„Jak ses mohl opovážit- ty- ty- d'áble!“ Král zaúpěl, chytil se oběma rukama za hlavu jakoby tím mohl něco ochránit a zhroutil se v křesle.

„U všech galaxií,“ vydechla princezna a klesla na stůl.

Keran neutrálně pokrčil rameny. „Trochu jsme tvému otci zbořili plány. Počítal, že drak zplení jen jeho zemi. Na šlechticích a lidech mu patrně nezáleželo. Teprve kdyby si drak nevybil svůj vztek na okolí a hrozila zkáza přímo jeho paláci, nakonec by tě vydal. Však tě už dávno zaprodal za své zlato. Jenže poté, co jsme se během cesty sblížili, ztratila jsi možná pro Hampoljeda cenu. Nebezpečí odplaty bylo nejen neodvratné, ale navíc teď najednou hrozilo přímo králi. Spolu s tebou, Jakci, jsem nevědomky tvému otci přivezl jeho zkázu.“

„A...“ polkla Jakci, „to by mě ten Hampoljed chtěl... za ženu?“

„Těžko říci... Pokud vím, on není tak úplně člověk.“

„Ne? Tak ale... proč...?“

„Panenská, geneticky čistá princezna má v různých částech galaxie nesmírnou cenu... a to zdaleka ne vždy coby nevěsta. Osudy unesených princezen, které občas bývají poněkud... horrové, se pochopitelně oficiálně nepublikují.“

Lidé v sálu se poznovu rozkřičeli, uklidnit je nebylo možno.

Jeden mohutný šlechtic si proklestil cestu rozčileným davem až k panovníkovi. „Králi Sintagarmo!“ řekl důrazně. „Tys nám lhal! Zaprodals naše životy za svůj zisk! Opovídám ti vazalství!“

„Já také! I já!“ přidávali se hromadně další. To v podstatě znamenalo vypovězení války. Ti, kteří již „opověděli“, celí vztekli opouštěli hostinu. Bylo jich hodně, v síni nakonec zůstalo jen pár desítek lidí.

„Co s námi bude...?“ zasténala královna. „Mé dítě nešťastné-!“ Chtěla dceru obejmout.

„Nech mě, mami!“ vycukla se princezna a znovu se chytila Kerana za ruku. „Jediný Keran tady mi nelhal!“

„Ale děvenko-“

Jenže děvenka se k matce prudce otočila zády. Její mládí jí nutilo brát takové věci velmi vážně. S horečnou nadějí vzhlížela ke Keranovi. Ten na ní sice povzbudivě mrkl, ale v duchu z toho neměl ani trochu radost. Takhle si to zakotvení v bezpečném přístavu opravdu nepředstavoval.

Sogote, Dejane... se vám to nějak vymklo, ne?!

*

9: ŠPATNÝ BOJ

Nejmoudřejší bylo vzít princeznu i její pobočníci na palubu stíhače. Keranovi se nezdálo bezpečné ponechat ji v paláci, kde se z jejích rodičů stali její úhlavní nepřátelé.

Jen o chvíli později nepochodoval k letounu zástup dvanácti strážných v čele s jedním rádcem, který důrazně nařizoval aby se princezna vrátila do paláce. Nedočkal se však žádné odpovědi. Ještě nějaký čas okouněli před vstupem, než to vzdali.

Žádná další delegace pak už nepřišla. Celá planetární Grohórkirská říše se totiž během pár desítek minut propadla do neskutečného chaosu. Rebelující šlechtici si honem vyřizovali vzájemné účty, jiní se snažili uzavírat pakty, čtyři se prohlásili novým králem, ale jejich vláda, respektive životnost jich samých nepřesáhla několik hodin než byli zabití a koalice se okamžitě rozpadly ve vzájemných bojích.

Král Sintagarma se nedokázal vzpamatovat ani natolik, aby se pokusil organizovat obranu paláce. Situace se hroutila na všech stranách. Generálové a jiní velitelé dezertovali s celými oddíly, rádcí otevřeli pokladnici, zlato mizelo po tunách v kapsách nenasytých zlodějů, palác zachvátilo rabování a chodby se topily v krvi a plnily pyramidami mrtvol.

„Takhle jsem si návrat domů nepředstavovala,“ řekla sklesle princezna. Měla slzy na krajíčku.

„Hlavu vzhůru,“ řekl Keran. „Nechceš přece skončit jako já. Máš právo na trůn, tak ho drž!“

„Nejsem žádný vládce...“ vrtěla nešťastně hlavou.

„Ale jsi, jen sis to ještě nepřipustila,“ připojila se nečekaně Frangeris. „Tvůj otec je vyřízený, přiznejme si to. Matka na vládu nemá sílu. Zbýváš jen ty.“

Tékala mezi nimi uslzenýma očima. Byla moc mladá na to, aby se postavila otcově samovládné autoritě tak radikálně, že by jí rovnou celou převzala. Ale jiné cesty nebylo a zdálo se, že si to princeznička začala zvolna uvědomovat.

„Sama proti šlechtě?“ vydechla. „To nemá budoucnost.“

„Otoč svůj pohled,“ podotkla Fran tiše.

„Co? Jak?“

„Podívej se na to jinak. Nejprve ukaž planetě, že máš zuby, a pak se zeptej: kdo ze šlechticů si vybojuje čest být tvým manželem?“

Zasmála se, ale znovu zvažněla. „Náramně převráceno! Ale nejen že to nechci, ale nejspíš nikdo, pokud přiletí drak, že...?“

„Oni se ale chovají jako kdyby přiletět neměl,“ řekla pobočnice. „A krom toho - zítra bude jiný den.“

Princezna otočila hlavu na Kerana. „Co myslíš ty? Půjde s tím něco udělat?“

„Tvá pobočnice má pravdu. Zítra budeš ta, která zachrání celý Grohórkir před Hampoljedovou příšerou.“

„To si právě nejsem vůbec jistá.“

„Ani já moc ne!“ smál se. „Ale dokud to nezkusíme, nebudeme vědět že to nejde!“

„Toho se obávám,“ vzdychla. „Navíc si s ničím nevím rady...“

„Potřebuješ jen dobrého rádce,“ přikývl Keran.

„Nejen rádce,“ pousmála se hořce. „Ale kde vzít?“

Výmluvně kývl hlavou k Frangeris.

„Ne, to nemyslíš vážně?!“ reagoval mladý golem.

Jakci se ohlédla a rozzářila se. „A proč ne?“

„Ani náhodou. Jsem ranařka, ne politik!“

„To ničemu nevádí. Vždycky jsi mi dokázala dobře poradit!“

„Probereme to až bude hotovo s drakem,“ zasáhl Keran. Nemělo cenu řešit věci, o nichž nebylo jasné zda nastanou. V neveselé náladě povečeřeli a dívky odešly do svých kajut. Keran zůstal ve velínu a přemýšlel nad zítřkem. Grohórkir byla říše, která se ještě ani neodlepila od svého světa. Hotový magnet na problémy. Na druhou stranu, Hampoljed díky tomu nejspíš nebude očekávat žádný odpor. Jenže i kdyby se podařilo sestřelit draka - což dozajista bude nějaká mechanická potvora - zkrřížit cestu Hampoljedovi není ani trošku moudré.

Má mě zabíjet moje vlastní rodina, nebo někdo cizí? řekl si nakonec Keran a šel také spát. Ochranné systémy stíhače se o jejich bezpečnost dokázaly postarat samy.

Druhého dne se Grohórkir probudil do pošmourného, deštivého a krvavého rána. K obloze se zvedaly četné sloupy černého dýmu. Zkáza padla na celý svět.

„Tak je to mnohem lepší,“ pokusil se Keran u snídaně zvednout princezně sebevědomí. „Žádné slzy. To je dobře.“

„Sněž něco,“ pobízela jí pobočnice.

„Nemám chuť,“ vrtěla hlavou.

„To je jedno. Možná Keran bude muset kvůli souboji s drakem letět na čas pryč, a kdo ví jaké zásoby zbyly v paláci,“ dirigovala jí tiše, ale neústupně Fran. „Najez se, to je rozkaz.“

Po krátké poradě vyšel Keran ze stíhače. Vzduch páchl válkou. Kam oko pohlédlo, válela se nehybná těla, ze všech stran zaléhala střelba a neustávající zmatek.

„Strašné,“ vyhlédla ven princezna, navlečená do velkého a neforemného ochranného oděvu. Znovu propadla pochybám. Dva

strážní androidi, které jí Keran věnoval jako osobní ochranku, mlčky a svědomitě otáčeli hlavami na vše strany.

Její pobočnice jí jemně, ale nesmlouvavě vystrkala na přistávací plochu. „Nemáš na výběr, Jakcino,“ řekla rázně. „Možná tě někdo sejme ve stoje nebo v leže, ale jako vládce se nemůžeš schovávat. Buď a nebo! Panování má mnoho ošklivých stránek. Tohle je jedna z nich. Tak si zvykej a stůj na vlastních nohách.“

„Ano,“ zašeptala princezna.

„Neboj,“ mrkla na ní Fran, která ve své ochranné kombinéze vypadala ještě mohutněji než obvykle. „Jsem tvůj štít. Pokud se k tobě někdo bude chtít dostat, musí se prostřílet skrz mě...“

„Jasná princezno!“ V ústrety jim vyběhlo patnáct vojáků.

„Nestřílet!“ štěkla ihned Frangeris.

„Nestřílet!“ opakovala po ní chvatně princezna a zbraně ochranných androidů se sklonily.

Muži v maskovacích oblecích mezitím doběhli až k nim. Šest jich hlídalo okolí, a jeden důstojník vedl slovo. „Věděli jsme, že přijdeš! Držíme tu pro tebe jedno z posledních letadel. Tvá evakuační skupina je připravena! Není ale jisté jak dlouho ještě dokážeme odolávat. Bude lepší-“

„-kdo jsi?“ řekla Jakci trochu nejistým hlasem.

„Odpusť prosím, jasná princezno. Poručík Sádaráka, k tvým službám.“

„Doved' mě k velitelům.“

Místo odpovědi poručík jen omluvně pokrčil rameny. „Lituji. Momentálně jsem tu nejvyšší velitel já, jasná princezno. Všichni ostatní... jaksi...“ Pak učinil naléhavé gesto. „Myslíme, že nejjistější bude když odletíš na mořskou pevnost Zogóthalu. Máme na ní své lidi, zásoby a výbavu. Tam vydržíme. Zbylé jednotky kolem paláce podniknou před tvým startem protiútok aby zaměstnaly nepřátele. Současně s tebou vyletí i poslední tři stroje na různé strany, aby zmátly nepřátelský průzkum. Ale musíme... musíme chvátat.“

To znělo dobře. Vypadal schopně.

„Otec? Matka-?“ tázala se sevřeným hrdlem.

Poručík nervózně přešlápl. „Jeho Veličenstvo král Sintagarma byl nalezen bez života ve svých komnatách, jasná princezno. Její Veličenstvo královna dlí u jeho mrtvého těla. Nechce se odloučit.“

Princezna krátce sklonila hlavu, aby jí nebylo vidět do obličeje.

„Rozumím, poručíku,“ zvedla pak tvář bez zachvění. „Neodletím, zůstanu zde. Severní křídlo paláce,“ ukázala na budovu. „Tam budu mít prozatímní sídlo.“

„Dovol ó jasná pri-“ namítl poručík.

„Sádaróko?“ skočila mu do řeči. „Bez titulů, ano? Na takové hlouposti bude čas po vítězství.“

Keran potěšeně přikývl. Princezna se snažila ze všech sil.

„Jistě, ehm, uhm... é... Jakcidrakcidrony Fireti-?“

„-ale kdepak. Jakci bohatě stačí,“ ujistila ho. „Pojďme na to. Buďto zvítězím, nebo padnu. Shromáždí všechny, kteří mi zůstali věrni, a obsadíte důležitá místa severního křídla. Já vím že tam nejsou moje komnaty, zato tam jsou ale sklady a ty mají silné zdi. Nezapomeň na skupinu, která bude prohledávat obvod a pátrat po případných pokusech o průnik – jak zjevně, tak skrytě.“ Odrecitovala to skvěle. „Jo a urči aspoň pár lidí, kteří by někde zkusili sehnat více lékařů a zdravotnického materiálu. O výsledku boje nerozhodují jen zbraně, ale hlavně lidé.“

„Provedu!“

Během tří napjatých hodin dostala princezna pod své velení asi čtyři stovky vojáků, zhruba stejně tolik palácového personálu a nějakou tu techniku. Když však Keran prošel kontrolovaným prostorem, nabyl dojmu že obrana vydrží tak jeden, nejvýše dva útoky. Princeznino vojsko byla žalostná armáda. Svě strážní androidy ponechal i nadále princezně jako ochranku a vrátil se do stíhače - pro jistotu, kdyby si drak přichvátl.

„Víc nic. Ostatní se rozprchli nebo se přidali k rebelům, é... Jakci,“ hlásil poručík. „Ale všichni, koho tu máme, jsou odhodláni se bit za tebe až do smrti!“

„Dobře, Sádaróko. Poklekni. Od teď jsi můj první generál. Povstaň. Máš pět minut na to, abys jmenoval svůj štáb.“

Mladý muž vytřeštil oči, ale ihned se vzpamatoval, vyskočil a odběhl. Skutečně, za čtyři minuty byl zpět.

„Tvé další rozkazy?“

„Dva stíhače z našich čtyř co zbyly, máme už doufám ve vzduchu jako podporu obrany než se vysekáme z nejhoršího?“

„Hned se o to postarám,“ sklonil hlavu.

„Zjisti jak dlouho nám pro ně vydrží palivo. Zogótalů drž v pohotovosti, a za žádnou cenu s ní neztrať spojení. Bude podnikat úder do zad našich obléhatelů.“

„Provedu.“

„A zajisti nosné frekvence. Promluvím k planetě, ať všichni vědí že se mnou budou muset počítat - v dobrém či zlém.“

„Kdy?“

„V pravý čas.“

„Provedu!“

„Co doktoři?“

„Máme dva nové z evakuační kolony v podzámčí.“

Naštěstí se žádný masívní útok na palác neobořil. Šlechtici patrně měli dost starostí sami se sebou a osamělá princeznička jim nepřišla jako hrozba kterou by se zrovna nyní měli zdržovat.

Jakci na to hleděla s bolestí. „Všechno se pokazilo. Špatně to tu otec vedl,“ zašeptala pak.

„Moc, krmená zlatem, rychle roste, ale ještě rychleji se hroutí,“ kývla Fran. V tu chvíli spojka něco vzrušeně řekla generálovi a ten se otočil na princeznu. „Jakci... drak je tady.“

„Volejte Kerana. Má volno pro start. Strážé! Na pozice!“ zvolala Frangeris. Vzala Jakci za rameno a jemně ale nesmlouvavě jí zatlačila do nevelkého výklenku v rohu skladiště. Sama si pak stoupla před princeznu, v každé ruce svazek granátů, omotaný drátem. „Teď pozorně poslouchej. Třeba to proběhne dobře, třeba se něco zvrtné. V tom případě se drak dostane k tobě jedině přese mě. Pokud už bude tak zle, abych hodila, bude to lítat, tak se schovej a nevyčuhuj,“ doporučila své paní. „Kolem asi budou umírat lidi. Neřeš to! Jestli to schytám já, nevšímej si mě! Všichni jsme jen položky tvé ochrany. Ty se snaž přežít, než si pro tebe přijde Keran. On je fakt dobrej, to mi věř.“

„Fran-!“ vyjekla princezna zděšeně a chytila pobočnici oběma rukama. Teprve nyní jí došla vážnost celé situace.

„Nepanikař, Jakcino!“ zamračila se Frangeris, ale pak její výraz na vteřinu zjihl. „Mám tě ráda, děvče. Ale teď je čas na jiné věci!“

Prudce se otočila čelem do místnosti, aby ani náznakem tváře nedala najevo bolest v srdci a neotřásla princezniným vratkým odhodláním. „Kdo ustoupí z pozice, roztrhám ho vlastníma rukama!“ zařvala nahlas a zaklapla hledí přílby, připravena konat svou povinnost až do konce. Tak jako Sádaráka, tak jako všichni kolem. Jakci za ní tiskla hlavu ke studené zdi a polykala slzy.

Jenže to už kosmický stíhač se zapnutým maskováním opouštěl královské letiště. Keran se vpíjel očima do zpráv, které mu podávala palubní detekce. To, co viděl, nevypadalo zas tak strašně.

Mechanický drak mezitím vnikl do atmosféry a křižoval nad krajinou. Byl si jist svou mocí. Pro efekt čas od času vychrlil proud ohně který spálil vše nač dole dopadl.

Keran si počkal na další takový okamžik, při němž drak musel mít vypnuté ochranné pole, a vypálil. Palubní útočné systémy neseslhalý a hrozivá obluda se vzápětí rozlétla v impozantním ohnivém záblesku.

Podtud bylo vše v pořádku; ale zpráva, kterou slyšel z komunikátoru, byla velmi nepříjemná.

„Jakcina zmizela!!“ křičela k nepříčetnosti zděšená Fran.

*

10: RYCHLÝ NÁBOR

Keran zkontroloval detekci. „Nic jiného nevidím!“ Prstem se rychle dotkl ovládání a stíhač samočinně prudkým manévrem přistál přímo u severního křídla. Popadl zbraň a běžel do paláce.

„Ani my ne!“ gestikulovala vzrušeně Frangeris, která prověřovala pozemní sledovací systémy, dokud Keran nedorazil do štábu. „Měla jsem jí pořád za zády! A najednou-!“

„Snad se nedivíte...?“ ozval se náhle těsně u nich jemný hlas, který by si Keran nespletl s ničím ve vesmíru.

„Ech-!“ to byla Frangeris, jejíž mocná pěst prolétla Dejaninou hlavou, aniž by cokoli zasáhla. „To je nějaká projekce nebo co-?“

„Dejane!“ otočil se Keran. „Máme tu prob-“

„Já vím,“ zvedla tajemná šelma ruku v uklidňujícím gestu.

„Nestřílet!“ vykřikl chvatně Keran na strážce. „To je přítel!“ Ale hned jak to vyřkl, napadlo ho že si tím není zase tak moc jist.

„Přítel možná ne, ale spojenec ano,“ opravila ho sama Dejana.

„Zrovna jste přišli o princeznu, jak vidím,“ pokračovala nenuceně.

„Hampoljed nás nějak přelstil,“ přiznal poctivě Keran.

„Kdepak Hampoljed... přece jste nemysleli, že by si pro princeznu přiletěl snad osobně-! Poslal jednoho kurýra, a ani ten to neměl moc složité. Jako malé děti vás zabavil drakem, a mezitím vyfoukl kýžený objekt přímo před nosem,“ vysvětlila šelma. „Prostý důsledek technologického náskoku.“

„To je jako kdo-?!“ sykl Sádaráka ostražitě ke Keranovi, upírajíc podezíravý ale též ohromený pohled na Dejana.

„Nerušit-!“ naznačil mu mladík naléhavě.

Šelma mezitím klidně pokračovala v řeči. „Čili vhodná chvíle zeptat se: chce se někdo pokusit princeznu zachránit?“

Les rukou se okamžitě zvedl všude kolem. Maličko přikývla. „Hodíte se k tomu všichni. Každý může něčím přispět. Ještě vám ale chci dát důležité upozornění: na nějaký čas se budete muset vzdát svých životů. Budete někdo jiný někde jinde. A když se něco nepovede, možná i navždy. Takže...?“

Ani jedna ruka se nestáhla.

„Výborně. Začneme s tím hned. Kerane, ty budeš ústředním bodem programu. Frangeris, ty se k němu přidáš. A vy ostatní budete hledat i obsluhovat nenápadné, ale důležité nitky v pozadí. Sádaráko, drž zatím pozice, zkusíme si přichvátnout.“

Naposledy se na ně usmála a její tvář na sebe najednou vzala krvavě červený dravčí výraz: „Jdeme na to!“ A mávla rukou.

*

11: OD ZAČÁTKU

„To ti to trvalo!“

Nespokojený hlas hospodáře dopadl na Keranovu hlavu stejně tvrdě jako bič, kterým ho přetáhl po zádech. Mladík zakolísal a šokovaně lapał po dechu. Co- co to je?! Kde se to ocitl? Užasle si uvědomil, že nejspíš právě složil na zápraží obrovskou almaru. Část nábytku již stála u domu, zbytek – jak odkudsi věděl - se dosud nacházel na vozech, které stály za rohem na cestě.

Přestože nesl těžký kus nábytku sám, patrně nebyl tak rychlý jak hospodář očekával.

„A koukej pohnout!“ křikl na něj. „Nebo nedostaneš večeři!“

Keran už se poněkud vzpamatoval. Bez varování se ocitl kdesi na venkově, kde očividně patřil mezi služebnictvo. Co má zase tohle znamenat?! Ach, Dejane, Dejane-!

Mlčky se otočil a kráčel pro další náklad. Po podlaze vozu táhli dva sloužící truhlu k okraji. Byla rozměrná a naložená, oba supěli námahou. Vzal ji jednou rukou za kované držadlo. Nepřišla mu nijak těžká. Hodil ji na rameno a vykročil ke stavení.

„Čum na cestu!“ vrazil do něj mohutný chasník, který také stěhoval a zrovna šel proti němu. Udělal to schválně, patrně v očekávání že spadne z mostku do strouhy, která obepínala zeď usedlosti. Ke svému údivu se naopak od Kerana odrazil on, až zavrával. Nechal toho, ale na incident nezapomněl.

„Hej, Kerane!“ křikl, když prázdné vozy odkodrcaly pryč.

Mladík se ohlédl. S nasupenou tváří mířil přímo k němu. Za ním se s posměšnými škleby táhla ostatní čeleď, zjevně čekající nějakou drsnou zábavu.

„Odnaučím tě vrážet do lidí!“ řekl a sevřel pěsti. Ani nezastavil, za chůze se těsně před Keranem široce rozpráhl a mávl pěstí po jeho hlavě. Keran levou rukou ránu vykryl a odpověděl pravačkou. Hromotlukovi se otočila hlava po zásahu, který obdržel, ani nevzdychl a sesypal se na místě.

Kolem nastalo hrobové ticho. To asi nikdo nečekal. Sluha Keran, do něhož se zjevně převtělil, patrně byl nejspíš silný, ale bázlivý člověk. Tak s tím je ode dneška konec, pomyslel si Keran, když přejížděl upřeným pohledem všechny kolem sebe. Nikdo jeho pohled nevydržel – odvraceli se a mlčky šli za svými povinnostmi.

Po celé odpoledne se mu všichni vyhýbali, i Stragr – tak se jmenoval onen hromotluk, kterého poslal k zemi. Když do čeledníku přinesla děvečka mísu s večeří, usedl princ v ilegalitě ke společnému stolu, a všichni se ode něj honem odtahovali. Jenže to se ve dveřích objevil šafář. „Kerane!“ křikl. „Ke mně!“

Rvačky se tu netrpí, to Keran odněkud také věděl. Ale nečekal ho trest - kupodivu šli do obytného stavení, kam byl běžně vstup čeledi zakázán. Hned za dveřmi v chodbě je čekal sám hospodář.

„Ty jsi se pral!“ uvítal Kerana podmračeně.

„Ne,“ zavrtěl hlavou. Také to byla pravda – ta jedna rána měla do rvačky daleko.

„Nezapírej! Zbil jsi Stragra! Víím to!“

Tak co se mě ptáš, když to víš, myslel si Keran.

Najednou se výraz hospodářova obličejce změnil.

„Podívej se, Kerane,“ začal bezmála vlídně. „Já víím, že ti Stragr stále ubližoval. Jako hospodář tohoto domu říkám: zasloužil si to. Zahod' své obavy, nebudu tě trestat. Ale chci něco vědět: udělal jsi to záměrně? Chtěl jsi ho udeřit úmyslně, nebo se to stalo jen náhodou? Ale to ti povídám, mluv pravdu!“

Co se dalo ztratit? „Úmyslně,“ přitakal Keran.

„Dobře žes mi nelhal,“ pokývl hlavou. „A teď pověz: dokázal bys stejnou věc i s jiným člověkem?“

Mladík pokrčil rameny. „Asi ano.“

„I kdyby byl hodně silný? Nejsilnější tady v Klitouchu?“

„Možná. Ale proč bych to dělal?“

Hospodářův obličej se temně usmál. „To ti může být jedno. Já jsem tvůj pán, a když ti něco přikážu, ty musíš poslechnout. Ale abys měl nějaký důvod, slibuji ti, že když vše půjde jak očekávám, budeš dostávat dvakrát tolik jídla. To už za to stojí, ne?“

„To ano,“ přikývl Keran.

„Tak vidíš,“ poplácal ho po rameni. „Abys věděl, že to myslím vážně, dnes večer dostaneš tolik jídla, kolik sníš!“

„Dobře, hospodáři...“

Keran se vrátil do čeledníku. Chasa napjatě očekávala, co s ním bude. Najisto počítali, že dostane bití, a místo toho mu děvečka přinesla dvojnásobnou porci! Naneštěstí to bylo pouze nějaké zelí s těstovinami. Co se dalo dělat. S plným žaludkem se Keran pozdě večer svalil na svou pryčnu a ihned usnul.

Proč to všechno, se ukázalo hned další den.

„Kerane! Pojď se mnou!“ objevil se na prahu šafář.

Vyšli z vrat a zahrnuli doleva. Šafář ho odvedl přes ves do jedné stodoly, která stála vzadu na konci zahrad. Uvnitř už čekalo asi dvacet lidí, samí zdejší vesničané. A na protější straně byl muž, výrazně mohutnější než ostatní. Kdyby Keran doteď nic netušil, rázem by to bylo jasné. Jeho hospodář ho už očekával.

„To je Prahor,“ řekl tiše. „Až ti řeknu, jdi a sraž ho k zemi. Děleť to tak dlouho, dokud nezůstane ležet! Rozumíš mi?“

„Rozumím,“ kývl Keran, „ale proč, když mi nic neudělal?“

„Je to velmi zlý člověk,“ vmlouval se hospodář. „Když ho nepřemůžeš, ublíží ti.“

„No dobře...“

„Hej, Molipitaku!“ křikl na hospodáře nějaký muž po Prahorově boku. „Už je ten tvůj křupan přichystaný nechat se zbít?“

„Jen se posmívej, Zarbole! Keran mu to natře!“ odpověděl hospodář.

Prahor, sledující dění, sundal halenu, protáhl své mohutné svaly, nahrbil se a zařval.

„Do něj, Kerane! Bij ho!“ postrčil ho hospodář kupředu.

„Musím...?“ tvářil se Keran nerozhodně. Stále nevěděl, zda je správné bojovat nebo se boji vyhnout. Intuice mlčela a Sogotova či Dejanina nápověda citelně chyběla.

„Co jsem ti říkal!“ vyjel na něj vztekle hospodář. „Dvojnásob jídla! Pamatuj!“

„No...“ couval mladík pozadu do středu stodoly. Najednou ho někdo uchopil za rameno, trhnutím otočil a vzápětí dostal docela slušnou ránu. Aha! Keran by se málem usmál. Dobrá nápověda, opravdu! Ukázkově se zapotácel a svalil na udusanou hlínu. Vesničané kolem řvali nadšením a plivali po něm urážky.

„Ty máš ale nekňubu, Molipitaku!“ chechtal se Zarbol.

Keran se pomalu zvedl.

„Ty nemáš dost, tupoune?“ zavrčel Prahor. „Jak chceš! Tumáš!“ Jeho pěst vystřelila vpřed. Keran uhnul hlavou a úderem levé ruky zdola do jeho letící paže mu přerazil loket. Zlomek sekundy nato zasáhl pravačkou lebku, až to křuplo.

V naprostém tichu, které se rozhostilo kolem, se bojovník Prahor mlčky zhroutil na zem.

Do ticha se ozval jediný hlas. „Já to vědě! Já to vědě! Vyhrál jsem!“ vykřikl Molipitak. Přiběhl k Keranovi a radostně ho plácal do ramene. „Chachá! A teď solte, posměváčci! Sklaplo vám, co? Tak davaj, davaj, penízky sem!“

Hospodář vybral sázky, a vítězoslavně si Kerana odvedl. Prahor se ještě neprobral.

„Dvě porce! Dvě porce pro Kerana!“ křičel hospodář už od vrat do dvora.

Čeládka se na mladíka ihned sesypala s nespočtem otázek, ale on neodpovídal. S velkou mísou v ruce si sedl na zápraží a ládoval se. Dnes byly v pokrmu kupodivu i kousky masa. Jenže ani plný žaludek nerozehnal chmury v jeho duši. To, co prováděl, mělo hodně daleko do zachraňování princezny. Doslova kouzelné záměně identity by ještě vcelku rozuměl - bude nutno jednat v utajení. Ale proč tady v nějakém zapadákově tak plýtvat časem?

Pak se musel sám nad sebou usmát. Jsem netrpělivý jak malý kluk, řekl si. Sogot nedělá nic zbytečně rychle ani zbytečně pomalu. To jen má láska k unesené Jakcině mě nerozumně hnala vpřed. Až se té myšlenky skoro lekl. Tak moc je to se mnou vážné? zpytoval vlastní svědomí. Nu... v podstatě ano, přiznal si po chvíli. A je úplně jedno, jaké okolnosti stály za tím že jsme se potkali.

Později ho vyhledal šafář. „Od zítra, Kerane, přestaneš pracovat v hospodářství. Pán ti zařídí cvičení, abys zdokonalil svou sílu. Také bojového ducha budeš muset v sobě vypěstovat.“

„A jídlo!“ odvětil Keran. Už se zvolna vžíval do své nové role.

Celý zbytek dne jen tak lelkoval a ke spaní se uložil pln nadějí.

Ruku, která mu v noci přikryla ústa, však málem rozdrtil, jak za ní v leknutí chytil.

„Auuuu-!!“ sykl někdo tlumeně. „Pusť mě, ale hlavně buď zticha!“ Povolil sevření a čísi dlaň se s bolestným syčením stáhla.

„Ty jsi ale lamželezo,“ slyšel šepot zvenku. „Teď se seber a pojď se mnou, ale naprosto potichu!“

Keran ležel v seníku, protože s ním nikdo v čeledníku nechtěl být pohromadě. Pootočil se a spatřil postavu, napůl nataženou skrz okno. I přes tmou poznal, že to je Zربول, majitel Prahorův.

„Proč bych s tebou měl chodit?“ zívá.

„Protože tě jinak tvůj pán zabije!“ sykl.

„Ale prosím tě, proč? Vydělal jsem mu dnes hodně peněz!“

„Jak dlouho si myslíš, že bude u sebe chtít mít někoho, kdo bude schopen vyvraždit celý jeho statek i s ním? Bude si tě pěstovat jen do chvíle, kdy si to uvědomíš a začneš na něj mít nároky. Pak se tě raději zbaví, nejspíš nějakým jedem.“

„Ale proti jedu mě ty stejně neochráníš.“

„Ty jsi ale hlupák! Proto jsem přišel, abys utekl se mnou! Já jsem profesionální sázkový trenér, a mám naopak zájem na tom, aby můj bojovník měl to nejlepší, co může mít! A jediná se mnou budeš v bezpečí. Ale musíme zmizet už dnes v noci!“

To znělo logicky, a byla to přirozená cesta odtud ven.

„Jdu hned,“ rozhodl se Keran. Tiše vyšel ze stodoly, odehnal psy, přešel zeď a přeskočil strouhu na cestu. Tam už čekal Zربول se třemi koňmi. Dva měli sedlo, třetí vezl náklad.

„Udržíš se v sedle?“ tázal se tlumeně.

„Co mi zbyde!“

„To máš pravdu. Tak nasedej, a jedeme!“

„A kde je Prahor?“

Zربول mávl rukou. „O něj se nestarej!“

„Chceš mě na jeho místo, ne? Tak chci vědět, co s ním je, protože to samé může být se mnou pokud prohraju.“

„Je zaopatřený,“ řekl vyhýbavě. „Ale už nebude dál zápasit. Ukončili jsme spolu smlouvu.“

Moc důvěryhodně to neznělo, ale bylo to jedno. Vyrazili do tmy.

První dvě dědiny tiše projeli ještě tu noc, a zastavili až v třetí. Vyprosili si přístřeší v jednom krajním stavení, které bylo odlehlejší od vesnice. Zarbol nechtěl budit pozornost. Jen co občerstvili koně i sebe, pokračovali v cestě. Jeli celý den pod zamračenou oblohou a ve větru, který se divoce točil do všech stran. Přesto se Zarbolovi zdálo že postupují pomalu, sakroval a pobízela k většímu spěchu.

Keran pochopil proč, když pozdě večer dojeli k Budrangu, což bylo zdejší sídelní město. Měli to jen tak tak – strážní je ještě vpustili do města, ale hned za nimi byla brána uzavřena. Teprve pak si Zarbol očividně oddychl.

Ubytovali se v jednom obyčejném hostinci. Zarbol Kerana zanechal v pokoji, a vydal se něco zařizovat. Ale nevracel se.

Noc utíkala, a Zarbol nikde. Dojdu si dolů pro něco k snědku, řekl si Keran.

Opatrně se vykradl na chodbu. Nikde nikdo, jen poblikávající lampa v rohu na sloupu poskytovala trochu světla. Dveře ostatních pokojů byly zavřené, zpoza některých se ozývalo chrápání. Došel až ke dveřím do výčepu, když zaslechl dva osamělé hlasy. Zastavil se za rohem a naslouchal.

„...víš jak to bývá,“ říkal právě nějaký neznámý hlas. „Venkovští burani kolem sebe obvykle dokáží mlátit, ale rozsypou se když je postavíš proti skutečné zbraní.“

„Tehle ne. Vypadá hloupě, ale v jádru je tvrdý jak skála. Věř mi, já se v lidech vyznám.“

A hledme, řeč je o mně, domyslel si Keran.

„Je sice pěkné, že ho vychvaluješ,“ namítl první hlas skepticky, „ale oba víme, jak to dopadlo minule. Chci si ho nejdřív ověřit, než s ním vyjdeme ven.“

„Měl by jít rovnou do turnaje,“ naléhal Zarbol. „Je to objev, jaký se podaří jednou za život.“

„To ani nápad,“ reagoval druhý hlas popuzeně. „Jestli máš pravdu, odměna tě nemine. Ale pokud ne, skončíš. Dvě chyby za sebou neodpouštím!“

„Ale jistě. Když myslíš, klidně ho vyzkoušej.“ Zarbolův hlas zněl podlézavě. „Ale ztrácíš čas. Sám uvidíš.“

„Přesně tak. Sám uvidím! Takže, zítra!“

„Ano, zítra.“

Keran se rychle otočil a beze zvuku utekl zpět do chodby. Pak bouchl dveřmi od pokoje a vydal se znovu k nálevně. Se Zarbolem se potkali v půli tmavé chodby.

„Kam se hrneš, nemehlo!“ zasyčel.

„Mám hlad. Tak jsem se šel najíst.“

„Ty máš peníze?“

„Nemám. Proč?“

„Hlupáku!“ vyjel na něj. „Myslíš si, že peníze rostou na stromech? Ještě jsi nevydělal ani měďák, tak si moc nevymýšlej!“

„Přece za mě budeš platit ty,“ řekl Keran se skrytým potěšením. „Nebo snad ne?“

Zaskřípal zuby, bylo vidět že by ho nejráději udeřil, ale Keran byl jeho investice, a nejspíš i poslední naděje udržet se v branži lovců bojovníků. „Tak pojď,“ sykl nepřijemným tónem a šli do výčepu, kde mu nechal od poklímávajícího pacholka sehnat z kuchyně nějaké zbytky.

Nebylo to špatné – kořeněné maso, zemní plody a zelí. Keran se s chutí najedl. Co si jako Zarbol myslel? Celý den v sedle, a zítra patrně souboj, a on ho snad chtěl nechat hladovět?

„Už jsi toho spořádal dost,“ řekl náhle. „Padej spát! Zítra musíš ukázat co v tobě je, tak hled' ať jsi odpočatý. Běž už!“

„Když jsi mě přemlouval k útěku, řekls, že máš zájem na tom, aby tvůj bojovník měl to nejlepší, co může mít! Proč tedy tvůj hlas zní rozmrzele?“ namítl Keran.

„Ještě nejsi bojovník!“ odsekl prudce. „Mlátit se pěstmi umí kdejaký kořala. Ale zítra tě čeká zbraň. Pak teprv uvidím, jestli stojíš vůbec za to!“

„Jo?! Tak sis mohl toho kdejakého kořalu nechat, a neotravovat mě!“ odsekl schválně nabručeně.

Bylo vidět, že se ulekl. „Počkej, Kerane,“ chytil ho za loket. „Nemyslel jsem to tak. Ty přece jsi můj bojovník, proto jsem nechal Prahora venku a vzal si tebe! Jen jsme na tom momentálně špatně s penězi. Ale když zítra vyhraješ, budeme se mít krásně, to ti slibuji. Takže se snaž, a teď alou na kutě!“

*

12: POPRAVČÍ

Aréna, v níž se Keran druhého dne ocitl, byla určitě tajná, neboť cesta k ní vedla skrz různé skryté průchody. Přesto bylo hlediště obsazeno do posledního místečka. Společnost nelegálních soubojů byla jak vidno početná. Pokladník, sedící na vyvýšeném místě v průčelí, důležitě zapisoval sázky a přijímal peníze. Z každé strany jeho stolce stál jeden mohutný ozbrojenec s masivním kyjem, opřeným o zem. Patrně měli obstarávat bezpečnost.

Zato na druhé straně stál nevelký, bezmála vychrtlý člověk, mající na hlavě masku lebky, předloktím se opírající o postavenou sekeru. Další dvě lidské lebky měl kolem pasu na řetězech, patrně coby hrůzu nahánějící dekoraci.

„To je můj soupeř?“ tázal se Keran nevěřicně.

„Správně,“ přikývl Zarbol, a otevřel velkou skříň, která stála za nimi na okraji zápasíště. Ukázalo se, že je plná všemožných zbraní. „Teď si vyber zbraň jakou chceš. Počítej s tím, že sice není silný, ale hodně rychlý a záluďný.“

Kerana prostoupil při otevření skříně velmi nesouhlasný pocit. Protože už se naučil věřit svému instinktu, zavrtěl hlavou. „Zbraně nepotřebuji. Mohou selhat. Raději se spolehnu na svoje ruce.“

„Zbláznil ses?!“ vyjel na něj zlostně. „Jak chceš bojovat proti sekeře holými dlaněmi?!“

„Snadno,“ pokrčil Keran rameny.

„Měl jsem to vědět,“ zamumlal si Zarbol jen tak pro sebe a očividně nad ním zlomil hůl. „Vsadil jsem na hlupáka. Je po nás obou. Uch, asi je to můj osud.“ Naposledy si změnil Kerana dlouhým pohledem. „No, snad víš co děláš,“ povzdychl.

Když konečně po nějaké době byly sázky uzavřeny, aréna se vyklidila.

„Vyhláшуji nový smrtelný souboj!“ zvolal dramaticky pořadatel. „Za trenéra Maringu dnes bojuje Fretka Popravčí, mnohonásobný vítěz a pán sekery! Kdežto za trenéra Zarbola nastupuje úplný nováček, mladý bojovník Keran!“ Muži v galeriích se rozeřvali. Podle toho co v řevu rozpoznal a posměšných gest Keran poznal, že mu nejsou nakloněni.

„Jakou zbraň si vezme tvůj bojovník?“ tázal se pořadatel, když řev opadl.

„Rozhodl se bojovat beze zbraně,“ odpověděl Zarbol a hlas mu zaskřípal. V hledišti to užasle, ale i pohrdavě zahučelo.

Zaskočilo to i pořadatele. „Beze zbraně? Jsi si naprosto jistý?“

„Ano,“ přitakal velmi těžce Zarbol.

„Jak chceš!“ zvolal pořadatel. „Je to sice velmi nezvyklá situace, ale volba tvého borce nebude zpochybňována.“

Nuže, ať oba sokové vstoupí do arény, kterou nakonec opustí jen jeden z nich-!“

Keran vykročil bez váhání. Takřečená aréna nebyla větší jak nějakých třicet kroků a s Popravčím se setkali uprostřed. Zpod lebkovité přílby se podezíravě leskly jeho oči. Jistě horečně přemýšlel, jestli je soupeř opravdu takový hlupák nebo má naopak něco lstivého v záloze.

„Připravení? Boj!“ křikl pořadatel.

Tou vteřinou se šlachovitý soupeř dal do pohybu. A to tak rychle, že Keran jenom chvatně uhnul tělem, a ostrá sekera se zaryla hluboko do písčitého podkladu arény. Tohle by opravdu málokdo ustál. Ten malý chlapík byl vážně nebezpečný. Rána byla tak silná, že mu zbraň málem vylétla z rukou. Vsadil na moment překvapení, ale nevyšel mu.

Lidé se rozeřvali. Popravčí se hbitě znovu napřáhl a vedl sek vodorovně, jenže zasáhl pouze vzduch, protože Keran opět ustoupil. Ne o moc, jen o tolik, aby ho břit jeho zbraně o pár palců minul.

„Bojuj, Kerane!“ zněl v řevu obecnstva Zarbolův křik. „Bij ho!“

Fretka Popravčí se vrhl kupředu a napřaženou zbraní. Byl rychlý, mrštný a věřil, že napotřetí už mu Keran neunikne. Co nečekal, bylo že najednou vykročil proti němu. Srazili se v okamžiku, kdy byla jeho sekera v největším nápřahu.

Keran levačkou snadno zablokoval zbraň, a pravačkou soka zasáhl loktem shora do hlavy. Lebkovitá přílba se rozletěla na kusy a loket zaduněl o lebku skutečnou. Popravčí se složil na místě jako loutka, které ustříhli nitě.

Diváci šokovaně zmlkli. Keran se sehnul k Popravčímu a zvedl ho jednou rukou za opasek do vzduchu. Zatřásl s ním, ale byl zcela bezvládný. Pomalu ho položil zpět na zem.

To už se Zarbol vzpamatoval. „Keran vyhrál! Vyhláš vítězství!“ křikl v naprosté euforii na pořadatele.

Ten byl zvratem tak zaskočený, že trvalo ještě chvíli, než váhavě vyhlásil výsledek nečekaně krátkého souboje.

V hledišti vládlo ohromené ticho, jen skupinka několika mužů poblíž jednoho sloupu hlasitě jásala. Patrně z hecu vsadili na nováčka, a teď se radovali z tučné výhry.

Po pravdě řečeno, Keran na sebe nebyl nijak hrdý. Porazit toho skrčka bylo snadné. Cítil, jak v něm každý souboj víc a víc otevírá cosi, co předtím nikdy nepoznal. Ano, uměl již dříve bojovat se zbraní i bez ní, ale tohle bylo něco mnohem hlubšího.

Zarbol mezitím propadl nezvladatelnému nadšení. Skákal jak šašek a neustále vykřikoval: „Vyhrál! Vyhrál!“

Návrat do hostince byl triumfální. Objednali si honosný oběd, ale chyběly u něj jakékoli alkoholické nápoje. Když byli vprostřed hostiny, ukázal se mezi stoly jakýsi člověk v praktickém, ale nepo-
chybně drahém oděvu.

„Á, to je mistr Kolipis!“ uvítal ho Zarbol. „Přisedni k nám, mistře, a užij dobrot co hrdlo ráčí!“

„Rád tě vidím, Zarbole,“ řekl příchozí. „Děkuji za pozvání, ale jistě víš, že jsem tu kvůli jiné věci.“

„Mluvil jsem pravdu! Vid' že jsem mluvil pravdu!“ dožadoval se Zarbol uznání.

„Ovšem, mluvils,“ kývl Kolipis. „A rád vidím i bojovníka Kerana, dnešního slavného vítěze!“

Zvěsti se v podzemí šířily jak vidno rychle, a důvod proč se Kolipis objevil tak brzy, vyšel záhy najevo: oba muži počali smlouvat o Keranově ceně, neboť Kolipis ho chtěl do svého družstva.

Licitace byla dlouhá a emotivní, Kolipis nechtěl platit a Zarbol zase chtěl co nejvíce. Jenže pak se u nich objevili další dva, nesmírně vypasení, muži v draze zdobených oblecích.

„Mistr Zarbol?“ řekl jeden z nich a svalil se na židli.

Do Kolipise jako když píchne. „Co vy tu děláte?! Já jsem přišel před vámi!“

„Což nebrání, abychom udělali naši vlastní nabídku!“ opáčil přezíravě tlust'och. Ukázalo se, že to je jeden z Magrizimů – bratrů, kteří vlastnili konkurenční bojovou stáj.

„Já tu smlouvám o ceně,“ ohradil se Kolipis. „Pánové, nerušte mé obchodní jednání!“

„My na rozdíl od tebe nesmlouváme,“ zasípal přezíravě druhý tloušťík. „Kolik chceš, mistře Zarbole?“

„Kolik dáte-?“ odpověděl Istivě Zarbol.

Tím okamžikem se vyjednávání rázně změnilo, a obě strany se navzájem přebíjely vyššími nabídkami, až nakonec Kolipis se skřípěním zubů vyskočil a beze slova odešel. Poslední nabídku Magrizimů už překonat nedokázal.

Zato Zarbol zářil. Vydělal na Keranovi sedmkrát víc, než čekal.

„To jsou tví noví majitelé, Kerane,“ řekl mu. „Nerad se s tebou loučím, ale oběma nám teď bude lépe!“

Tak se Keran stal bojovníkem Magrizimské skupiny.

*

13: BOJOVÝ DVŮR

„Chm!“ udělal starý trenér Wirken, když Kerana přivedli do příbytku bojovníků. Nechal ho svléknout a pak ho obcházel a klepal do něj svou holí. Mladík zatím nevycházel z úžasu. Trenér rozhodně nemohl být Sogot, ale byl mu děsně podobný.

„Nevypadá špatně, to nevypadá. Podíváme se, co v něm je. Hej, Kerane, postrč tuhle zvedačku, ať tu máme víc místa!“

Zvedačka byl masivní kus cvičebního nářadí z litiny a rudého, rukama cvičenců ohlazeného dřeva. Keran popadl jednou rukou za stojan, zvedl a odnesl pár kroků dál. „Stačí?“

Wirkenovi spadla čelist. Skoro minutu trvalo, než se otočil na oba tlusťochy. „Kolik jste za něj dali?“

„Sto třicet zlatáků!“ zasípal jeden Magrizim.

„Stojí nejmíň tisíce!“ opáčil Wirken stroze a otočil se k Keranovi: „Obleč se.“ Poté ho vyvedl starou dřevěnou chodbou a schodištěm až do arény. Tam se věnoval přípravě oddíl bojovníků Magrizimského týmu. Wirken tleskl a představil ho.

„To je Keran, náš nový šampion!“

Jenže jak už to bývá, skupina měla i určitý počet méně důležitých bojovníků, kteří, jak se říká, hráli jen druhou ligu a doufali, že se vypracují mezi elitu. To, že byl nováček rovnou zařazen do elitní trojky, je nesmírně pobouřilo.

Wirken chvíli mlčky stál a poslouchal rozhorlené námitky. Pak zvedl ruku a ihned bylo ticho. Řekl: „Pokud si někdo myslí, že patří mezi elitu místo Kerana, ať ho tady na tom místě porazí!“

„S radostí!“ vykřikl jeden ramenatý, zjizvený muž. Jeho zjev byl skutečně impozantní. „Tak pojď, cucáku! Jsi moje vstupenka do elitní trojice!“ Když však působením Keranovy paže odletěl vzduchem, narazil do zdi a byl rád že se dokázal aspoň zvednout, určitě už si to nemyslel. Také ostatní moudře vychladli.

„Dívej se, nebo se zapoj, pokud chceš,“ řekl Wirken a ponechal Kerana ve cvičební aréně.

Mladík se díval. Výkony hezké, ale upřímně řečeno, všechno klouzalo jen po povrchu. Chyběla tomu hloubka, bojovníci mu přišli jak loutky z panoptika. Oni boj jen cvičili, místo aby jím žili. Asi tak nějak se dívá divoký vlk na domestikací zhýčkané psy na dvorku, napadlo ho náhle. Ach Tisuni, cos to se mnou udělala...?

Večer všichni borci prošli koupelí, jídelnou a Keran se odebral spolu s druhými dvěma šampiony do ubytovny, která byla zvlášť.

„Cos ukázal na začátku, bylo vážně pěkné,“ řekl Xirek, jeden ze dvou šampionů s nimiž sdílel ubytování. „Síly máš víc než dost! Ale síla není všechno, víš to?“

„Nevím,“ odvětil Keran po pravdě. Nevěděl, zda to ví či neví.

Temně se usmál. „Hned tě o tom přesvědčím. Zkus mě povalit na zem.“

„Tady?“

„Proč ne? Tady!“

Keran ho popadl, ale on se hbitě zkroutil a chtěl proti němu použít obratný zápasnický chvat. Jenže mladík se odrazil vpřed, už v průběhu chvatu předstihl jeho fintu, využil setrvačnosti, odtrhl ho od země a v okamžiku, kdy se dotkl skrčenou levou nohou opět země, s ním praštil zády o podlahu.

Xirek se překulil a vyskočil rovnou do střehu. „Pěkné,“ uznal. „Dělej si co chceš. Nemám ti co radit.“

Zato druhý šampion jménem Brotiger se na něj mračil beze slova. Cítil se uražen, že naprostý nováček vstoupil mezi šampiony, kam se on dostával několik dlouhých bolestných let.

Život v Magrizimském výcvikovém středisku měl svůj pevný řád, a podle něj měl patrně fungovat i Keran. Hlavní složkou bylo posilování všech vlastností, které by měl dobrý bojovník mít, zdokonalování techniky, ale i relaxace a péče o tělo, a kupodivu i luštění různých hlavolamů!

Protože se druhý den přišli podívat i oba vypasení Magrizimové, musel Keran předstírat že trénuje. Přesto byli majitelé spokojeni, a nadutě se odkolébali. Trenéra ale neoklamal.

„Kerane Kerane,“ vrtěl Wirken hlavou. „Trochu nadšení do toho umírání! Děláš všechno jako z donucení!“

Odpověděl: „Ano Wirkene, dělám to pouze z donucení. Nic z toho totiž nepotřebuji.“

Chvíli si ho měřil. „Opravdu? Jakto?“ ptal se pak.

„Jsem optimalizován k největší možné míře efektivity. Už nemám kam se zlepšovat.“

„Kdes takovou blbost sebral, člověče?“

„Božstvo Tisuni mi to vyjevilo,“ opáčil Keran drsně. Byl zvědav, jak na to bude Wirken reagovat. Na trenérově tváři se objevil podivný výraz. Propustil ho mávnutím ruky a odešel.

„Namyšlenost ti nechybí, flákači!“ podotkl kousavě Brotiger, který to slyšel protože postával nedaleko a pohrával si s kamenými činkami.

„Chceš si má slova ověřit osobně?“ ohlédl se Keran.

Zahodil činky. „Přesně to udělám,“ zavrčel. „Xirka jsi dostal, protože nebyl připravený. Hlupák Trobisof se včas neuhnul tvou ruce. Dobře jsem tě sledoval, mám tě přečteného a pošlu tě tam, kam patříš: mezi nováčky!“

„Uklidni se, Brotigere,“ řekl Keran smířlivě. „Pokud mi chceš ublížit, zkažíš Magrizimům jejich investici.“

Hlasitou výměnu názorů slyšel i bojovníci nižší třídy nacházející se v okolí, a teď se k nim začali scházet. Ve vzduchu bylo cítit, že se schyluje k nemilosrdnému střetu mezi dvěma elitními bojovníky.

„Ublížit?!“ Brotiger se pohrdavě se zasmál. „To si piš že ti chci ublížit, a hned to taky udělám!“

„Budu se bránit,“ upozornil ho Keran. Necítil ani trochu strach, dokonce mu v hlavě nenápadně naskočila jakási tichoučká, zvláštní melodie.

„To je poslední, co mě zajímá!“ vykřikl divoce a zaútočil. Provedl opravdu drtivý kop s otočkou na hlavu, ale byla to jen finta aby Keran zvedl ruce. Rovnou z otočky mu vlétl hlavou do břicha s úmyslem chytit mu nohy a rozbít mu páteř úderem o zem.

Vybral si účinný, ale velmi nevhodný způsob útoku. V okamžiku, kdy mu útočnickova hlava narazila do trupu, Keran sekl pohybem loktem shora načež širokým zakročením získal stabilitu. Brotiger padl na zem jako pytel brambor a ani se nehnu.

„Co tu děláte!“ To už tam přibíhal Wirken. Sklonil se k Brotigerovi a pak na Kerana upřel těžký pohled. „Je mrtvý...!“

„Varoval jsem ho.“

Narovnal se, a pravil úsečně: „Pojď se mnou!“

Zavedl ho do honosné části domovního komplexu, kde na krytém ochozu seděli u stolu přeplněného lahůdkami oba Magrizimové. „Copak, Wirkene?“ usmál se sladce jeden z bratrů.

„Zabil Brotigera,“ řekl trenér bez úvodu. „Jediným, téměř nepostřehnutelným úderem.“

„Napadl mě, i když jsem ho varoval,“ upozornil je Keran.

„Sklapni!“ zařval zuřivě jeden tlouštík. „Co ty jsi za hovado! Právě jsi nás připravil o dvě stě zlatých!“ Jak vidno, svět kolem sebe vnímal jen jako různě velké sumy peněz.

„Počkej, počkej,“ chytil ho mastnou rukou jeho bratr za zápěstí. „Jednou ranou, říkáš?“ obrátil se na trenéra. Ten přikývl.

„Tak to půjdeš místo Brotigera do zápasu ty, Kerane,“ řekl sladkým hlasem.

„Tobě přeskočily kolečka v hlavě!“ vylétl opět jeho bratr. „Vždyť neprošel ani základním výcvikem-!“

„Třeba nemusí...“ šklebil se bratr. „Co když je takový zázrak jako Psíxfrička-?!“

To tajemné jméno druhého Magrizima okamžitě zarazilo.

„Možná máme stejné štěstí,“ usmíval se tlouštík jako sluníčko. „Dříve či později prostě někoho takového musíme objevit. Třeba je to právě teď.“

„Jak to ale chceš ověřit?“ vrčel první.

„Prostě: zítra vyhraje.“

„Anebo spíš ne, a přijdeme o dalších sto třicet zlatých!“

„Pokud je to, nač vypadá, nepřijdeme,“ zasáhl Wirken.

„A ty si myslíš, že je, trenére?“

Wirken Kerana naposledy proskenoval očima. „Ano.“

Oba Magrizimové zmlkli a zírali na něj jako na svatou relikvii. „No dobře,“ řekl nakonec ten vzteklý. „Přehlaš ho místo Brotigera. Stejně nemáme na vybranou.“

Mlčky se vraceli do ubytoven bojovníků. Teprve před dveřmi ho Wirken zastavil: „Jsi-li skutečně boží bojovník, obrať se důrazně ke svým bohům. Budeš jejich přízeň potřebovat, pokud nechceš aby pozítřejší jitro bylo tvé poslední.“

*

14: DRTIVÁ

Další den Keran strávil stejně, jako předchozí – to jest lelkováním. Dělal že nevnímá polohlasem pronášené poznámky a urážky ostatních bojovníků, a snažil se v tom, co probíhalo, najít nějakou vyšší logiku. Proč zabředl mezi bojovníky, místo aby hledal Jakcidrakci? Vždyť skutečně nepotřebuje trénovat, ať už ho čeká cokoli! Ale žádná odpověď nepřicházela.

Že se chystá něco nezvyklého, bylo znát již při obědě, kdy si Keran mohl vybrat podle své vůle na co měl chuť, v libovolném množství. Spokojil se s tím, co měli ostatní dle tréninkového jídelníčku. Ale ani tento projev skromnosti nerozehnal mračna nevráživosti, již stále pociťoval od ostatních bojovníků.

Odpoledne uplynulo v upachtěné, napjaté atmosféře.

„Máš nějaké přání na noc před soubojem?“ tázal se ho Wirken, když kráčeli večer zpět na ubytovnu.

„Co se tak obvykle žádá?“

„Různě. Šampioni mají svá oblíbená jídla, oblíbené masáže, hudební bardy a také oblíbené ženy. Nebo si vymysli něco podle své chuti.“

Keran chvíli naslouchal svému instinktu. „Jídlo je mi jedno, masáže také, ale ženou bych nepohrdl,“ řekl pak.

„Myslel jsem si to. Dám vědět k madam Hvězdové, aby někoho poslala.“

„Raději ať pošle víc. Když je možnost, rád si vybírám.“

„Jasně!“ usmál se zdrženlivě.

Keran se došel vykoupat, ve společné jídelně si dal večeři, a zrovna když dojedl, spatřil Wirkena, jak na něj od dveří nenápadně kývá. Vzal ho do ubytovny, ale před ní odbočili do jednoho odděleného pokoje. Ten byl ke Keranově překvapení zařízen s okázalým luxusem. Drahý nábytek, vyšívané potahy, zdobené stěny, stříbrné poháry i nádoby, zlacené svícný a tepané lampy stejně jako plno dalších skvostů tvořilo intimní interiér.

„Užij si,“ řekl mu trenér tiše. „Ale nepřežeň to – zítra bojuješ o život, pamatuj.“

„No právě,“ opáčil Keran.

Wirkenovou tvrdou tváří se míhl úsměv a odešel.

Na pohovce seděly čtyři dívky, zahalené od hlavy ke špičkám nohou do závoje – menu od madam Hvězdové. Byly seřazené zleva od nejdrobnější vlevo až k rozměrnému tělesu úplně vpravo. Madam zjevně vsadila na jistotu.

„Odmaskovat,“ řekl Keran tiše.

Závoje se snesly na koberec a mladíkovi poskočilo srdce, protože ta zdánlivě nejtlustší byla – Frangeris!

„Vy můžete jít,“ kývl na zbylé.

„Opravdu nechceš četnější společnost?“ nabídla mu ještě jedna hezká kněžka lásky. „Takový junák jako ty jistě zvládne více jak jednu dívku!“

„Děkuji za nabídku i lichotku, ale ne.“

Nedohadovala se. S úklonami odešly, a Keran konečně zůstal s Fran o samotě.

„Počkej,“ zadržel jí, a bedlivě naslouchal. Nebylo moc těžké objevit rovnou tři skryté špehýrky, za nimiž kdosi s napětím očekával, co bude vyvádět v soukromí. Řekl by, že dva z nich byli přímo Magrizimové, aspoň tak namáhavě to za nimi funělo. Zakryl je kusy závěsů. Pak si mohli s pobočníci konečně padnout do náruče, a tentokrát to byla Fran, kdo překvapeně vyhekkl v sevření toho druhého.

„No to mě popracuj,“ zasmála se tiše. Užila přitom výraz, který mohl znamenat nejen pracovat, ale i dělat.

„Kde se tu bereš, ženská hromská?!“

„Ta bláznivá čarodějka mě přenesla nejspíš jako tebe, rovnou na nějaký venkov. Je to tak? Aha, říkala jsem si to. Takže zatímco tebe jak vidím sebrali naháněči gladiátorů, mě lapili lovci otrokyň, a šup se mnou na trh! Nejprv mě prodali nějakému plantážníkovi. Odvedl si mě k sobě spoutanou za koněm. Už dlouho jsem se tak pěkně neproběhla! Doma sesedl, hned mě zavlekl do stavení a, jak bychom vzletně řekli, pokusil se o domácí násilí.“

Keran se rozesmál, zatímco Fran rozverně pokračovala v líčení svého příběhu. „Co mi zbylo, než přetrhnout provaz a zavést s ním kratičkou diskusi na téma patriarchát kontra matriarchát. Jaký sociální vzor zvítězil, je ti nejspíš jasné. Nesmírně ho to zdrtilo, nevypadal na takového měkoně, ale úplně se sesypal. Nechal mě na pokoji, dostávala jsem jídlo, měla kde spát, nic po mě nechtěl, ale viditelně chřadl. Spadl mu hřebínek, a to ho žralo uvnitř.“

S potěšením sevřela pěst, až to zavržalo. „Navrhla jsem mu tedy, aby mě raději prodal. Chytil se toho jak svatého obrázku, a už druhý den jsem stála zase přikovaná ke sloupu na trhu otrokyň. Pochopitelně jsem měla úspěch, jenže ne takový jaký by ho potěšil. Všichni mě akorát chodili očumovat a ošmatávat, jako že prohlížejí zboží. Ale koupit to ani nápad, vymlouvali se že jsem moc svalnatá a budu drahá na výživu. Nejspíš se doslechli jak jsem se vypořádala s bývalým pánem, a nechtěli si uříznout ostudu. Až kolem šla na svou pravidelnou inspekci madam Hvězdová. Prohlédla si mě velmi pečlivě jako nového koně - a koupila. Vcelku levně.“

„Pak už to byla legrace. Když jsem dvě největší megery z jejího nevěstína naučila, jak se létá bez křídel, a řekla že kdykoli potkám jehlu v sedačce nebo ocet v pití, tak nebudu pátrat kdo to udělal ale proletí se znovu ony dvě, už si ke mně nikdo nic nedovolil. Měla jsem klid a pokoj, neboť jsem byla prakticky k ničemu. Žádný zákazník mě nechtěl, rozkřiklo se to o mně a zdejší chlapi prostě měli strach. Ale jak moudře poznamenala madam Hvězdová, solidní podnik má mít připravené plné spektrum, neboť jeden nikdy neví. Takže jsem na pódiu v sále lámala rukama židle a násady od lopat, nosila sorbety a nechala se při cestě mezi stolky plácát po zadku od hostů, štípala dříví do kuchyně a podobně. A také proto mě madam poslala i sem - napadlo jí že svalnatci by mohli mít chuť na něco sobě podobného. A ejhle, nemýlila se!“

Šibalsky na Kerana mrkla: „Nebo snad ano-?“

„Ani v nejmenším!“ opáčil nadšeně a znovu se dlouho objímali. Pak Keran pozval společnici ke stolku, a zatímco zvolna pojídali dobroty, vypověděl svůj příběh. Frangeris se pochechtávala. „Jaká škoda, že jsem u toho nebyla!“ prohlásila pak. „Moc bych chtěla vidět, jak jsi je likvidoval!“

„Uvidíš to zítra,“ slíbil.

Společně dorazili zbylé pohoštění, a aniž se nějak domlouvali, vlezli si do stejné postele.

„Dobrou noc,“ řekli si téměř nastejno a prakticky nastejno oba za chvilku usnuli. Něco tak nudného jako tuto noc onen speciální pokoj nejspíš ještě nezažil.

*

15: DVĚ SEKERY

Nová aréna, do níž byl Keran přiveden, byla výrazně větší a na tribunách sedělo mnohem víc lidí než v tajném zápasišti, do něhož ho uvedl Zarbol. A také protivník vypadal zajímavěji. Byl to rozložitý hnědofialový barbar, vybavený hned dvěma sekerami. Jeho tělo připomínalo horského trolla. S oběma zbraněmi, které byly jistě hodně těžké, si pohrával s děsivou lehkostí.

„Jak to vidíš?“ tázal se ho Wirken.

„Nuda,“ opáčil Keran schválně velmi přezíravým tónem. „Složím ho a zase odejdu.“ Sice si nebyl tak úplně jist, ale bylo zvykem vést před soubojem ramenaté řeči, aby ukázal sílu ducha.

Trenér zachoval nehybnou tvář. „Sám na sobě se přesvědčíš o pravdivosti svých slov,“ vzdychl.

Frangeris, kterou si Keran vynutil od madam Hvězdové, mu stála po boku. „Vidím, žes získal patřičnou kuráž,“ poznamenala zpola obdivně, zpola varovně.

„Mám proč. Někdy třeba bude rozumná chvíle, abych dopověděl i začátek mého příběhu,“ opáčil zdrženlivě.

„Soustřed' se na cíl,“ klepla ho pěstí do ramene. „Já se zatím trochu projdu... po střeších.“ Mrkla na něj, zahalila se do dlouhého pláště a vyšla ze stánku ven kamsi do tribun.

„Kerane...!“ podotkl Wirken. Nelíbilo se mu, že se před bojem rozptyluje, ale neměl odvahu ho kárat důrazněji.

„V pohodě. Víím co dělám.“

„To doufám. Jsi první šampion, pro něhož nemám žádnou vhodnou radu. Jsem z tebe úplně zmatený,“ přiznal na rovinu.

„Netrap se tím. Poradím si sám...“

Když bubny vyhlásily počátek boje, vyšel Keran gigantovi vstříc. Hned při prvních krocích zaslechl to, co už dříve: melodii. Teď už ji ale dokázal rozpoznat. Nebyla to ale žádná odrhovačka nebo něco, co vytváří lidské nástroje. Byl to nepřerušovaný, nesčetněhlasý bezeslovný chór, v ladných, ale strhujících vlnách jemně avšak zřetelně vedoucí jeho tělo.

Keran se zhluboka nadechl. Stačí tak málo – nechat se unášet proudem...!

Když se objevil v aréně, tribuny zprvu ztichly ale pak se ozval veliký řev, protože opět šel beze zbraně. Také barbar zmateně zastavil a nejistě se rozhlédl, jako že kde má toho protivníka? Z řevu a gestikulací lidí pochopil, že to je skutečně ten neozbrojený blázen. Hrozivě nahrben došel až na deset kroků k němu.

„Ty se mnou chceš bojovat?“ křikl drsným hlasem.

„Ano.“

Nechápavě zavrtěl hlavou. Pak udělal něco, co nikdo nečekal: hodil Keranovi jednu ze svých seker.

„Nezabíjím bezbranný!“ zarachotilo mu v hrdle.

Mladík zvedl sekeru. Byla pořádná, ale vůbec neladila s melodií, která jím proudila. „Ani já ne,“ hodil mu jí nazpět.

„Jak chceš,“ zachrptěl barbar, vzal obě zbraně, roztočil je kolem sebe jak ocelovou bouří a vyrazil na něj.

Keran musel upřímně a s obdivem přiznat, že takový nástup musel kdekoho totálně odrovnat. Kdepak Popravčí! Tohle byla hodně jiná třída! Skrz svištící sekerové tornádo se nedalo proniknout, a nejspíš ani se mu efektivně bránit.

Jenže nikdo asi neslyšel melodii.

Keran se odrazil ve vysokém saltu, rukou se odpíchl od jeho hlavy a obratně sekerníka přeskočil.

Ten se hned obrátil. Jenže pomaleji než by sám chtěl. Rotující těžké sekery prostě mají svou setrvačnost a fyzika je potvora.

Keran neváhal ani vteřinu. Prapodivným, ale dokonale účelným pohybem se prosmykl vzniklou mezerou mezi letícími břity podél barbarova pravého boku. Bojovník okamžitě reagoval a obrátil směr svého otáčení, čímž se ovšem rozhodil úplně.

Z Keranovy rychlosti se zdálo, že proletí kolem něj, ale zabral za barbarovu nohu a tvrdě zabrzdil na místě. Chytil se soupeřova opasku, vyšvihl se nahoru a dvěma přesnými údery mu zaútočil na citlivé body v krku. Napnuté prsty pronikly mezi ocelovými provazci svalů a zabořily se do nervových drah.

Gigant otevřel ústa, ale ani nevykřikl – nepopsatelná bolest ho změnila v sochu, a vteřinu nato upadl do bezvědomí. Keran, nesen melodií, se ještě jednou odrazil a uskočil před sekerami, které padaly neovladatelně k zemi. Otočil se a volně kráčel zpět k Wirkenovi, zatímco melodie zvolna doznívala a tribuny šlely. Občas pozvedl paži a pozdravil diváky, protože se to slušelo.

A pak si všiml ve výšce, na samé nejvyšší hraně zdi obepínající tribuny arény, zvláštního jevu. Zaostřil pohled.

Frangeris, pohrdající jakýmkoli strachem i jakýmkoli oděvem, tam předváděla naprosto vzorovou stojku o jedné ruce – pobočnice mu vzdávala hold svým osobitým způsobem...

*

16: KRÁLOVSKÝ LOVEC LIDÍ

Magrizimové byli tentokrát velmi spokojeni. Vsadili, a vyhráli nebývale tučný obnos. Před celou nastoupenou bojovou školou Keranovi udělili slavnostní a udýchanou pochvalu, a k ní plno privilegií, počínaje tím že se okamžitě stal prvním ze šampionů, a konče tím že si u sebe mohl ponechat Frangeris - což byla věc na bojovnický dvůr nevidaná.

Jenže vprostřed oslavného procesu se zhora ozval syčivý technický zvuk. Všichni zvedli hlavy. Z oblohy přímo do dvora řízeně padalo velké kovové těleso. Nebylo těžké v něm poznat výsadkový modul. Na poslední chvíli zabrzdil pád plným výkonem trysek, takže smetl všechny přítomné ke stěnám a otrhal okraje střech.

„Ne, to ne!“ zakvílel dušně jeden z Magrizimů, bezmocně se válející na tribuně, neboť si stačil všimnout znaku na plášti stroje a pochopil co se chystá.

Vstup se otevřel a ven vyběhlo šest vojenských robotů se zbraněmi. „Jménem všekrálovny Zummurr! Nikdo se ani nehne!“

Dva roboti proskenovali přítomné svými skelnými pohledy a rázně přišli k mladíkovi. „Ty jsi muž, jménem Keran?“

„A kdyby ne?“ zmátl jejich strojovou logiku divnou odpovědí.

„Ty jsi muž, jménem Keran?“ opakoval robot otázku.

„Myslíš že jsem, nebo ne?“ zmátl ho znovu. Ale roboti ho prostě uchopili za ruce: „Půjdeš s námi. Nebraň se, odpor je marný!“

„A to se ještě uvidí!“ škulbl sebou. Každý z robotů vážil určitě přes dvě stě kilogramů, ale to ho nemohlo zpomalit. Vykopl nohu a úderem shora zlomil jednomu z nich jeho mechanickou paži, takže si vyprostil ruku. Vzápětí s její pomocí ulomil táhlo, jež drželo úchop jeho druhé ruky. O čtyři vteřiny později už byli oba roboti napadř - jak s nimi třískl o kameny dlážděný okraj dvora.

„Ani hnout, nebo střelím!“ zvolal další z robotů a namířil svou velkorážnou zbraň. Ovšemže mu Keran nevěřil ani slovo - pokud si pro něj přiletěl oddíl samotné všekrálovny, určitě dostali pokyn: přivést, ale nepoškodit! Vrazil přímo proti němu.

„Střelím! Střelím!“ křičel reproduktor umělého vojáka, a křičel to ještě ve chvíli, kdy letěl proti nejbližší zdi. Rozprskl se po nárazu na plno komponentů. Jedním z nich byla hlava, která se kutálela po dvoře a umíněně opakovala: „Střelím! Střelím!“

„Ani hnout!“ křičeli i ostatní. Ti už ho nechtěli zastřelit, ale vrhali po něm sítě. Ani ne o minutu později komedie skončila - a roboti se celí rozlámaní váleli ve vlastních sítích.

Magrizimové na to šokovaně zírali s otevřenými ústy, ostatně stejně jako všichni.

„Ale no tak!“ ozval se hlas z modulu a ven opatrně vykoukl nějaký důstojník. Když viděl, že Keran není v amoku, volně vyšel ven a usmál se. „Mistře Kerane, blahopřeji! Já jsem všem říkal, že neustoupíš násilí, ale nikdo mě neposlouchal. Smím tě tedy, jako svého vzácného hosta, uctivě pozvat na palubu, abychom odletěli k jejímu veličenstvu všekrálovně Zummurr?“

Pokrčil rameny. „Je k tomu nějaký důvod...?“

Důstojník se upřímně rozesmál. „Ovšemže není, mladý hrdino, jedině snad kromě té nepodstatné maličkosti, že to poroučí Její Veličenstvo!“

„Aha. Očekává se, že poslechnu?“

Znovu se rozesmál. „Skvělý postřeh, mistře Kerane. Ale pokud odmítneš, Její Veličenstvo jistě ráda přiletí za tebou, aby ses nemusel obtěžovat!“

To už se musel usmát také. „Dobře. Zabalím si a hned jsem tu.“

„Jak si přeješ,“ uklonil se důstojník. „Nemusíš chvátat, všekrálovna ráda počká a já samosebou též!“

Keran neměl na ubytovně kromě Frangeris vlastně nic, jen chtěl důstojníka trochu pozlobit. Ale čekal ho tam Xirek.

„Kerane!“ vzal ho za obě ruce. „Ty jsi vážně od bohů pošlý bojovník! Ale varuji tě: královský dvůr je nesmírně zkorumpovaný, lstivý a krutý. Važ bedlivě své činy, hranice mezi absolutní slávou a okamžitou smrtí je tam nesmírně tenká!“

„Děkuji, Xireku. Nečekal bych od nikoho zde takovou radu...“

Mrkl na něj. „No... Brotiger je mrtev, ty odejdeš, takže jsi mi vlastně dopomohl k pozici prvního šampiona. Rozumíš?“

„Rozumím a děkuji.“

„Nemáš zač, to já děkuji tobě. A... prostě buď opatrný.“ Odvrátil se a stoupl si k oknu.

Keran tedy došel do své místnosti, vyzvedl pobočníci a vrátili se na nádvoří, kde jiný robot, očividně servisní, sbíral již poslední rozbité vojáky. Oba rozměrově nepřehlédnutelní Magrizimové stáli opodál a mračili se jak sto bubáků. Jistě za Kerana dostali zapláceno, ale určitě jim to bylo málo.

„Maskot?“ smál se důstojník, když spatřil masivní siluetu Frangeris, jdoucí těsně za ním.

„Má nezbytná periferie,“ přikývl Keran smrtelně vážně.

„Rač nastoupit, mistře Kerane!“ uklonil se s dvorným gestem.

Keran po skloněné rampě vešel do modulu a tam ho něco krátce píchlo do prsou. Ihned cítil, jako by mu nepatřilo vlastní tělo. Pomalu, marně bojující s drogou, se složil na podlahu. Poslední co viděl, byl zlomyslně rozesmátý důstojník, zavírající vstup.

*

17: NEČEKANÁ

Jen tak mezi námi: nedostat se do působení omamné drogy, Keran by nikdy nezjistil, že je vůči ní odolný. Přesto se tvářil, jako by byl zcela ochromen. Důstojník poručil odstartovat a pak na něj vychrlil proud nejšťavnatějších nadávek, kopajíc přitom do jeho ležícího těla. „Tupoune ignorantskej!“ láteřil. „Kvůli tobě budu muset ty rozbitý kraksny plechový zaplatit!“ Pak zavadil očima o Frangeris, která se krčila poblíž – i když výraz krčit je v jejím případě poněkud zavádějící.

„Co čumíš, potvoro pitomá! Mám sto chutí tě vyhodit za letu ven!“ zařval vztekle.

To však trochu nezvládl, protože v příštím okamžiku se kácel k zemi, jakou mu milá pobočnice ubalila. Obratně mu zkroutila ruku až zavřeštěl, a zapíchla mu hlaveň jeho vlastní parádní pistole do zad. „Probereš Kerana!“ dala mu ultimátum. „A máš na to pět minut. Pak tě zabiju a najdu si protilátku sama!“

„Doktor! Doktor!“ ječel důstojník. Vzápětí se mechanolékař objevil ve vstupní sekci. „Probud' ho! Honem! Rychle! Dělejš!“

Keran nechal zmetka v uniformě trochu vydusit, a „probral“ se skutečně těsně před uplynutím pěti minut – poté, co Fran odpočítala šest z posledních deseti sekund lhůty a důstojník, zpola bez sebe strachy, si přitom hrůzou poněkud pustil do kalhot.

„Děkuji,“ posadil se. „Už si to přeberu sám.“

„Nechceš mi ho nechat?“ usmívala se líbezně.

„Proč?“

„Nazval mě pitomou potvorou.“

Vážně pokýval hlavou. „Pitomou? To si dovolil moc.“

„Vid'?“ souhlasila živě Fran. „To nemůžu nechat jen tak.“

„To je fakt. Sejmi ho,“ souhlasil rozšafně Keran, a důstojník se pomohl podruhé.

„Super! Začnu odspoda,“ zaradovala se krvelačně a zapíchla hlaveň pistole důstojníkovi mezi nohy. Takže do kalhot přibyl i ten zbytek. „No fuj,“ nakrčila Fran nosík.

Jemně jí odstrčil, hodil důstojníka do skladu mezi kontejnery. „Nevylézat!“ doporučil mu, než za ním zabouchl dveře.

„Dobře jsem to zahrála?“ mrkla na něj.

„Dokonale!“ obejmul jí. „Jsi má věrná podpora!“

Opětovala gesto svým medvědí sevřením a chvilku se předháněli, kdo koho rozmačká dřív. Pak mu nesměle opřela hlavu o rameno. „Mezi podporou a potvorou je rozdíl jen ve dvou písmenkách. Pokud by sis ale přál, pro tebe budu to i to...“

Něžně jí pohládl. „Nezapomeňme tvá slova, až bude správná chvíle! Teď se podíváme, kam vlastně letíme.“ Zamířili dopředu.

Pilot byl – jak se dalo čekat – také robot. Pult měl ale běžné lidské rozhraní, takže najít cíl nebylo těžké. Palác všekrálovny Zummurr ležel podle všeho na jednom ostrově, asi půl hodiny letu daleko. Nebylo ale proč do řízení zasahovat.

Sedli si jen do pilotních křesel a sledovali měnící se údaje, zatímco modul samočinně burácel ovzduším a chrílil z trysek na zádi spektakulární ohnivé fontány chemického odpadu.

Keran nenápadně pokukoval po Fran a přemítal, nakolik je její vstřícnost způsobena tím, co by k němu třeba mohla cítit, a nakolik je to jen metoda, kterou ho chce motivovat k záchraně princezny.

A Frangeris zase nenápadně pošilhávala po mladém bojovníkovi a zvažovala, zda si nebude její přítulnost vykládat tak, že by ho chtěla odlákat od princezny a získat sama pro sebe. Na druhou stranu by ale ani nechtěla, aby to vypadalo že to dělá jen z povinnosti k princezně, protože... protože to opravdu nebylo jen z povinnosti.

Seděli tedy spolu před přístroji a setrvali ve velmi komplikovaném mlčení.

Netrvalo však dlouho. Na panelu zapípaly identifikační symboly, robot na ně odpověděl, navigační křivky se zbarvily do zelena, stroj stočil kurs a hladce přistál na vyznačené letištní ploše.

Keran vytáhl důstojníka ze skladu. Doteď tam ležel jak bezvládná loutka, ani se nepokusil najít kolem sebe něco, čím by šlo někoho vzít po hlavě až mu otevře. Držel ho na délku natažené paže od sebe a v takové parádě vystoupili ven.

Uvítali je – jak jinak – roboti a androidé. Důstojníka si ani nevšimli, ale Kerana hodlali bez okolků odvést ke královně. Zavčasu pobočníci znovu označil jako svou „životně důležitou periferii“, takže ho mohla následovat.

Sídlo všekrálovny Zummurr bylo výrazně vertikálně koncipované, a dopravu obstarával nespočet vznášedel, nepochybně na gravitační pohon. Proč pro nás tedy k Magrizimům letěli modulem s prehistorickým reaktivním pohonem? napadlo Kerana. Divně.

Nicméně byli uvedeni na jednu z levitujících plošin a díky ní se dostali na vysoko položenou terasu. Tam je uvítala elegantní dvorní dáma, která – hurá! – nebyla syntetická.

„Vítej, mistře Kerane,“ uklonila se mírně. „Omlouvám se, ale prosím, zde přes skener. Nezbytná vstupní formalita...“

Prošel bezpečnostním a identifikačním rámem, aniž se spustil nějaký poplach.

„A...?“ učinila mírně tázavé gesto ke Frangeris.

„Má životně důležitá periferie,“ použil osvědčenou formulaci. Dvorní dáma si dovolila nesmírně korektní, mírný a chápavý

úsměv. „Rozumím. Prosím tedy, též přes skener... děkuji. Nuže, vítejte v sídle Jejího Veličenstva všekrálovny Zummurr. Jste-li žízni, obstarám nápoje. Jste-li hladoví, nechám přinést potravu. Totéž s hygienou, lékařskou péčí, kosmetikou či duševní asistencí. Prostě zařídím vše, co byste si mohli přát. Nuže...?“

„Jsem v pohodě,“ řekl Keran.

„I já,“ přikývla pobočnice.

Dvorní dáma poděkovala letmým úsměvem. „Nyní vás, s vaším svolením, odvedu k Jejímu Veličenstvu.“

„Bude nám ctí.“

Nastoupili na další dopravní plochu, která je hladce nesla do nitra paláce. Ani tady to nepřekypovalo živými bytostmi. Pak ale plošina poněkud zpomalila.

„Mistře Kerane? A, ehm, ctěná periferie...?“ Nenápadně ukázala na rozlehlé oděvní oddělení, které právě míjeli. Rozuměli tomu – jejich opravdu prosté šaty tu působily jak pěst na oko.

„Děkujeme za nabídku,“ řekl Keran. „Ale královna si nás myslím nezavolala kvůli tomu, co máme na sobě...“

„Pravda, mistře Kerane,“ kývla a plošina opět plynule zrychlila. Ještě třikrát zpomalili, to když dopravní prostředek prolétal bezpečnostními branami. Byly však zcela opuštěné, nikdo je nestřežil. Nakonec doletěli před draze zdobené dveře, které se samočinně otevřely a plošina je vnesla rovnou do audienční síně.

Byla plná, ovšem tím myšleno plná lidem více nebo i méně podobných umělých bytostí, které ztrnule tvořily pestré zástupy dvořanstva. Dva, pět, deset... pouhých devatenáct, počítal Keran během letu skutečné živé osoby v zástupech kolem nich. A pak již plošina přistála bezvadně na vyhrazeném místě.

„Mistr Keran a životně nezbytná periferie!“ ohlásil herold, pochopitelně android.

Mladík vzhledl vzhůru a zadržel dech.

Na přepychovém trůnu, v samém centru nevýslovného bohatství, seděla jako úchvatná bohyně - šelma Dejana!

„Uctivě skládám hold Jejímu Veličenstvu, všekrálovně Zummurr,“ uklonil se dvorně.

A jeho takzvaná periferie vzápětí řekla: „Čau, ty čarodějko.“

*

18: POHOVOR

„Dokonale souhlasná?!“ nechápal Keran.

„Stoprocentně, myšleno tím ve všech poznaných světech a fyzikálních veličinách. Všekrálovna Zummurr je jedna z mých absolutních kopií, udržovaná v připraveném stavu,“ potvrdila Dejana. „Teď přišla na řadu. Takže ano, vlastně jsem to skutečně já.“

Seděli v luxusním soukromém salónku, popíjeli skvostný nápoj z malých cizelovaných šálků a ujasňovali si situaci. Tedy, na honosných křeslech spočíval Keran a šelma. Frangeris způsobně seděla se zkříženýma nohama na drahocenném koberci.

„Coby Zummurr jsem – jak to říci – zakotvená ve zdejší oblasti vesmíru už od nepaměti. Mám předky, přátele, nepřátele, oddané spojence i zavilé protivníky. Nechala jsem postavit desítky nemocnic, sirotčinců, škol a vědeckých ústavů, a krom jiného také bez milosti vyhladit dva satelity které byly příliš drzé. Tajné služby Hampoljedovy rozvědky o mě vedou rozsáhlé složky, jako ostatně o kdekdo. Důsledek je jasný: nemohu, prostě stoprocentně nemohu, být nikdo jiný.“

Keran jen kroutil hlavou. Náhle ho znovu napadl Wirken.

„Správně,“ kývla všekrálovna, jako by četla jeho myšlenky.

Keran vytřeštil oči. „On je vážně So-?! Odkdy?“

„Od narození,“ ujistila ho.

Mladík nevycházel z údivu. Z toho co slyšel, bylo zřejmé že ti dva musí umět manipulovat i s tokem času!

„Ano, trošku umíme. A to vše je součástí našeho plánu, jehož kouskem je i tažení proti Hampoljedovi,“ potvrdila jeho úvahy. „Samosebou, vedu kromě stovek jiných kratochvílí i svůj všekrálovský bojový klub, jehož se zrovna staneš ozdobou, můj milý společníku,“ usmála se na něj. „A pokud budeš zlobit, jako třeba před chvílí s tou zábavnou licitací zda ke mě poletíš či ne, nechám tě exemplárně potrestat.“

„Jen přes mou mrtvolu,“ prohlásila Frangeris podmračeně. Zdaleka nevypadala z šelmovité bytosti tak okouzlená jako Keran.

„Ty se raději nepřipomínej, nabušená rebelko,“ řekla Dejana významným tónem. „Víš co dalo práce vymazat ten tvůj pozdrav ze všech možných i nemožných archivů?! Chápu, že mě nemáš moc ráda, ale zvolit takový prapodivně dehonestující pozdrav nebyla příliš povedená taškařice. Moji hackeři museli poprvé sáhnout i do čidel, která tu mají tajně některé entity zvenku.“

„A hrome,“ přimhouřila Frangeris oči. „Nedošlo mi to. Myslela jsem, že jsi ve svém. To mě fakt mrzí.“

„Jsem ve svém. Ale vesmírná aristokracie kolem Hampoljeda má trochu jiné zvyklosti. Tady každý sleduje každého. Takže pro-

sím milá periferie, i když to asi bude pro tvůj svalnatý, avšak intelligenčně atrofovaný, mozeček náročné k pochopení: pokud něco nebude vypadat jako činka, tak to raději už nikdy nekomentuj.“

Frangeris mlčela. Keran měl ale dojem že se snad pousmála.

„Na druhou stranu,“ olízla všekrálovna decentně pěnu ze šálku, „v jednom informačním kanálu jsem úmyslně nechala zprávu uniknout, a nyní moji odborníci trasují její cestu, ke komu a kdy se dostane, i důsledky, které vyvolá. Svým způsobem jsem tady takové malé zcela nečekané rozčerení hladiny i potřebovala.“

„Měla jsem od počátku něco takového na mysli,“ uklonila se sedící Frangeris nevzrušeně.

Keran trochu zapomněl dýchat. Intuice, které se kdysi vysmíval, mu našeptávala, že se právě dívá na něco opravdu nepředstavitelně zvláštního.

„Ach,“ usmála se kouzelně Dejane. „Nesmírně ráda spolupracuji s lidmi, kteří mají vše promyšlené nejméně na tři tahy dopředu, neřkuli dozadu. Jenže když nestíhám držet krok, někdy mi to může vyrazit můj aristokratický dech.“

„Ó, Vaše Veličenstvo všekrálovno,“ uklonila se znovu Frangeris a zálibně sevřela své pěsti, „pokud jsem z tebe nechtěně vyrazila tvůj urozený dech, dovol mi milostivě, abych ho do tebe zase zkusila vrazit nazpět. Dáš-li mi jen malou šanci, pokusím se co nejhleduplněji najít na tvém božském těle nějaký vhodný otvor, kudy by to možná šlo...!“

Po takovém proslovu nešlo udržet klidný výraz. Když smích dozněl, pokynula všekrálovna směrem k pobočnici: „Kerane... s radostí ti představuji našeho tajného spojence, Negganku Gamm Qir.“

„Jakže-?“ užasl mladík.

Frangeris uznale zakývala hlavou. „Nevěřila bych, že mě dokážeš odhalit...!“

„Ale nebylo to snadné,“ přiznala šelma.

„Nerozumím!“ rozhlížel se Keran.

„V tom, co chcete udělat, rozhodně nejste sami,“ pousmála se na něj pobočnice. „Ale nemusíš se zatěžovat věcmi, které nepotřebuješ, a dozajista ani nechceš vědět.“

To už jsem někde slyšel, řekl si Keran, a trochu ho zamrazilo.

„Takže jsem Frangeris, nejbližší kamarádka a pobočnice princezny Jakcidrakcidrony,“ uzavřela náhle krátce dívka.

„Teď opět trochu vážněji, přátelé,“ chopila se slova všekrálovna. „Kerane, budeš muset čelit trochu jiným soupeřům, než doposud. I když toho tvůj trenér moc nenamluví, a působí poněkud dřevěně, udělá co půjde, aby se váhy osudu překlopily ve tvůj prospěch,

ačkoli bude potřeba nesmírná opatrnost. Ještě štěstí, že Tisuni odvedla dokonce ještě lepší práci, než jsem zprvu myslela. Naladila tě, takže slyšíš paján, vid'?"

Překvapeně přitakal.

„To je dobře, protože naše schopnosti budou v blízkosti Hampoljeda omezené.“

„Jaké schopnosti?“ nechápal. „To kouzlení?“

Společnice se pobaveně usmály. „Nejsme kouzelnice. Reální mágové i Negganci užívají – krom jiného – přímo sílu kvantové pěny, což je fyzikální jev. Zatímco mágové využívají jen více či méně obratně sekundární, tericální a další ještě mnohem odlehlejší a proto i nespolehlivější ozvěny této prapůvodní síly.“

„Co to obnáší?“

„Cokoli. Přetváříme prostor i čas jak se nám zachce.“

„Tak na co tahle šaškárna?! Prostě zachraňte Jakci, vymažte Hampoljeda a je vystaráno, ne?!“ namítl.

„Není. Plány jsou jiné. Hampoljed je jen střípek mozaiky, a musí zapadnout na své místo v přesně určený čas. Navíc přišel na úžasnou fintu, jak naše schopnosti eliminovat. Aspoň v určitém okruhu kolem sebe.“

Potřásl hlavou. „Možná jsem něco stále nepochopil, ale já vám s obnovou vaší síly vážně nedokážu pomoci...!“

„Říkala jsem to,“ poznamenala tichounce Fran, ale platilo to všekrálovně. Půvabná šelma jen maličko přikývla. „Kerane,“ uzavřela, „zkrátka: cesta k Jakci sice vede přes smrt Hampoljeda. Ale teprve v pravou chvíli!“

Keran jen vydechl: „Jo tak!“ Rázem dostalo plno věcí smysl.

„Na mě je,“ poodhalila šelma tesáky, „abych tě k němu dostala tak blízko, jak jen to půjde. Frangeris se bude držet v tvém stínu a postará se o princeznu. Wirken vám bude sekundovat tak dlouho, jak to půjde. A ty se pak řiď svou intuicí.“

Rozhodnut, pevně kývl. „Udělám vše co bude třeba!“

„Hlavně nezapomeň, jaké role všichni hrajeme. Hampoljed má svoje očka všude možně. Ne, tady ne,“ pousmála se všekrálovna. „Některé své prostory udržuji zcela izolované proti všemu!“ Pak se podívala přísně na Frangeris. „A to samé platí i pro tebe, Fran. Jsi jen Keranův maskot, pouhá mizerná periferie, nezapomínej!“

„Jasně,“ kývla pobočnice podmračeně. „Neboj se mi dát svou nadřazenost otevřeně najevo, všekrálovno. Já to snesu.“

Zummurr se zasmála. „Že tě pořád baví dělat si ze mě legraci!“

*

19: ZAGARBAN

„Patří už k nejvyšší skupině zabijáků, ale je třeba se přes něj dostat,“ řekl Wirken. Seděli spolu s Keranem ve slavnostní kóji na kraji obrovského cirkusu, komponovaném v jakémsi neznámém pseudostarodávném stylu. Architektonický rozmach byl ohromující. Však to také byla nejlepší aréna přímo v Hampoljedově mocenské sféře. Schylovalo se k dalšímu boji, a Wirken, kterého Keran stále měl jako osobního trenéra, střízlivě hodnotil situaci.

„Ber ho jako nezbytný mezistupeň při cestě vzhůru. A protože potřebuješ velké entrée, tak nebezpečný mezistupeň!“

Mlčky přikyvoval. Na protější straně se připravoval Zagarban, obrovitý satyr. I na tu dálku bylo vidět, jak je mohutný. Rozměrné břicho mu muselo dávat skvělé těžiště pro vražednou práci se sekerou. Ostatně, proto se dostal v sérii soubojů až mezi elitu. Keran tiše vzdychl: co všichni na těch sekerách vidí?

„Jsi menší a rychlejší. Utahej ho a pak sejmí,“ řekl zase Wirken. „Pořád nechceš žádnou zbraň?“

„Ne. Tisuni by mohlo pohněvat pokud bych vypadal že nevěřím.“

„Ach... to tvoje... božstvo-!“ poznamenal tiše a dodal: „Minuta.“

Keran zavrtěl hlavou. Buďto jsou Sogotovy mimikry tak dokonalé, že v převlečení dokáže zcela zapřít sám sebe, anebo se Dejana spletla a Wirken je obyčejný člověk. Trenér totiž na jeho náznaky nikdy sebemeně nereagoval.

„Budu tě sledovat,“ políbila ho lehce Frangeris. S mírně rozpačitým úsměvem se obejmuli. Pak k němu pobočnice zvedla oči.

„Kerane...?“ špitla.

„Copak?“

„Není ti nic?“

„Jsem v pohodě. Proč?“

„Tvé paže jsou...“ nedovedla najít správný výraz pro to, co svou intuící vycítila.

„Aha,“ kývl hlavou. „Stále se měním, a nedá se to zastavit. Trochu už mě to začíná samotného lekat. Doufám že se to mému božstvu nevymklo z kontroly. Nechci ti ublížit, proto jsem tak... zdrženlivý.“

„Děkuji za ohleduplnost,“ zašeptala, a hodila pohledem do arény: „Tam můžeš svou dravost pustit ze řetězu...!“ Naposledy se ho dotkla rty. „Už půjdu, ať máš klid.“ Vymanila se jemně z jeho náruče a odešla do hlediště.

Wirken, upřeně hledící do arény, ztěžka vzdychl. Keran dobře věděl, co by mu starý trenér nejraději řekl. Ale mlčeli až do chvíle, kdy se ozvaly fanfáry, oznamující počátek souboje.

„Pusť tu bestii ven,“ řekl Wirken.

„Tys nás slyšel?“ pousmál se mladík.

„Mé tělo je staré, ale svět kolem vnímám stále ostře,“ mohl se trenérovou tváří lehký úšklebek. „Padej, ty... boží miláčku!“

Zagarban, provázen nadšeným řevem diváků, doslova vtančil do cirků. Při jeho třistakilové postavě to byl podivně hrozivý a fascinující pohled zároveň. Obrovské, svalnaté nohy zakončené kopyty nesly jeho obludné tělo s odpornou ladností. Skvělý zabiják, napadlo Kerana. Nezajímá ho, jak vypadá. Důležitá je funkčnost, a ta je určitě prvotřídní.

Vyšel mu tedy vstříc a cirk znovu explodoval řevem tisíců hrdel. Všichni, kteří si doteď mysleli že jeho prázdné ruce jsou jen mazaná předstartovní reklama, viděli nyní pravdu.

Zagarban mezi pochybovače zjevně patřil také. Příklusal na nějakých dvacet metrů k Keranovi, obkroužil ho a pak pohrdavě křikl: „Jsi blázen?!“

„V aréně vidím jen jednoho blázna, a já to nejsem!“ opáčil.

„Co tu vůbec děláš?“ ptal se pln opovržení. „Koho jsi podplatil ty chcipáčku, aby ti dopřál té cti dát se zabít ode mě?!“

„Bez obav. V tvé smrti naopak nebude cti ani špetka.“

„Pch! Udělám z tebe řízky, šmejde!“ plivl a vyrazil.

Jeho mocné nohy ho vymrštily kupředu a sekera s ostrým sykavým hvizdem prořala jen vzduch, protože Keran už stál jinde.

Satyr bez sebemenší ztráty času přizpůsobil křivky svého pohybu nové situaci a naprosto dokonale po něm vedl další úder. Měl dynamiku svého pohybu skvěle zpracovanou.

Ovšem co do svého boje zakalkulovat nedokázal, byl Keranův bojový potenciál. Když se vydal na cestu jeho třetí sek, jen se maličko zaklonil. Více jak metrový, dramaticky zubatý, ale jako břitva ostrý břit sekery mu něžným dotekem vyznačil vlasový krvavý šrám napříč prsou. V tom okamžiku se chytil letícího topůrka. Odstartoval jak raketa, divže mu to neutrhlo prsty na ruku.

Keran vzlétl v naprosto nečekané křivce vzhůru, Zagarban měl v tu chvíli jedinou šanci: ihned pustit svou zbraň. Neudělal to, a doslova tak Kerana dovezl dovnitř vlastní obranné zóny. Mladík, letící vzduchem, na okamžik zahlédl v jeho zvířecí tváři zákmit děsu. V tom zlomku vteřiny satyroví došlo, že tohle je naprosto špatně. Jo jo, fyzika je vážně potvora.

Keran rozevřel dlaně, minul soupeřův ostnatý ramenní pancíř a pravačkou popadl kel, trčící mu z huby. Evoluce se k Zagarbanovi v ten moment obrátila zády – jeho břitká ozdoba se stala nástrojem jeho zkázy.

Křuplo to – Keran vylomil tesák i s kořenem. A zatímco sekera ještě setrvačností dobíhala do konce své dráhy, Keran už padal

dolů podél jeho obřího trupu. V pádu obrátil ostrý kel, a vbodl ho do objemného břicha, takže rozpáral Zagarbana jak krabičku s rybičkami. Dopad sice trochu nezvládl, ale stihl uskočit těsně před tím, než se ze satyra vyvalila lavina rudočerných vnitřností.

Volně popoběhl pozadu dál od něj v souladu s doznívající melodií. Ostražitě sledoval aby po něm umírající sok tu svou strašlivou zbraň v posledním tažení nemrštil. Ale Zagarban byl zcela paralyzován bolestí. Padl na kolena, převálil se na bok a svýma obrovitýma rukama se pokoušel držet rozpárané břicho.

„Který argixelak (ďábel) tě... přinesl!“ vykuckal krev.

Keran se ušklíbl. „Sám jsi řekl: uplatil jsem ho.“

Ještě chvíli se obr kroutil a trhal sebou, než přišel o tolik krve, že zůstal bezvládně ležet. Bylo dobojováno.

Cirk řval jak pominutý. Keran se odvrátil a obcházel arénu, aby pozdravil diváky. Přitom bloudil očima po zastřešení areálu.

Byla tam.

Kdo ví, jak se tam mohla dostat! Nahoře, na nejvyšší zdi, prakticky nikým nepozorována, stála úchvatně vysportovaná Fran-geris svou stojku na jedné ruce, dávajíc mu tak uznání za výhru. Tahle překrásná akrobacie pro Kerana znamenala milionkrát víc než vřískající krvelačný dav v hledišti.

Obešel arénu a vrátil se do kóje k Wirkenovi. Jen se na něj dlouze podíval, a neřekl ani slovo. Nemusel.

*

20: VEČEŘE

„Dnes mě, dle předpokladů, kontaktoval Hampoljedův sekretář,“ sdělila všekrálovna, když trojčlenná společnost usedla pozdě v noci ke skvělému vínu v jejím izolovaném apartmá. Tento den byl opravdu náročný. Nešlo možná ani tak o Keranův souboj, ale o následnou slavnost, které se chca nechca museli zúčastnit.

Předcházející slavnostní večeře byla přehlídkou nádhery, dvorské uhlazenosti a výkvětu vysoké společnosti. Keran byl představen coby exotický živočich asi sto šedesáti bytostem. Ano, bytostem, protože se jednalo o lidi, nelidi i umělé tvory. Ale přinášelo to spíš jen samé problémy.

Jeden robokníže chtěl Kerana za každou cenu koupit, a nepohodl se s všekrálovnou. Další magnát zkoušel se Zummurr licitovat, za kolik by dovolila aby si Kerana upekli k jídlu.

„Tak aspoň pár řízků, Vaše všekrálovské Veličenstvo! Pak mu je zas v mém genolabu necháme dorůst!“ argumentoval.

Dvě mladé upírky po něm od počátku házely významné pohledy, ale Frangeris je svou golemovskou noblesou držela v rozumných mezích. Půvabné agentky četných genetických koncernů, jež se předháněly v nabídkách za jediný vzorek genetického materiálu musel odhánět téměř neustále, přestože krom odměn nabízely odběr tou nejpříjemnější formou. Naprosto nečekaně se Kerana zmocnila partička mladých zhýčkaných kosmodlaků, a donutili ho absolvovat s nimi čtyři společné přípitky, než byl od Fran zachráněn, protože byla právě zaměstnána odháněním těch upírek. Stejně ho jedna z nich málem dostala – když si šel odskočit, visela v chodbě skrytě nad kamerami na stropě.

„Co je na mě od krku dolů, s tím si můžeš dělat co libo,“ zašeptala a tiskla se k němu. „A já zatím jen trošku ochutnám, platí?“ A už mu dýchala na krk hledajíc kam by se zakousla. Svým způsobem to byl férový návrh – ona i její kamarádka byly velmi krásné, tedy pro muže milá výměna za pár decilitrů krve.

„Zlatíčko,“ vzal jí mladík rukou za krk. „Když ti utrhnu to pěkné nahoře, tak mi to pěkné dole zůstane i bez dalších podmínek!“

„Ty jsi ale buran,“ prskla pohrdavě, a jak jí pustil, vyhoupla se zpět nahoru a nakvašeně odpochovala po stropě pryč.

Konečně bylo po všem a v Zummurrině soukromé rezidenci našli svůj klid, kdy všekrálovna řekla to, co v úvodu.

„To rychle!“ podotkl Keran.

„Hampoljed má své lidi všude. A tvá dráha bojovníka je raketová. Měla jsem opravdu trošku strach, zda na tebe nebude Zagarban přece jen silný soupeř hned napoprvé. Ale vedl sis úžasně, a zámysl nám vychází. Vzhledem k tomu, že Hampoljed

pořádá Trallongajský turnaj, nemůže si tě nevšimnout. Takže máme předběžnou pozvánku, což otevírá dveře k němu.“

Vzdychla. „Je to náročné. Tři čtvrtě všech mých kapacit je zahlceno špionáží a kontrašpionáží. Vyrábíme falešné zprávy jak na běžícím pásu, infiltrujeme se kam to jde, a všechno ještě testujeme a hlídáme, pokud by se něco nepovedlo s naprostou přesností. Co jsi tady, zmařili jsme už dva pokusy o atentát,“ pokračovala. „Jsi trnem v oku jiným bojovnickým stájím, a ty cítíš že ztrácejí pozice.“

„To mě chtěli- jen tak-?! Mimo arénu?!“ žasl.

Přikývla. „Dostáváš se do vysoké hry, a tam platí jiná měřítka. V druhém případě zabijáky těsně před mými lidmi dokonce zlikvidovala tajná buňka, která tu byla v ilegalitě ve službách robo-knižete. Pořád doufá, že tě dřív či později získá.“

„To ale není ten lidožrout, že ne?“ upil Keran vína.

„Ne, to byl velkoindustriál Hiasan, co má těžební impérium. Je sice pravda, že co by ti uřízнул, by ti v jeho laboratořích zase bezvadně dorostlo, takže by to pro mě byl de facto čistý zisk beze ztráty masa. Ale tím se nevzrušuj, já tě nedám.“

„To už jsme dvě, co tě nedáme,“ poznamenala důrazně Fran.

V ruce všekrálovny se kdoví odkud objevila rudě zářící křivka. „Co ty si máš otvírat hubu na všekrálovnu!“ zaječela nenávislně, a energetický bič dopadl na sedící pobočníci. „Ještě jedno slovo a nechám tě rozebrat a naložit do sklenic!“

„Nesmírně toho lituji, Vaše všekrálovské Veličenstvo,“ sklonila Frangeris hlavu pod přívalem krutých ran.

„Co blázníš-?!“ vyskočil Keran, ale Zummurr ho gestem zarazila. Bič zmizel neznámo kam, a všekrálovna starostlivě přiklekla k pobočníci. „Velmi se omlouvám. Nebolelo to moc...?“

Keran měl v tu chvíli dojem že jí přeskočilo. Dejjane zvedla hlavu. „Bylo nezbytné na pět sekund umožnit Hampoljedovým hackerům přístup do mých kamer zde,“ vysvětlila. „Takže jsem zahrála divadlo, jaké se od nás venku očekává. Ještě jednou prosím o prominutí, Gamm, a děkuji za vzornou spolupráci...!“

Frangeris spiklenecky mrkla. „Jsem přece jen periferie...!“

„Zítra budete mít volno, a pozítří přijde Keranův finální souboj,“ dodala Zummurr. „Je úplným šilenstvím tě na něj poslat, a právě to jsem udělala. Až vyhraješ, získáš tím Hampoljedův zájem naplno.“

„Až vyhraju-? Zní mi to jako stoprocentní předpověď...?“

„No, budeš se o to muset taky trochu zasloužit sám,“ připustila.

„Hm. Co je ten Trallongajský turnaj?“

A překrásná šelma řekla: „To nechceš vědět.“

*

21: RANG-TCHE-NAUT

Říci o tribunách, že byly narvané k prasknutí, by bylo velkým podceněním situace. Ochozy cirků byly totálně přeplněné, na mnoha místech se diváci dělili o sedačky, další seděli na zemi, na schodech, lemovali i úzké ochozy úplně nahoře, ačkoli odtud patrně nemohli nic kloudného vidět.

Prostě, Keran se stal magnetem bojových her.

Wirken měl ale tentokrát zasmušilou náladu.

„Tohle není fér. Poslat tě do boje aniž bychom věděli s kým, to vůbec není dobrá investice.“

„Všekrálovna má ale pravdu, že musím zaujmout víc než jiní. Takže, nic co bych nezvládl,“ uklidňoval ho Keran.

„No, snad. Ale mám špatné tušení, že tentokrát tvůj půvabný maskot nebude mít pro koho dělat svou akrobatickou stojku.“

„Všiml sis jí?“ zasmál se Keran.

„Je mou povinností trenéra mít oči všude. Řekl bych ti, že není moc rozumné mít někoho takového ve dne a zvláště v noci pořád u sebe, ale ty si jdeš vlastní cestou.“

„Wirkene... vážně musíš říkat to, co slyším?“

Starý muž na něj upřel unavený pohled. „Nerozumím...“

„To není důležité. Nech mě tak, jak právě řekl – mojí cestě.“

Trenér na něj chvíli upíral temný pohled. Pak zničeho nic řekl: „Dnes by se ti možná víc hodila cesta montéra než bojovníka...“

Cože-? Keran tomu neporozuměl, tak jen pokrčil rameny. Odvrátil pohled do cirků a zaposlouchal se do sebe. Byla tam. A když zazněly fanfáry, v souladu s melodií vstoupil do arény.

Vstup naproti se otevřel a do arény vpochodoval - robot!

Obrovitý trup nesl dvě neméně obrovité paže vybavené obřimi ocelovými pěstmi; a na tomto monstře seděla kovová hlava s jediným zářícím okem, tak směšně malá oproti mamutímu tělu.

„A safra,“ řekl si Keran. To bylo špatné. Jeho sokem byl Rangtchenaut, který sebejistě vykročil z druhé strany cirků jako stroj. Ostatně proč jako, když to BYL stroj.

Beze spěchu si šli naproti. Tentokrát po úvodním řevu zavládl na tribunách uvolněný šum. V minulém souboji Rangtchenaut udo-lával svého soka třicet tři hodin. Pomalu, beze spěchu, ale neza-stavitelně. Jeho poslední sok, bohatýr Gulbec z Devrapolu, o něj bezúspěšně rozmlátil všechny své zbraně, a dlouho, dlouho uhýbal a pak i prchal, než vysílením dostal křeč do nohy a to byl jeho konec - robot ho hanebně rozšlapal.

„Vítej v aréně smrti. Špatně jsi zvolil, a proto nastal soumrak tvého žití,“ uvítal Kerana Rangtchenaut naprosto dokonale uhlazeným hlasem, který vůbec neodpovídal jeho gigantickému zjevu.

„Děkuji, také tě rád vidím, velký brachu. Buď si ale jist, že to dopadne přesně naopak,“ ubezpečil ho Keran.

„Tak ty jsi ten bojovník, který si nečekaně rychle vydobyl takový věhlas. Ale nezapomněl jsi někde své zbraně?“

Keran s úsměvem pokrčil rameny. „To poznáme...“

„Usmíváš se? Děláš dobře. Je nedůstojné jít na smrt sklesle,“ pochválil ho dvakrát vyšší robot, obrněný kovovými pláty.

„Vždy zabijím s úsměvem. Oběti tolik psychicky netrpí.“

„Jsem z tvé ohleduplnosti celý naměkko,“ použil robot slovní hříčku. „Avšak, pusťme se do toho!“ A vykročil.

Rangtchenaut skutečně nebyl rychlý. Ale pomalý také ne. Díky své velikosti dokázal pochodovat rychlostí běžného klusu. Keran popoběhl, a analyzoval jeho anatomii. Kde může mít tato hora železa zranitelné místo?

Zatím Keran vnímal jen to, jak neladí s melodií, která mu neustále zněla v mysli. To byla určitá naděje.

A Rangtchenaut pochodoval. Nedělal žádné problémy, prostě dunivě kráčel nejkratší cestou ke Keranovi. Když změnil směr, on také. Nefuněl, očividně fungoval na olejový systém, nikoli na pneumatický.

Běhat kolem něj bylo plýtváním silami, to Keranovi došlo hned. Tak klusal rovně napříč arénou, na konci otočil a mířil zpět. Rangtchenaut dusal svým neměnným strojovým tempem za ním. Mlčky, ale neúnavně. Tak se tam oba procházeli čtvrt hodiny. Byl to docela únavný poklus a úpornost pronásledování byla hrozivá.

Keran svou situaci přetřásal v hlavě ze všech stran, ale zatím bezvýsledně. Ty pancíře rukou asi opravdu nerozsbije...! Situace zatím nebyla nijak kritická, ale mladík dobře věděl, že neúnavné pronásledování rychle každého soupeře zbaví sil.

Proč jde za mnou? položil si nakonec zdánlivě hloupou otázku. No, protože mě chce dostat. Ale hrome! okřikl sám sebe v duchu za tuto hloupou odpověď. Přece protože mě vidí!

Ohlédl se. Jedno jediné kruhové, zářící oko, zapuštěné v ochranné pancéřové obrubě, se na něj upíralo s neústupnou urputností. A pak se náhle ušklíbl. Chcete vidět divadlo? Tak ho budete mít!

Přidal do kroku. Lidé si všimli, že něco dělá, ztichli a sledovali ho. Keran si vytvořil dostatečný náskok, pak rozepnul opasek, spustil kalhoty, předřepl, a... v rychlosti vytlačil co šlo.

Takový řev, který se zvedl, cirkus určitě ještě nezažil. Většina diváků si myslela, že se totálně zbláznil. Sám mladík z toho nebyl kdoví jak nadšený, tím spíš že věděl, co bude následovat.

Narychlo to nadělení zaházel pískem, vzal do ruky... a pak vyběhl rovnou proti Rangtchenautovi!

Robota to vůbec nevyvedlo z konceptu. Patrně nechápal, a ani se pochopit nesnažil. Byl si jist, že mu Keran nemůže nijak ublížit. Bez obav, ono ubližování přijde až pak, pomyslel si mladík, a melodie v hlavě zněla plnou silou.

Uhnul jeho strašlivým pancéřovým pěstím, vyskočil na nohu a přes hrany pancířů se bleskově vydrápal až na ramena. Ještě jeden skok a už mu seděl za krkem. A tím neestetickým obsahem mu co možná nejvíce zamatal jeho jediné oko.

Odrasil se, seskočil za jeho záda, popoběhl a v klidu si počal čistit ruku pískem.

Diváci konečně pochopili, co udělal, a znovu se rozeřvali.

Rangtchenaut zastavil. Pohled na kovového obra byl k popukání. Pokusil si otřít oko – jenže jeho gigantické ruce byly stvořeny výhradně k ničení a oko bylo hluboko v ochranném prstenci. Keran slyšel skřípavý zvuk oceli o ocel a sklo, pak Rangtchenaut ruku zase spustil. Byl náhle v průšvih, a nevěděl jak z něj. Keran trochu užasle vzdychl. To ho skutečně nikdy nenapadlo, že by ho nějaký soupeř mohl zkusit oslepit?!

Ocelový golem se počal zvolna otáčet. Jak přešlapoval, písek skřípá pod obrovským tlakem jeho chodidel. A pak se vydal poznovu k Keranovi.

Aha! Vyryl si svým prstem v ohavném potahu oka aspoň jednu rýhu, a tou zaměřoval. Měl s tím ale potíže - jakmile cíl zmizel z úzkého zorného úhlu, nevěděl na jakou stranu je lepší se otáčet.

Asi pět minut hráli hru „chodí pešek okolo, nedívej se na něho“. Pak Kerana napadla další věc. Rangtchenaut je přece stroj. Takže potřebuje chlazení. Sok měl na zádech dvě řady větracích škvír. Což mu je trochu zacpat?

Ne, už žádné další lejno. Keran sundal halenu, udělal z ní ucpávky, oběhl Rangtchenauta a znovu se na něj vyhoupl. Naštouchal ty kusy látky pevně do větracích škvír a seskočil.

Rangtchenaut už byl nervózní – kdykoli Keran zmizel z dohledu, mohlo to znamenat nějakou další pohromu. Pokoušel se na něj dosáhnout svými rukama, ale neměl tolik volnosti v ložiscích. Co jeho malý soupeř spáchal, poznal už za minutu. Zjistil, že se přehřívá. Zastavil, a zůstal nehybný.

Zatímco diváci vřískali nadšením a dělali vlnu, Keran si sedl. Uf. To bylo příjemné. Naklusal se už dost. Tak, co dál?

Vzpomněl si na Wirkenova slova. Proč cesta montéra?

Rangtchenautovi vedly do rukou tři silné, kovem kryté hadice. Nebyla to sice součást pohybového systému, ale aspoň něco.

Důkladně si je prohlédl. Kdepak, ty nevyrvu, usoudil. Ale oči se mu na ně stále stáčely. Co s tím? Když nad tím tak uvažoval, náhle ho něco napadlo.

Znovu ho obešel, vyskočil na něj a počal rvát jednu hadici. Držela pořádně, ale Keran nehodlal povolit. Rangtchenautovi pochopitelně jeho senzory řekly, co vyvádí. To sis dovolil moc, měkký cvrčku, pomyslel si určitě robot, nastavil své rámě a prudce švihl druhou rukou, aby Kerana rozmázl. Nenapadlo ho, že to byl záměr. Zasáhl – jenže svazek hadic místo něj.

Dvě vylétly jak pavučiny, rozstříkujíc všude kolem horký olej. Skvělá spolupráce, pomyslel si Keran kousavě. Za jak dlouho vykrváčíš? Ale proud oleje se záhy zastavil - soupeř nepochybně uzavřel příslušnou odbočku tlakové tekutiny. Ruka sice nedokázala sevřít pěst, ale i nadále byla pohyblivá.

No dobře, řekl si Keran a znovu zezadu vyskočil na svého soka. Díky uvolněné straně snadno vyšrouboval i protilehlý konec jedné hadice. Byla na něm masivní kovová spojka.

S hadicí v ruce tedy skočil přímo před něj.

„Tak co, Rangtchenaute? Zdá se mi, že ti nějak došel dech!“

Když ho zaměřil na dosah, rozhodl se robot pohnout. Změnil těžiště a vyrazil. Jenže slovo „vyrazil“ mělo daleko do gepardiho sprintu. A mladík skočil naopak proti němu! Obří pěst ho minula tak těsně, až mu vzduch rozčísl vlasy, ale nezasáhla ho. Zato Keran vrazil konec hadice pod jeho obrovské pancéřové chodidlo. Rangtchenaut přešlápl, aby na něj viděl, a mladý bojovník si prohlédl výsledek svého pokusu: železná koncovka byla rozslápnutá úplně na placku.

Vítězně obešel arénu, třímajíc hadici v ruce. Tribuny křičely, ale nejspíš nikdo netušil, co s tou věcí chce dělat.

Vyskočit Rangtchenautovi na hřbet byla otázka okamžiku. A počal slisovanou koncovkou hadice jako improvizovaným šroubovákem vytáčet velké šrouby jeho pancíře.

To teprve byl řev! Divákům to došlo, a aréna explodovala takovou bouří, až se třásly pilíře.

Teprve když odstranil třetí šroub a pancíř přestal doléhat na kontakt, Rangtchenautovy senzory odhalily, co se děje. A titán se rozhodl k poslední šanci. Náhle se začal kácet. Keran chvatně seskočil. Bum! Mnohatunové železné tělo dopadlo do písku. Prásk! Prásk! mlátily jeho obrovité ruce všude kolem dokola v naději, že mladík spadl a někde ho zasáhne. Aby nedal soupeři šanci, válel se robot divoce sem a tam a třískal rukama jak posedlý.

Keran mohl znovu prokázat svou obratnost a rychlost. Ve vhodném okamžiku vnikl do kritické zóny, popadl uvolněný pancíř

a odehnul ho. Hezky vypadal Rangtchenaut uvnitř! Masivní konzole, uzávěry, rozvody a jemné mechanismy. Ponořil tam obě ruce a chvatně vyrval vše, co šlo. Poté musel rychle uskočit, protože Rangtchenaut se dál divoce válel s rachotem po zemi ve snaze zalehnout drzého soka. Marně.

Nakonec zůstal ležet na zádech, aby si chránil otevřené místo. Byl tak sice paralyzován, ale boj ještě zdaleka neskončil. Mohl takhle ležet třeba pět dní, dokud soupeř nepadne žízni nebo únavou, a pak klidně vstát a pomalu, pomaličku ho rozmáznout.

Chlapče, když ležíš, dosáhnu na tebe! Keran popadl hadici a počal mu třískat do jeho téměř slepého oka. Doufal, že mu tu optiku dokonale rozbije, ale než k tomu došlo, robot našel výcho-disko: přikryl si oko tou ocelovou rukou, která měla díky vytrženým hadicím nefunkční prsty. Jako ochrana ale sloužily dostatečně.

Hm. Co tedy s ním?

A pak si mladík všiml něčeho, co přehlédl. Jak se Rangtchenaut převaloval ve snaze ho rozmačkat, v písku za sebou zanechal výrazné mastné skvrny. Ztrácí olej! Je jen otázka času, kdy ochrne úplně. Jenže, Rangtchenaut jistě ví, že má poškozený olejový rozvod. Co když je schopen tak jako předtím netěsnou odbočku izolovat, aby neztrácel životně důležitou tekutinu?

Bylo třeba trochu riskovat.

Keran počal úplně zbytečně mlátit hadicí do jeho levého ramene. Robot si všiml, že se něco děje, s námahou ho dostal do zorného úhlu, a švihl rukou. Keran uskočil jen tak tak, převalil se a se zoufalým výrazem si držel nohu. Rangtchenaut musel zajásat: zranil ho! Okamžitě aktivoval pohybový aparát, převalil se a znovu po něm udeřil. Keran opět unikl jen o vlásek a plazil se pryč.

Železný bojovník neváhal a šel po něm. Než by se postavil, trvalo by to dlouho – takže Rangtchenaut se plazil po břicho a bušil po něm rukama, až fontány písku a prachu létaly do výše. Když udeřil naposledy, nechal Keran na místě botu, odrazil se ze všech sil a přeskočil vražednou ruku. Obr díky téměř zničenému oku nestihl tak rychle zaměřit události. Nevšiml si, že mu Keran přistál opět na zádech.

Rangtchenaut zvedl ruku a pokoušel se svým mamutím prstem dostat botu do lepšího záběru. Doufal, že tomu otravnému tvorovi aspoň urazil nohu. Poskytl tím Keranovi cenný čas pořádně se rozhlédnout po jeho vnitřnostech. Když zaútočil tentokrát, šel už najisto.

Jediným trhnutím vyrval tlustý svazek optických vláken, sloužící jako páteřní kanál. Rangtchenaut sebou křečovitě škubl. Honem!

Prásk! Prásk! Tentokrát vyrval místo trubek rovnou dva horké olejové rozvodné uzly.

Gigant pod ním se pokusil zvednout, ale nohy ho neposlouchaly. Keran opustil promyšlený plán. Mlátil rukou naslepo a rval všechno, co mu přišlo na dosah. Vytrhl i dva silné kabely a ve snopech jisker je zkratoval o robotovu konstrukci. Pak se Rangtchenaut mocně odrazil svou paží a převrátil se na záda, tak tak že mladík stačil uskočit.

Jenže to už bylo všechno. S doznívající písni v hlavě stál Keran těsně u něj, a v syčení rozpálených chladičů vnímal tichoučké mlaskání, jak olej proudil do písku pod robotem.

„Rangtchenaute,“ řekl. „Vnímáš mě?“

Pomalou, trhaně, otočil hlavu a kýval s ní, aby ho dostal do obrazu svého totálně zdevastovaného oka. „Kerane...“ řekl s kovovým přízvukem. „To jsem vážně nečekal...“

„Zprvu ani já. Ale vstoupil jsi sem svobodně, je tak? Osud tentokrát ukázal na tebe. Oba jsme dělali co jsme museli...“

„Vím. Jednou to muselo přijít. A teď mě nech; chci si plně prožít svůj zánik...“

Během tří minut byl bez oleje i energie. Bylo po boji.

Keran stál v aréně, divácké galerie bouřily v naprostém amoku, a on si vychutnával úžasnou akrobatickou stojku odvážné pobočnice, provedenou na samém vršku jednoho z vysokých stožárů nesoucích osvětlení.

*

22: PRVNÍ STOPA

„Dnes je tvé vítězství cenné dvojnásob: mám pro nás osobní pozvánku,“ řekla všekrálovna hned, jak se sešli v tajné místnosti. „Nejvyšší čas - situace graduje a obávám se, že jí už dlouho neudržím. Všichni hackeři celého vesmíru se snad spikli proti nám. Nebo spíš, koupil je Hampoljed, aby prověřili, co se za tebou skrývá, Kerane.“

„S tím jsme počítali, ne?“

„Ne s tak masivní protisílou. Prověřují všechno a všechny, a my nemůžeme odřezat fiktivní kanály, které jsme dříve vytvořili, protože by to bylo demaskující. A je jen otázka času, kdy útočníci zjistí, že jsou fiktivní, a praskne to stejně.“

„Doteď jsem byl v pasivní pozici,“ povzdechl Keran. „Jen čekáme, až si mě Hampoljed všimne. Teď konečně vstoupím do hry pořádně.“

„Pomalou, pomaličku,“ nabádala ho Zummurr. „Stačí jediný chybný krok a vše je ztraceno.“

„Vím,“ přikyvoval, „ale čím pomaleji, tím větší hrozba pro Jakci. Možná jste to překomplikovaly. Prostě na něj skočím, vymlátím z něj kde Jakci je a pak mu zakroutím krkem. Vyřízeno.“

„Nedostaneš se k němu. A když, zabije tě ochranka. To už jsme analyzovali mnohokrát.“ Dlouze vydechla. „Všichni jsme v tlaku, a začínáme hledat zkratkovitá řešení. Myslíš, že mě to nenapadlo? Ale improvizace ztroskotá. Fran, co u tebe-?“

Pobočnice vzhlédla. „Smím promluvit...? Nebo zas bude bití?“

„Tvá legrace mě tentokráte bolí u srdce,“ vzdychla Zummurr. „Doteď si vyčítám že jsem to možná přehnala. Chceš mi to oplatit, abys jednou mohla vyprávět vnoučatům jak tě všekrálovna zmlátila a jak jsi jí to s chutí vrátila-?“

Pobočnice se usmála. „Pusť to z hlavy, DeJane. Po tvé masáži se mi nečekaně srovnal pátý a šestý obratel, takže vyvstane-li někdy potřeba, jen do mě! Mám na těle plno míst, která si říkají o srovnání! A stejně vím, že vás reálné mágy je zbytečné bít!“

Šelma se podívala na Kerana. „Vidíš jí? Už zase si ze mě dělá legraci. Však já o vás, Neggancích, vím taky svoje, jinak bych tu scénku nezahrála. Takže, milá Fran, je u vás něco nového?“

„Ó ano. Třetí fronta vydala své výsledky. Než se ty, přejasná všekrálovno, pomocí Keranovy neohroženosti prokoušeš k Hampoljedovi, mé nejnižší zpravodajské struktury už vědí, k a jak. Díky desítkám dobrovolníků, které jste se Sogotem vyslali z Grohórkiru a kteří pronikli jako otroci do Hampoljedova hospodářství, zachytili jsme první stopu. To víte, mezi námi, neurozeným služebnictvem a opovrhovanými periferiemi, se nakonec nic neutají.“

„Kde?“ vydechla šelma.

„Podle všeho dosud neopustila jeho umělou planetu. Jak to víme?“ Lehkým gestem nechala do vzduchu promítnout globální schéma. „Tady,“ rozsvítil se bod, „je jádro Hampoljedova sídla. A v recyklátoru odpadu byl zachycen Jakcin genetický materiál. Vystopovat odkud pochází už byla, nu, hračka.“

„No konečně!“ Zummurr otočila hlavu k Keranovi. „Chystej se, vyrazíme. Na návštěvu!“ dodala významně.

Na královnině vznášedle, spolu s jejím četným doprovodem, připluli do doku, kde kotvila kosmická jachta Jejího Veličenstva.

„Něco, co bych měla vědět?“ tázala se kapitána.

„Vše v naprostém pořádku, Vaše Veličenstvo!“ zahlásil.

„Na palubu,“ vyzvala všechny přítomné.

Nalodili se. Nutno poznamenat, že slovo jachta znamená v tomto případě mocný, luxusní kosmokoráb, vybavený vším možným i nemožným, co by mohl potřebovat či co by všekrálovna mohla během svých cest chtít. Keran jen mlčky žasnul. Co může bytost, která má tak nedozírné možnosti seberealizace jako Zummurr, držet na jakési zapadlé planetě jménem Segorr?

Než se dostali do svých sekcí, jachta provedla poslední testy, odpoutala se od rampy a podletěla do vhodné vzdálenosti od zářícího paláce.

„Přesun za deset... devět...“ ozval se odpočet. Když klesl k nule, vyrazili srdci Hampoljedova impéria vstříc. Odvážný plán vstoupil do nového stádia. Jaké ovoce nakonec přinese, však nikdo nevěděl.

*

23: HAMPOLJED

Hampoljedova planeta byl neuvěřitelně obrovský umělý svět. Harbase byla velká, ale vůči tomuto monstru byla jen pouhým smítkem. V okolí se pohybovaly desítky sledovacích satelitů a kontrolních plavidel, včetně šesti těžkých bitevníků, které zajišťovaly široký prostor kolem triliardářova sídla. Dva z nich si vzaly příle-tající jachtu na mušku.

Nějaký čas po vstupu do zóny u nich zakotvily tři inspekční čluny a sto šedesát tři specialistů provedlo prohlídku jachty. Byli na to opravdu dobře vybaveni a neuniklo jim absolutně nic. Nesmírně zručně odpojili všechny zbraňové sekce, dočasně odebrali celé posádce veškeré osobní zbraně a potenciálně nebezpečné předměty. Také zaplombovali všechny výrobní komplexy v dolních patrech, které by byly schopny nějakou účinnou zbraň vytvořit.

„Ruce,“ řekl Keran robotickému inspektorovi, když prohlížel jeho soukromou sekci.

„Cože?“ zarazil se.

„Moje zbraně,“ sevřel pěsti. „Také mi je zabavíš?“

Uvedl ho tím do těžkých rozpaků, z nichž ho naštěstí vysvobodil velitel inspekce. Také to byl robot, ale patrně vyšší kategorie.

„Mistr Keran žertuje,“ vešel dovnitř a kývl na inspektora, aby vypadl. Pak mladíkovi tvrdě pohlédl do očí. „Kdybych měl dostat zákonu, musel bych ti ruce skutečně amputovat. Ale bez obav – na odchodu bychom ti je zase přidělali zpět. Umíme i takové věci.“

„Musíš-li, zkus to,“ nenechal se mladík vyvést z míry. „A nezapomeňte mi v tom případě taky uříznout hlavu, protože můj mozek je to nejnebezpečnější z celého mého těla.“

Inspektor se nečekaně zasmál. „Nebudu to zkoušet. Můj pán má větší zájem na tobě než na mě. Ty by ses vrátil, ale já už ne.“ Pak ztišil hlas: „Ale varuji tě: opatrně s takovými žerty před pánem...!“

Když byla prohlídka skončena, směli vletět do kotviště. K boku jachty se připojila přestupní sekce a na vzosných plošinách vpluli do Hampoljedova sídla.

Keran čekal přepych. A dočkal se. Ten tvor skutečně nevěděl, co s penězi.

Hned za prvním uzávěrem majordomové Zummurr a Kerana oddělili od zbylého doprovodu. Kupodivu i zde akceptovali jeho požadavek ohledně „nepostradatelné periferie“, takže pobočnice zůstala u nich. Dál je provázeli jen roboti, kteří se s každou další kontrolou vyměňovali za stále člověku podobnější androidy. Jejich podobnost s živými osobami byla úžasná. Ale skutečnost byla taková, že kromě tří hostů se po celou cestu neocitla v dohledu žádná jiná biologická bytost.

Nakonec dopluli do sálu, jehož jednu stěnu tvořilo dozajista energetické pole, momentálně neprůhledné.

Usadili se do křesel, u nichž bylo připraveno vybrané pohoštění, a průvodci se vzdálili. Byli na místě. Nikdo nic neříkal. Proč také.

A ani ne půl hodiny nato se stěna vpředu rozplynula a za ní se objevil – Hampoljed.

Skutečně měl do člověka v jistém smyslu daleko a jeho vzhled by na leckterých planetách mohl sloužit coby předloha úspěšného hororu. Krok za zády se mu držely dvě antropomorfní chobotnice, jejichž těla jako by byla tvořena jemně opalizujícím, zpola průhledným a sladce růžovým gelem - ochranka.

„Zummurr,“ pokynul vlídně všekrálovně.

Šelma se zvedla. „Pane,“ uklonila se korektně.

„Který z těch dvou je tvůj nový objev?“ otočil se Hampoljed k Keranovi a Frangeris.

„Muž,“ opáčila krátce.

„Zajímavý exemplář,“ ohodnotil ho bez viditelného nadšení a obrátil se zpět k Zummurr. „Dosud jsem, milá Zummurr, mohl obdivovat tvou krásu jen na hologramech. Ach, teprve nyní vidím, o co všechno jsem byl ochuzen!“ Vtom se maličko zarazil a podíval se znovu upřeně na mladíka. „Copak, Kerane? Přemýšlíš, jak mě zabít?“ tázal se pobaveným tónem.

V Keranovi hrklo, protože přesně o tom zrovna uvažoval. Obě jeho chapadlovité společnice po něm hodily rychlým pohledem. Přesto zachoval klid.

„Pokud chci někoho zabít, nepřemýšlím, nýbrž zabývám,“ řekl zvolna. „Teď jen ze zvyku hodnotím situaci. Jsem bojovník... pane.“

„Nemám ti to za zlé,“ rozesmál se Hampoljed. „Vím, že jsi koncentrát bojového umění, a tvá hlava pracuje výhradně v tomto oboru. Pobavilo mě, když tvůj mozek provedl mé hodnocení jako bych byl nějaký další soupeř!“

„Těžko od někoho tak úzce specializovaného čekat jiné myšlenky,“ podotkla Zummurr mírně omluvně.

„Ale to je v pořádku!“ kývl blahosklonně Hampoljed. „Proto se mistr Keran dostal až tam kde právě je! Ale nyní-“

Nedopověděl. Světlo v sálu náhle zakolísalo, na okamžik dokonce nastala tma, a podlahou proběhlo lehké zachvění. Vzhledem k obrovitosti Hampoljedovy planety musel být impuls toho zachvění gigantický. Jeho růžové společnice se okamžitě otočily zády k sobě a vygenerovaly několik párů očí navíc aby mohly bez otáčení sledovat kompletní okolí.

„Cosí mě vyrušilo,“ řekl Hampoljed vzápětí.

„Zavolám si vás později.“ Jenže vtom se rozevřely boční dveře a dovnitř vtrhli dva androidé. V rukou měli – zbraně.

Keran neváhal ani vteřinu. Popadl láhev ze stolku a švihem ruky jí vypustil proti jednomu, a okamžitou pŕlotočkou proti druhému poslal celý stolek.

Výboj paprskometu se ŕhavě zakousl do stěny, neboť zbraň dostala přímý zásah láhví, a druhý výstřel spálil kus stropu, protože ani stolek se nemínil cíle. To už byl mladík v pohybu. První android právě srovnával zbraň, ale už to nestihl. Keran ani nezastavoval: popadl ho za nohy, položil se do společného těžiště a rychlost převedl do rotace. Tím se android vlastně proměnil ve velký kyj – plnou silou, pramenící z otočky, s ním třískl do toho druhého. Ještě tři, čtyři údery, kterými zdemoloval mechanická těla, a bylo po všem. Sebral jeden paprskomet a obhlédl okolí. Nic dalšího patrně nehrozilo.

Triliardář ještě chvíli rozdýchával bleskurychlý sled událostí.

„Kerane!“ vyrazil ze sebe pak.

„Pane? Vaše veličenstvo?“ kývl. „Už je po všem, zdá se.“

„To- to vidím!“ zvolal. „To byla akce! Ne!“ vykřikl náhle. „Nehýbej se,“ dodal už klidněji. „A polož tu zbraň. Moje nádherky by ti mohly ublížit, kdyby ses třeba otáčel a přitom namířil náhodou na mě.“

„Aha,“ zahučel Keran a odložil zbraň. Chobotničky nijak nereagovaly, jen zvolna rozpouštěly přebytečné optické orgány.

„Perfektní zákrok!“ jásal Hampoljed, ale pak se opět zarazil. Patrně dostal myšlenkovým spojením nové informace. „Potížím zdá se není konec. Odeberte do svých sekcí.“ Aniž čekal odpověď, odvrátil se a následován chobotničkami, naskočil na dopravník a opustil sál, do kterého mezitím vtrhla úklidová četa a opraváři s náhradními segmenty.

Keran se tázavě podíval na Dejana.

„Slyšels,“ pokrčila rameny.

S roboty, kteří uváděli poničený interiér do původního stavu, se dostavila i jakási stewardka. Elegantní čapku měla frajersky posunutou na stranu. Vypadala k nerozeznání od člověka, ale jak Keran neomylně vycítil, byla též syntetická.

„Jsem váš pilot,“ usmála se. „Prosím, nastupte!“

Usadili se na vznosné plošině a vydali se zpět k jejich ubytovně. Tentokrát ale kolem nich vládl docela chaos a zmatek. Roboti, androidi i nejrůznější bytosti divoce pobíhali sem a tam, občas je míjely velké samostatné jednotky, patrně opravářské či záchranné. Dvakrát je zastavila důkladně ozbrojená hlídka, ale jejich usměvavá průvodkyně vždy rychle vyřídila hladký průlet.

Pak ale odbočila z hlavního traktu.

„Musíme zvolit malou okliku,“ pronesla zpěvavě. „Neznepokojte se, prosím.“

Nezbývalo, než jí věřit. Plošina zahnula níže, spěšně prolétli možná třicet horizontů, a vpluli do méně honosných úrovní.

Keran zašilhal na všekrálovnu. To nebylo samo sebou. „Na návštěvu!“ připomněl si významný tón slov, která Dejana pronesla před odletem ze svého sídla. Zamrazilo ho při tom, co jej právě napadlo.

Náhle plošina ztratila vznosnou sílu. Trochu tvrdě přistáli na chodbě, v níž světlo opět divoce zablikalo a zhaslo docela.

„Vaše Veličenstvo?“ řekl Keran opatrně. Nebylo vhodné prozrazovat, že vidí po tmě stejně dobře jako ve světle.

„Kerane?“ slyšel odpověď.

„Omlouvám se, porucha,“ zazpívala stewardka a pak se najednou otočila a naklonila se k pasažérům.

„Liporekvek noftuhut,“ řekla naprosto zřetelně tajné akustické heslo. „Výpadek potrvá nejméně tři minuty. Třetí sekce vpravo.“

Neváhali ani vteřinu.

„Za mnou!“ sykl Keran a natáhl ruku. Dejana se chytila, Fran-geris také, a už je vlekl tmou podél stěny.

Druhá. Třetí! Uchopil páku, určenou k nouzovému otevření. Dveře povolily a odhalily místnost, jež byla zařízena jako rozměrný, jednopokojový byt. Uprostřed tmy stála postavička, držíc v levé ruce zapálený kus oděvu jako improvizovanou pochodeň a v pravé ozdobný stojánek jako kyj.

Byla to princezna Jakcidrakcidrony.

*

24: PRODÁN

„Kerane!“ vyjekla. „Fran!“

Zadupla svůj zdroj světla takže nastala znovu tma, prozářena jen duchovitým přísvitem nouzových luminiscenčních prvků, a po paměti skočila Keranovi kolem krku. „Věděla jsem, že přijdeš!“

„Nejsem tu sám...“

„Já vím. Fran, kde jsi, ať tě taky můžu obejmout-!“

Pobočnice musela zasáhnout. „Tady jsem, Jakci,“ řekla, „ale ovládej se. Máme trochu na spěch.“

„Můžeme jít hned!“ ujistila je princezna.

Jenže Dejane pravila: „Teď ještě ne.“

Jakci ztrnula jak kámen. „Cože?“ pípla.

„Ještě to nejde,“ dodala všekrálovna rychle.

„Nezvládnou to...“ špitla princezna. „Vy nevíte, co se mnou dělají. Návštěvy v laboratořích bych už ani nespočítala. Pořád do mě něco píchají a pořád něco měří. Někdy je mi doslova na umření. Vemte mě pryč! Prosím-!“

„Máme plán, ale teď nemůžeš zmizet,“ řekla Dejane a pohladila vylekanou dívku. „Musíš ještě vydržet.“

„Ale...“ Z hlasu bylo slyšet jak blízko má k pláči.

„Jakcino-!“ řekla mírně výhrůžně Frangeris.

„Fran...?“ Princezna docela neurozeně popotáhla nosíkem.

„Plno lidí dělá vše možné... i nemožné, aby tě odtud dostali. Takže sklapni a funguj, fňukalko!“ zasyčela pobočnice.

Jakci prudce přitiskla svou tvář na Keranovo rameno, ale vzápětí se pustila. „Omlouvám se.... Vydržím všechno, a udělám totéž, bude-li třeba. Zvládnou to. Bez obav. Fakt. Už běžte!“

Keran také musel zatnout zuby, když se otáčel k odchodu. Vyběhli na chodbu, zavřeli dveře a spěchali zpět k ležicím plošině.

Někde něco zabzučelo. Rychle po hmatu naskákali do sedaček. Právě včas! Blik! Blik! počaly se rozsvěcet stropní segmenty. V několika okamžicích byla celá chodba osvětlena.

O kus dál za nimi se otevřel nějaký průchod a z něj vylétla na vzrovných plošinách četa opravářů, provázena strážcem. Keranovi jeho tvář připadala také nebezpečně povědomá. Promnul si oči. Už z toho mám vidiny, pomyslel si.

„Co tu děláte!“ tvářil se přísně. Ale když mu stewardka něco řekla, pravil: „V pořádku. Opusťte neprodleně objezdovou trasu.“ Ve vzorné pozornosti vyčkal, až odstartovali, a ještě zahlédli jak se technici pustili do demontáže nějakých stěnových segmentů. Za další čtvrt hodiny už dolétali ke svým komnatám.

Jenže tam už čekal vyslanec, nesoucí novou pozvánku od Hampoljeda. Takže si zopakovali plavbu k místu setkání. Bylo znát,

že se situace výrazně stabilizovala, ale co bylo příčinou poruchy, nikdo neřekl.

„Vítejte,“ řekl Hampoljed, opět provázený svými chapadlovitými nádherkami, a kývl na všekrálovnu. „Protože vím, Zummurr, že jsi stejně inteligentní jako půvabná, půjdu rovnou k věci.“

„Pane?“ kývla.

„Za kolik mi Kerana prodáš?“

A je to tady! Mladík jen poposedl, ale zdržel se poznámek.

Šelma chvíli mlčela. „Musím, pane?“ zeptala se pak.

„Ale jistěže nemusíš!“ zasmál se, ovšem jeho hlas zněl jak když sudí čte ortel smrti.

„Chci Kawairiku,“ řekla zvolna. Tohle byla licitace! Oba však byli zkušení političtí hráči.

Musela jsi vědět, že ho budu chtít, už když jsi ho sem vzala, znamenala jeho nabídka. Takže neklíčuj a vyceň se.

Musel jsi vědět, že bude hodně za draho, znamenala její odpověď. Tak trapně nelicituj a buďto ber nebo nech.

„Ale ale!“ podivil se Hampoljed. „Kde ses doslechla o tom zapadlém ráji, Zummurr? Myslel jsem, že o něm živá duše neví!“

„Občas se ptám i mrtvých duší, pane. Za to může má zvědavost. Nuže, tvá odpověď-?“

„Platí!“ usmál se Hampoljed najednou. Nic víc. Půvabná planeta, obíhající v klidné zóně docela daleko od Hampoljedova sídla, právě změnila majitele. A Keran také.

„Máš nového pána,“ obrátila se na mladíka Dejana a její tvář byla zcela nečitelná. „Poskytně ti jistě i to, na co ani mé síly nestačily.“

„Co bude třeba, řeknu mu sám,“ zakýval hlavou netrpělivě. „Tak už běž, Zummurr-!“

„Pane,“ uklonila se mírně, nastoupila na dopravník a odplula.

„Co tenhle... organický konglomerát?“ upřel náhle Hampoljed oči na Frangeris.

„Nezbytná periferie... jak jsem již říkal.“

„Periferie! Je mi jasné, jak se do ní zapojuješ.“ To nebyla urážka. Jako lidé s absolutní mocí měl ve zvyku prostě říkat co si myslí. Upřeně se na Kerana díval, bylo jasné že mu zkouší skenovat mozek. „Budu se ptát, ty budeš odpovídat. Žádné přemýšlení. Začneme: odkud pocházíš?“

„Z vesnice Klitouch, pane,“ vypadlo z něj aniž zaváhal.

„Ech, zakabonil se, „bez toho pána už! Až budu chtít, aby ses přede mnou plazil, řeknu si o to. Dál! Proč jsi zlikvidoval ty dva útočníky co na mě vyrázili?“

Keran se uklidnil. Skutečnosti, jež měly být utajeny, očividně utajeny zůstaly. Tím lépe!

„Měl jsem snad utíkat? Jsem bojovník... ale to víš.“

„Měl jsi v ruce zbraň, ačkoli souboje vedeš beze zbraní. Proč?“

„Byla v danou chvíli rychlejší.“

„Stihl bys moje nádherky zabít dřív než ony tebe?“

Keran nerozhodně přikývl. „Možná ano.“ Došlo mu už, že „nádherky“ jsou ve skutečnosti bleskurychlí zabijáci právě takových hlupáků, kteří si myslí že jsou hodně rychlí. Ta skrytá zkouška s inscenovaným přepadením minule ho nezmatla - naopak, varovala co na něj Hampoljed chystá.

„Chceš to zkusit?“ testoval jak dalece si věří.

„Zkusil bych s nimi spíše leccos jiného,“ zvolil Keran kluzkou odpověď. Nebyla od věci - pokud se totiž někdy chobotničky rozhodly přijmout lidský vzhled, byly... úchvatné.

Rozesmál se. „Kerane, řekl bych že jsi dar od bohů, pokud bych na nějaké věřil. Naprostá biologická rarita, něco jako Psixifrička. Zcela ryzí materiál, jen je třeba ho maličko vybrousit. Ale v turnaji už své želičko mám. Takže tě začlením nejspíš do své ochranky.“

„Myslel jsem, že budu bojovat v aréně...“

„Budeš dělat, co ti poručím,“ podotkl suše. „Ale samosebou, nejprve si tě ještě vyzkouším.“

„Nemám nic proti tomu.“

Maličko pobaveně se ušklíbl. „Nikdo se tě na to neptal. Zítرا ukážeš co umíš.“

„To ukazuji od počátku.“

„Nezkoušej být drzý,“ odfrkl. „Můžeš jít.“

Ale Keran si nedal pokoj. „Ještě něco,“ řekl, když se Hampoljed měl k odletu.

Pootočil hlavu jen tak přes rameno. „No, co?“ tázal se stroze.

„Kam mohu jít? Mám ve zvyku trávit svůj volný čas svobodně.“

Znatelně jedovatě se usmál. „Všude, kam se dostaneš.“ Odvrátil se, nastoupil i se svými růžovými nádherkami na plochu a odstartoval do hlubin svého sídla. Jak odlétal, chobotničky ostražitě mrkaly na Kerana optickými orgány, které si vygenerovaly na zadní části těl.

Když osaměli, spolu s pobočnicí nastoupil Keran na vznosný prostředek. „Za zábavou,“ vydal povel a plošina plynule vzlétla.

„Nepříjemný tvor,“ podotkla Fran po cestě.

„Máme spolu obchodní úmluvu. Nebudeme s ním muset spát v jedné posteli,“ uklidnil jí. Rozesmála se.

Plošina je svědomitě dopravila do rozlehlého zábavního a nákupního centra. To nebyl jeden objekt - to bylo celé ohromně

komplikované město zábavy a oddechu. K jejich překvapení v něm však vládl klid. Nikde nikdo!

Podívali se na sebe. Že by obyvatelé umělé planety neměli čas na zábavu?

Přesto se vydali jen tak nazdařbůh skrz nejrůznější pasáže, lemované pestrými a zářícími sekcemi nejrůznějšího užití.

„Šaty-!“ zazářily náhle pobočníci oči. „Nebude ti to vadit?“

Rezervovaně se usmál. „Ale prosím...“

Frangeris tedy vzala útokem malý palác módy, který právě potkali. Syntetická prodavačka jen vlídně pokývla hlavou. Frangeris se náhle ocitla v husté síti zelenavých paprsků, které divoce zatančily kolem ní a pohasly.

„Prosím,“ nabídla prodavačka křeslo, a ze stropu sjel holografický projektor, v němž se objevila její silueta, a nabídka oděvů. Nebylo třeba oblečení zkoušet - počítače byly schopny názorně předvést, jak bude oděv vypadat rovnou v reálu.

Jenže Frangeris zavrtěla hlavou. „Chci konkrétní šaty,“ řekla. „Co jak vypadá je věc jedna, ale kde co škrtí nebo nepasuje, je věc druhá.“

„Jak si přejete,“ zachovala prodavačka klid, a vzápětí se k ní přidalo dalších šest osob, určených k manipulaci s modely.

„Počkej, nikam nechod,“ zadržela Fran mladíka, když chtěl zatím bloumat po okolí. „Kdo by mi řekl, jestli mi to sluší...?“

Takže si Keran sedl do křesla, nechal si donést horký plims, zvolna popíjel a hodnotil různé oděvní kreace, jež mu Frangeris předváděla. Pěkné bylo, že kvůli úspoře času ani nechodila za přepážku s řízenou průhledností, jež sloužila coby paraván. Měnila oděvy přímo před ním.

Personál, samosebou syntetický, to nevyvedlo z míry.

I když Frangeris disponovala na ženu trochu neobvyklými proporcemi, byla hezká v šatech i bez nich, a mladík měl docela problém zvolit nejlepší z předváděných modelů. Konečně bylo vybráno a Keran v duchu i nahlas uznal, že jí to náramně sluší.

„Jak zaplatíme?“ obrátil se pak na obsluhu.

„Vše je již zařízeno,“ zněla odpověď. Patrně měl někde své konto, z něhož se podobné záležitosti automaticky řešily.

Prošli pak několik dalších pasáží, aniž je co zaujalo.

„A hele!“ Keran v jedné odbočce spatřil – výlohu se zbraněmi!

„Cože? Zbraně ve strážné zóně?!“ mrkla na něj. „Tam to zase táhne tebe, vid’? Dobře, pro změnu doprovodím já tebe.“

Zahnul tam, ale okamžitě zjistil, že něco nehraje. Netušil proč, ale zmocnil se ho nedobrá pocit. A každým krokem sílil, až se dokonce počal měnit v strach.

Co je špatně? létal očima kolem sebe. Proč mě moje podvědomí varuje? A hlavně, proč tak všeobecně, místo toho aby mi lokalizovalo zdroj ohrožení?

Nakonec úplně zastavil, protože během několika kroků strach vzrostl doslova v hrůzu.

Pak si všiml, že Frangeris stojí s nesmírně vyděšeným, ale i vzteklym výrazem asi pět kroků za ním. A měl jasno.

Žádné moje podvědomí! Všude, kam se dostaneš, řekl jim Hampoljed. Zbraně jak vidno už nepatřily do zóny, která jim byla vymezena. Na co dveře nebo zámky? Stačí jasně rozpoznatelný pocit, který sílí až nakonec donutí člověka zastavit a vrátit se.

Tak to se na to podívám, zatvrdil se Keran.

Zatnul zuby a vykročil dál.

Takový nával živočišného děsu, který ho roztrásl, v životě nepoznal a ani by nevěřil, že je schopen poznat. Byl náhle totálně zdrcený, rozklepaný, bezmocný a takhle maličký. Přesto se pokusil oprostít od sebe sama a udělal krok. Zuby mu drkotaly jako kaštaněty, nohy měl z papíru a před očima se mu tmělo. Nakonec tu zemřou hrůzou, blesko mu hlavou, když musel vynaložit veškerou vůli jen k tomu, aby si neoznačoval spodní prádlo. Div se nesložil úplně! Přesto se s neuvěřitelným úsilím donutil udělat ještě maličký-

A najednou z toho byl venku!

Vylétl jak vystřelený, a zcela bezhlavě zaútočil na nejbližší stěnu. Třískal do ní pěstmi, dokud se nevzpamatoval. To absolutně mezní vypětí ho narvalo adrenalinem a potřeboval ho nějak vybit. Páni, to byl pekelný očištec!

Pak si všiml, jak se Frangeris urputně drápe milimetr po milimetru za ním. Třásla se jak v zimnici, oči měla vypoulené a vypadala víc mrtvá než živá, ale nevzdávala to.

Krok zpět – rovnou do neviditelné zóny psychického pekla! Keran zařval – úder děsu byl jako by spadl do samotného zatracení! Popadl dívku za ruku a trhl s ní k sobě – a už byli oba na druhé straně!

Trvalo deset minut, než se udatná pobočnice přestala třást jak ratlík. „No hrome,“ řekla, když ještě trochu nejistě vstala. Dotkla se prsty zprohýbané kovové stěny. Teprve nyní Keran viděl, co ve svém amoku způsobil. Stěna vypadala jako by do ní naboural nějaký razicí štít. Mírně užasle si prohlížel vlastní ruce. Vědět, že ze mě Tisuni udělala něco TAK vražedného, zlikvidoval bych Rang-tchenauta vlastními pěstmi. Možná to tak bylo původně plánované, to jen má malá sebedůvěra mě vehnala do dlouhého a kompli-

kovaného střetnutí. Nu, vzdychl, stalo se. Už se příště podceňovat nebudu.

Pak, ruku v ruce, vešli do zbraňové sekce.

Obsluhu tvořil kupodivu člověk, byl to elegantní muž v typickém maskovacím oděvu. Od pohledu z nich byl nervózní, i když se to snažil nedat najevo. Když ho Keran vesele ubezpečil, že není jen tupé vraždící monstrum, tak se dokonce pokusil o úsměv.

Prohlédli si arzenál. Bylo zde kde co - od zbraní, jež byly spíše hračkami, až po ty se skutečně ničivým potenciálem. Hned v sekci byla též střelnice, aby si zájemce mohl zboží na místě vyzkoušet, čehož Keran s chutí využil, ale nic si nakonec nevzal. Nebylo proč. Obsluze se očividně ulevilo, když vyšli zase ven.

„Opravdu se zdá, že jsme vstoupili do správné zóny,“ podotkl Keran a pokynul vlevo. O kus dál se nacházel velký rozzářený komplex, v němž ale na rozdíl od okolí bylo živo. Rozměrnými průhlednými stěnami byly vidět četné bytosti, jež procházely interiérem, nebo se shlukovaly do skupinek, očividně zaujatě rozmlouvajících.

„Možná nějaká slavnostní akce,“ poznamenala Frangeris, když vešli dovnitř. „Všimni si, všichni jsou jako ze škatulky-!“

„Však uvidíme,“ pravil a vešli dovnitř.

„Krásný čas přeji, milá paní, milý pane-!“ zakormidloval jim do cesty uhlazený elegán. Z ničeho nic zaujal teatrální pózu a kultivovaným hlasem zadeklamoval:

„Ach duše bludná, kdes zanechala tělo,
přes trhy jdoucí, stovkou reklam jaté,
snad příchozím možná užít by se chtělo
peněžní své konto, pěkně tučně zlaté...?“

Svůj přednes ukončil ladnou poklonou a skromně poznamenal: „To jsem složil právě teď, bez přípravy...“ Důvěrně se naklonil blíže: „Tvořit poezii dovedu i při jakékoli jiné činnosti. To je pouze čistý bonus.“ Narovnal se a se zářivým úsměvem zakončil své vystoupení sugestivní otázkou: „Chcete mě?!“

„Ty jsi android,“ poznal Keran.

„Ale ovšem!“ zasmál se umělý člověk. „Vždyť jste přece vkročili do prodejny androidů!“

„Ach ouvej,“ vzdychla Frangeris. Vtom elegána uchoпил za ramena jakýsi tvor, připomínající spíše pračlověka. Jeho zemitý vzhled však nijak neodpovídal slovnímu projevu. „Ale ale, příteli KRT-pětatřicet! Snad si nemyslíš, že koupils sobě právo předplatní milým zákazníkům se sám předvádět-?!“ Otočil se ke dvojici: „Nejste znuděni společenskou formálností? Nenastal pravý čas pro

svěže výstřední řešení, jakým mohu být například já, divoch z temného pravěku?“

„O kom vykládáš, že je výstřední?“ obrátila se k nim znenadání jakási Lochneska, jež dosud vedla zanícenou diskusi ve vedlejší skupině. „Jedině ještě je správné řešení do dnešní rozevláté doby! Elegance ostře kořeněná obludností, navíc s hardwarově implantovanými moduly ‘nosička nákupů’, ‘ekologický likvidátor zlodějů’ a ‘dětská chuva’.“ Spiklenecky na ně mrkla. „Taky umím báječně palačinky.“

„Jenom blázen by si pořizoval domů draka,“ hnala se k nim malá postavička jakési trpaslice. „Kdo může lépe porozumět dětským dušičkám, než ten kdo vidí svět z jejich zorného úhlu? A vy dva, převzácní zákazníci, jste k založení rodiny jak stvoření!“

„Mi- zí- me-!“ sykla Frangeris ke Keranovi a nenápadně ho tlačila ramenem k východu.

„Proč se omezovat na jednu specializaci?“ valila se k nim prapodivná, perleťově zářící hromada čehosi. „Metamorfér je ideální řešení pro všechny situace - e- eee...“ Hlas se vytratil, protože Keran s Frangeris už chvatně vycouvali z objektu do volného koridoru. Natěšení androidi v hustém šiku doslova ucpali vstup, ale ven se neodvažovali - patrně to měli programem zakázáno.

„Je mi z toho hořko a úzko,“ zašeptala.

„Rozumím. Taky tě vyděsila ta zmínka o dětech...? Vrátime se, co říkáš. Připravena na zábavu?“ mrkl Keran na společnici a zvolna se vrátili k neviditelné zóně děsu.

„Celou dobu se netěším na nic jiného,“ prohlásila statečně.

A šli do toho.

„Nebylo to tak strašné,“ vykoktala, když se ocitli na druhé straně.

„Nebylo,“ přitakal. Zkusit to ještě párkrát, už by příště snad ani nezpomalili. Nebyl ale důvod.

Potloukali se labyrintem mechanoplanety téměř šest hodin, než se nechali odvézt plošinou zpět do jejich sekce. Padli na velké a pohodlné lůžko, a když se potkali očima, Keran zřetelně viděl signál, jež znamenal: našla jsem hluché místo!

To ovšem radikálně změnilo situaci!

Oba se pochopitelně nepoflakovali po Hampoljedově planetě jen tak pro vlastní povyražení. Jak známo, triliardář omezil reálné mágy tím, že vyhladil kvantovou pěnu pod úroveň, v níž jí dokázali využít. Generátor v srdci jeho planety tak vytvářel rozsáhlé bezmagnetické pole. Ale Dejane i Negganka Gamm Qir předpokládaly, že generátor nedokáže udržet tlumící vliv homogenní. Bylo dost pravděpodobné, že v něm budou různé stíny a mezery, kde by se

mohla reálná magie chytit kvantové síly. Takže zatímco se tvářili jako lehkomyšlní turisté, Frangeris ve skutečnosti dělala průzkum.

A díky tomu že pronikli uzavírací zónou, tak našla!

Keran se vzrušeně posadil. Na co ještě čekáme? ptal se jeho pohled. Ale pobočnice maličko zavrtěla hlavou. Keran zprvu užasl, ale pak se přiměl nad tím zamyslet. Proč Negganka bleskově nevyužije šanci, kterou našla?

Odpověď nebyla složitá: může to být past.

„Aha,“ uklouzlo mu. Viděla, že pochopil, a opět maličko kývla.

Mladík složil hlavu do dlaní. To, že osoby kolem něj byly něčím jiným než za co se vydávaly, a události nebyly takové jakými se jevily, mu působilo problémy.

Frangeris se posadila také. „Měl by sis konečně odpočinout,“ řekla. „Udělám ti trochu čaje, a pak se prospí. Dám na tebe zatím pozor...“

*

25: NÁDHERKA

„To není obvyklá trasa do arény-!“ podotkl Keran, když druhého dne letěli na gravitační plošině vnitřkem Hampoljedovy planety.

„Míříme do Hampoljedovy soukromé oblasti,“ řekl Wirken.

„Proč o tom nic nevím?“

„Nepřál si to.“

Keran pochopil, že je zbytečné se vyptávat. Po překonání několika kontrol přistáli v prostorné chodbě a byli odvedeni bočním vstupem do místnosti, která byla zcela prázdná. Holé, pancéřové stěny připomínaly vnitřek trezoru. Podlaha, pokrytá nepatrně pružným protiskluzovým povrchem šedé barvy, dávala tušit že se ocitli na soukromém zápasišti.

Zrovna když se Keran chtěl porozhlédnout, vešla stejným průchodem z protější strany... Hampoljedova růžová chobotnička. Rázem bylo všechno jasné. Jednalo se o zkoušku, zda bude Keran hoden stát se Hampoljedovou osobní ochrankou.

„Tak tohle je, dá se říci, nejméně rovnocenný soupeř,“ řekl Wirken zaraženě.

„Co za tím vězí?“ sykl Keran. „Co mi může tahle želatinová kreaturka udělat? Co o ní vlastně víme?“

Wirken pokrčil rameny. „Nic. Pokud někdo viděl nádherky v akci, nejspíš to nepřežil. Důvodem je utajení.“

„To není fér,“ podotkl Keran. „Zatímco ona mohla studovat můj boj ze záznamů, já nemám o ní žádná fakta.“

„Hampoljedův záměr. Patrně chce zjistit, jak reaguješ na zcela neznámou hrozbu.“ Wirken znovu vzdychl. „Buď rychlý, ale ani nezkoušej vyhrát. Bude vítězstvím, pokud přežiješ... a my s tebou.“

Růžová nádherka se mezitím vláčným krokem blížila. „Zdravím, můj soupeři,“ pronesla nečekaně příjemným dívčím hlasem.

„Také zdravím,“ odvětil Keran. Vzhledem k tomu, že nádherka byla víc jak zpola průhledná a v jejím těle neviděl ani náznak nějakých struktur nebo orgánů, převládla na chvíli zvědavost. „Jak to že mluvíš, když nemáš plíce-?“

Pobaveně se usmála. „Proč dýchat? Stačí znít...“

„Je tvůj pán srozuměn s tím, že ti mohu ublížit-?“

„Jinak by mě sem neposlal, Kerane.“ Mladík si všiml, že Wirken a Frangeris ustoupili ke stěně, aby nepřekáželi. Tím se v podstatě dal souboj považovat za zahájený.

„Poslyš, jak ti vlastně mám říkat?“ vykročil Keran v oblouku kolem nádherky.

„Mari. Myslíš, že ti znalost mého jména pomůže v boji?“

„To jen abych věděl, co ti napsat na náhrobek,“ ušklíbl se.

„To já takové starosti mít nemusím,“ neopouštěl jí lehký úsměv. „Až s tebou skončím nebude co pohřbívat...“

I když jí zvolna obcházel, nádherka se ani neobtěžovala otáčet čelem k němu. Proto Keran neměl žádné výčitky, když zaútočil zezadu. Růžová Mari se však úderu vyhnula tím, že vytvořila prázdný prostor v místech, kudy letěla jeho ruka. Současně velmi zvláštním způsobem vystříkla část svého těla proti Keranovi.

Když slizovitý útvar narazil do jeho těla, jako by v něm proběhla nějaká reakce – přední část se bleskově mléčně zakalila a tvrdostí se proměnila na kámen!

Keran jen zalupal po dechu. To byl pořádný zásah. A už k němu mířil další růžový úder. Pohotově ho vykryl, ale želatinová hmota v letu obtekla jeho předloktí a nová rána ho málem srazila k zemi.

Na třetí úder nečekal a chvatně se dostal dál od prapodivného tvora. Ten do sebe bez jediného zvuku vsákl své vymrštné údy a znovu na sebe vzal podobu dobře známé nádherky.

Keran ignoroval bolest a horečně hledal něco, co by mu napovědělo jak z toho ven. Jak přemoci protivníka, který je beztvářý a vytváří si útočné prostředky jak se mu zachce? Hlavou mu bleskla vzpomínka na situaci, kdy si chobotničky vygenerovaly tolik očí, kolik potřebovaly. Mělo mě to napadnout hned, řekl si.

„Snad jsi neklesl na duchu, můj milý soupeři?“ věnovala mu chobotnička nový úsměv. Když chtěla, vypadala nesmírně lidsky. Tedy, až na ten materiál.

„Jak mám ublížit někomu, kdo se o mě tak dojemně zajímá?“ oplatil jí otázku.

„Snadno, podívej se-!“ Mari vyrazila do útoku. Neběžela, neposatelně zvláštním způsobem tekla vpřed, nezachovávající žádný rozumem pochopitelný tvar.

Jenže Keran v té vypjaté chvíli zaslechl první tóny oné zvláštní bojové melodie. A nové podivné chapadlo, které k němu nečekaně vyrazilo, vyloženě bleskovým úderem sestřelil ještě v pohybu!

Málem by zajásal! To byl ten střípek skládačky, který mu chyběl!

Zasažené místo se okamžitě mléčně zbarvilo a ztvrdlo jak skála. Je tohle ta rozhodující vlastnost, kvůli které jsou chobotničky Hampoljedovou ochrankou? Že jejich rosolovitá tělíčka reagují na sílu rezistencí? Jinými slovy – jsou neprůstřelné ale nezničitelné?

Další dvě útočící chapadla, která se vynořila z ničeho nic, Keran sestřelil úplně stejně. Zdálo se, že Mari na okamžik zaváhala, zatímco mladík neočekávaně vyrazil do útoku.

Tentokrát chobotnička neměla čas jeho náhlé ráně uhnout. Růžová želatina se v místě zásahu bíle zbarvila a ztvrdla jako kost, ale Keran v bleskovém sledu udeřil do stejného místa podruhé,

a ještě potřetí. Při každém zásahu se bělavá, tvrdá hmota rozšiřovala a čtvrtý úder, do kterého Keran dal veškerou sílu, doslova vytrhl velký, na diamant ztvrdlý kus hmoty z těla soupeřky.

Melodie Keranovi zněla plnou silou a on se nesl na vrcholu její vlny. Další a další bleskurychlé údery měnily růžový rosol v kamennou hmotu. Teď to byla Mari, která se snažila uhnout a odpoutat z boje, ale Keran jí to nedovolil. Věděl, že musí útok dovést do konce, dokud ho nesloží kyslíkový dluh!

Mrštná chapadla se míhala v protiúderech, ale Keran je srážel rovnou v letu přesnými, výbušnými údery. Bil rychleji, než růžová Mari stíhala regenerovat svou tkáň.

A v příštím okamžiku Keranova noha drtivým kopem roztříštila celý zbělený střed růžového trupu, takže se chobotnička rozdělila na dvě části!

„Stačí!“ zahřměl hlas odkudsi z prostoru. „Přijít!“

Keran zůstal ještě pár sekund v plném střehu, než si dovolil ten luxus klesnout na zem a lapat po dechu.

Bílé rány v růžové tkáni se zvolna rozpouštěly. Obě oddělené části těla vymrštily tenké výhonky, kterými se spojily a počaly se čile slévat zase dohromady. Za půl minuty před Keranem znovu stála růžová nádherka v celé své kráse.

„Velmi děkuji za lekci, která mi byla darována, můj vážený soupeři,“ řekla s úsměvem.

„Omlouvám se,“ vyrazil ze sebe mladík, „že toho poučení bylo tak málo...!“

Do zápasíště vešel nějaký majordom.

„Mistře Kerane...“ podal mladíkovi elegantní krystal.

Byla to pozvánka na slavnost.

Frangeris k němu přiběhla a nadšeně ho objímala. „To byla rychlost!“ žasla. „Někdy jsem tvoje ruce ani nedokázala zahlédnout! Prostě paráda!“

Wirken byl nadšený, ale i smutný. „Má role tu končí, Kerane. Vracím se k Magrizimům, a též děkuji za to, cos mi dal.“

„Já?“ divil se.

„Ano, ty! Jako trenér šampiona z Hampoljedovy ochranky budu slavnější než kdy předtím. Nu, dávej na sebe pozor...“

*

26: NEČEKANÍ SPIKLENCI

„Jsem s tebou spokojen,“ řekl mu Hampoljed při hostině, na kterou měl volný přístup díky svému souboji s růžovou Mari. Konala se v nějakém jiném sále, který byl tentokráte plný bytostí, a kupodivu, syntetičtí hosté tvořili jen menšinu!

„Já se sebou také,“ odvětil Keran a mimoděk sevřel pěsti. Zničit chobotničku bylo mnohem obtížnější než rozbít tu stěnu vedle prodejny zbraní. Při souboji si tentokrát díky meznímu vypětí úplně rozmlátil klouby. Ale restaurované ruce mu připadaly ještě tvrdší a vražednější než jeho předchozí končetiny, přičemž neztratily nic ze své preciznosti a jemné motoriky.

Koutkem oka si všiml, že ho obě chobotničky sledují. Těžko na nich poznat jakoukoli mimiku, ale Keran by řekl že jedna z nich na něj přátelsky mrkla. Jenže netušil, která z nich to asi je, zda Mari či ta druhá. A není to nakonec jeden organismus, dočasně ve dvou exemplářích-?

„I když mě to na druhou stranu trochu rozladilo,“ přetrl Hampoljed jeho myšlenky.

„Proč?“

„Nečekal jsem, že najdeš způsob, jak ohrozit moje nádherky. A rozhodně ne že ho najdeš tak rychle. Moje ochranka by neměla mít slabé místo.“

„Nemá,“ poznamenal Keran.

„Jakto?“

„Nemyslím, že by bylo moc bojovníků jako jsem já...“

Hampoljed se zachechtal. „Sebevědomí to nechybí, ale snad k němu máš důvod. Způsob, jakým jsi prošel psychickou bariérou která uzavírala tvůj vymezený prostor, byl také impozantní. Dosud se to nikomu nepodařilo.“

„Vždy mám úspěch – je to můj takový zvyk,“ pousmál se s pohledem upřeným na obě nádherky. Ale žádný podprahový signál se tentokráte nekonal.

„Jsi hlupák!“ prskl náhle Hampoljed pohrdavě. „Ale dnes večer to řešit nebudeme. Uvolni se, bav se, užívej si, ale neožer se dočista. Pak pro tebe ještě pošlu.“ Odvrátil se a Keran pro něj přestal existovat.

Bylo zbytečné to řešit, a tak s ramenatou Frangeris vpadl do snobské zábavy. Poté, co přeťpěl první hodinu, kdy si s ním každý chtěl potřást rukou nebo mu sáhnout na biceps, zájem o něj opadl. Vždyť byl jen pouhá věc. No sláva!

„Už jsi vyřešil vše příjemné a podstatné, takže by mohla zbýt chvilka pro tvou nedůležitou a zcela pozornosti nehodnou periferii-?“ mrkla na něj pobočnice. Nabídl jí rámě a jako dva ledoborce

vznešeně korzovali sálem v davu, který se před nimi ochotně rozevíral. Nakonec zastavili u rozlehlých regálů s pochutinami. Opravdu bylo z čeho vybírat.

„Hmž,“ udělala Fran jen tak, zatímco si nakládala na zlatý tácek. Mohlo to znít jako spokojené zavrčení nad jídlem, ale byl to signál. Hluché místo žádné, sdělovala.

Sedli si k jednomu stolku a nechali si ho vylevitovat trochu výš, aby je pořád někdo neotravoval. Frangeris trochu zamyšleně porcovala svou pečení a přejížděla očima po sále.

„Kohokoli z tří čtvrtin zdejších páprdu bych dokázala za dnešní večer sbalit,“ poznamenala náhle.

„Nemám proti tomu ani to nejmenší,“ odpověděl.

Překvapeně se otočila. „Neplánuji ti utéci, můj spolubojovníku!“ usmála se. „Jen zvažuji rozšířené varianty.“

„Rozumím ti,“ odvětil. Každý kdo by jim možná chtěl pomoci, i kdyby jen proto, aby dostal Frangeris do postele, mohl být dobrý. Keran přemýšlel o tom samém když si ho chodily prohlížet ty vyfintěné paničky a slečinky před tím.

Krátce se potkali očima. Taková aktivita nebyla sice přímo domluvena, ale zakázána také ne. Byla by to improvizace, před kterou DeJane varovala, nebo nebyla?

Frangeris ukrojila další sousto a znovu na sebe pohlédli. Zapojování vnějších lidí se odkládá. Měli bychom hledat další hluché místo, znamenalo to.

Vtom se zpod okraje plošinky vynořil jeden majordom. „Omlouvám se velice, že ruším, mistře Kerane. Pán tě volá.“

Vzal Fran za ruku a přestoupili na jeho plošinu, která opatrně a obratně vykličkovala ze sálu a odnesla je do složité spleti prostor. Cesta byla dlouhá a jak zde bylo zvykem, plná kontrol. Nakonec plošina přistála na nevelikém portu, který byl přilepen na honosné kolmé stěně jednoho z vnitřních paláců.

Na přistávací ploše stála osmičlenná stráž.

„Ty zůstaneš zde,“ řekl důstojník Keranově společnosti.

„Nezůstane,“ oponoval mladík.

„Ale zůstane,“ ujistil ho přezíravě.

Keran vydechl a velmi provokativně si celou hlídku prohlédl. „Opravdu mě chcete rozzlobit...?“

Důstojník se letmo ohlédl a na rtech mu zahrál pohrdavý škleb. „Mistře Kerane, umíš počítat, vid'. Je nás tu osm...!“

Keran přikývl. „Ano. POUZE osm,“ zdůraznil krvelačně.

Všichni ihned uskočili dozadu a namířili na něj zbraně. Zasmál se: „Myslíte, že by vám tohle pomohlo?“ Pak obejmul Frangeris

kolem jejich mohutných ramenou. „Ale udělám to jinak: když nepůjde má periferie, nepůjdu ani já. Ohlašte to svému pánovi.“

Důstojník zbledl. Nejspíš teprve nyní plně pochopil, jaké má Keran postavení. A v otázce kdo by to u Hampoljeda vyhrál v případném sporu, nebylo o vítězi pochyb.

„Možná,“ připustil, „bychom mohli udělat výjimku. Po důkladné prohlídce by-“

„Neprotahuj to,“ zavrtěl mladík hlavou.

„Můžete dál,“ vzdal to.

„Rozumné rozhodnutí,“ pochválil ho, a vstup je propustil dovnitř.

„Žasnu, jak dlouho mě s sebou ještě dokážeš propašovat,“ usmála se Frangeris zdrženlivě.

„Tak dlouho, jak to půjde,“ opáčil.

Ještě dvě hlídky minuli, ale patrně už byly poučeny a nic nezkoušely. Dlouhou, úzkou chodbou, patrně finálním bezpečnostním a detekčním koridorem, došli do nevelké komnaty, plné rozzářených projektorů.

Kromě Hampoljeda tam byli jen tři muži, dvě ženy a jeden stroj, tedy správněji umělá bytost. A pochopitelně, obě nádherky.

„To byla doba!“ zavrčel Hampoljed. „A periferii vyhodte!“

„Fran tu zůstane,“ řekl Keran odvážně.

„Ven!“ vykřikl Hampoljed zuřivě. Z honosné výbavy tajného salónu vystoupili čtyři lokajové a chvatně vyrazili vykonat pánův rozkaz. Tentokrát se mladík nerozpakoval: srazil je k zemi během půltřetí sekundy. Zbyly z nich rozlámané hromádky technických komponent a roztrhané syntetické kůže.

„Kerane! Ty tupoune!“ zařval Hampoljed. Bylo vidět, že by ho nejraději okamžitě nechal zlikvidovat, ale hrál v jeho plánech důležitou roli a tak se ovládl.

„Tak tohle je, prosím, můj nový objev,“ obrátil se hořce a současně pyšně k ostatním. „Naprosto dokonalý bojovník! Jeho schopnost vítězit je nepopíratelná. Ale jinak je to primitivní zvíře, ovládané svými nízkými pudy a emocemi.“

Keran stále čekal na spásný pocit, kterým by mu jeho instinkt dal najevo, že je pravá chvíle Hampoljeda zlikvidovat, ale ten nepřicházel. Musel tedy dál hrát svou hru.

„Nic snazšího, než mu předělat mozek,“ řekl mezitím upjatě jeden z mužů. „Uděláme z něj vše, co budeš chtít.“

„No jasně, Polkriwome,“ prskl Hampoljed. „Nevědomky přitom poškodíš nějakou jeho asociovanou schopnost a díky tomu příště třeba selže. Zapomeň.“

„Byl to jen návrh, pane.“

„Ech!“ Hampoljed popošel stranou, vzal jednu číši a mlčky popíjel. Nikdo ho nerušil.

„Setkal ses někdy s magií, Kerane?“ tázal se náhle.

Keran se měl správně při takové otázce leknout, nebo aspoň zaváhat. Navzdory tomu, že svému vlastnímu překvapení, hladce zalhal: „Pokud vím, tak ne...“

A prošlo mu to!

„Je to nebezpečná věc... velmi nebezpečná. A myslím, že tys ten pravý, kdo se jí dokáže postavit. Nejsi ani tak děsivý, jako nesmírně atypický a vynalézavý bojovník. Prostě si umíš za všech okolností poradit - to je tvá deviza. Potřebuji někoho takového, pokud by mě něco přimělo vydat se mimo mou bezpečnou zónu. Proto tě nyní oficiálně jmenuji třetím členem mé stráže.“

„Rozumím,“ přikývl mladík. „A moje periferie?“

„Nic mi do ní, hňupe!“

„Dobrá. Co je v plánu?“

Vypadal trochu překvapeně. „To tě nemusí zajímat!“

„Musí. Aspoň rámcová představa mi pomůže orientovat se.“

Pokýval hlavou, uznal námitku. „Zítra nastane zlomový den. Lord Hórgandév vyhraje Trallongajský turnaj a následně strhne vládu nad Soustavou planet pod svou moc. A my se v místním hvězdném sektoru chopíme vlády spolu s ním. Všemi prostředky.“

Jen mlčky přikývl.

Hampoljed se otočil se k dalšímu. „Lorde Gi-sor-lobe, postaráš se o všekrálovnu Zummurr. Myslím, že cena kterou si řekla, je přemrštěná a já k smrti nerad uzavírám nevýhodné obchody.“

„Provedu,“ odvětil oslovený.

„Zafrode-bulle, postaráš se o očistu mého světa,“ udílel další rozkazy. „Budeš postupovat neohroženě a nelitostně. Seznam těch osob, jež máš ušetřit, dodám v pravý čas.“

„Můžeš se na mě plně spolehnout,“ řekl robokníže.

„Ty, Archáne,“ podíval se na třetího muže, „zajistiš právní stránku věci.“

„Bez obav. Máme vše dokonale připraveno.“

„A vy,“ obrátil se k oběma přítomným dámám, „budete naše tajná záloha. Sledovat v pozadí co se děje a hlásit, nebo rovnou konat. No a Kerana si ponechám u sebe. Bude první sled mé ochranky.“ Pootočil se k mladíkovi. „I se svou periferií. Běda ti ale, jestli se do ní budeš připojovat místo toho, aby ses staral o mou bezpečnost.“ Ani nezvýšil hlas. On byl ten, kdo věci říkal, a všichni kolem poslouchali.

„Rozumím,“ přikývl Keran smrtelně vážně.

„Přemístil jsem tvé komnaty vedle svých. Nediv se tedy, že poletíš jinam.“

„Beru na vědomí.“

„Všechno jasné?“ tázal se stroze.

„Rozumíme, pane,“ odvětily dámy téměř nastejno, a ostatní zřetelně kývli.

Hampoljed je všechny přešel studeným pohledem. „Já jsem koordinátor. U mě se sbíhají všechny informace a já budu udělovat úkoly tak, aby působily v souladu za všech okolností. Neúspěch nepromíjím. Dotazy?“

Nebyly žádné.

„Jděte po mém a čekejte na můj signál,“ propustil triliardář společnost spiklenců.

*

27: PŘEKVAPENÍ

Růžové nádherky a Keran s Frangeris však zůstali, neboť byli nyní součástí triliardářova bezprostředního okolí. Nasedli na jeho vznosnou plošinu a ta se dala do pohybu.

Zvláštní, táhlo Keranovi hlavou. Kdy a jak mě Hampoljed testoval, že mi teď tak náhle dal důvěru? Něco – jako třeba falešné přepadení, rozhovor či souboj – bylo zřejmé, ale určitě proběhlo plno jiných testů, které nerozpoznal. Zjevně jimi prošel aniž postřehly jeho skutečné záměry, ale byl by raději kdyby je poznat dokázal. Pak ho ale napadlo, že by ho naopak mohla zradit jeho nervozita. Možná je lepší, když o nich fakt nevím, řekl si.

Pak si všiml, že se jejich plošina pohybuje jinými prostorami než bylo obvyklé. Hampoljed měl své vlastní zabezpečené trasy.

Cesta byla tentokrát krátká. Přistáli, a přes trojitý masivní vstup vešli do objektu. Keran se tak poprvé ocitl přímo v Hampoljedově soukromí. Kupodivu: žádný přepych, žádné okázalé bohatství, kterým se chlubila celá jeho umělá planeta. Triliardářovo soukromí bylo téměř strohé a pragmaticky zařízené. Bylo to svým způsobem nádraží, lemované mnoha průchody jež vedly kdoví kam.

Triliardář rozhodně netrpěl ostychem. Shodil slavnostní šat a odešel do hygienické sekce. Ovšem, uvědomil si Keran. Jsme pro něj jen další vybava jeho obydlí. Nač by se na nás ohlížel?

Poházené svršky ihned sebrali služební roboti a zase zmizeli.

V místnosti zavládlo poněkud napjaté ticho.

„Ještě malý test,“ podívala se na Kerana náhle jedna nádherka.

Přikývl. „A ty jsi která?“

„Sit,“ odpověděla. „Tudy.“ Podívala se na Frangeris. „Ty tentokráte zůstaneš zde.“

Za jedním z průchodů byla malá obdoba zápasiště, které viděli minule. Nic ohromného, ale pro plánovaný účel vyhovovalo.

„Chceš mi oplatit výprask, který dostala tvoje kamarádka?“ tázal se mladík zpola žertem.

„To také,“ usmála se chobotnička a bez dalšího váhání se vrhla do útoku. Keran se rozhodl použít stejný postup jako proti Mari, jenže byl nemile překvapen. Sit vygenerovala hned pět chapadel, což bylo na dvouručního tvora přece jen příliš. Při styku s jeho tělem se růžový rosol nestal typicky tvrdý, ale nezdolně houževnatý. Chobotnička, nedbaje ran kterými ji Keran zasypával, sevřela mladíka, podtrhla mu nohy a přitiskla ho zády k podlaze. Další chapadlo mu ucpalo ústa a nos, aby nemohl dýchat, a ještě další se mu sápal po krku.

„Poslouchej mě, bojovníku,“ zašeptala náhle nádherka. Keranovi se s vypětím sil podařilo vyškubat ruku. Růžová tkáň okamžitě

zbělela a drtivý úder vzápětí proměnil v kámen a rozlámal dvě chapadla. Přesto že se mohl osvobodit, mladík překvapeně zadržel další útok. Co to má být?

„Pochopitelně,“ šeptalo chapadlo, které měl přitisknuté k uchu, „že k lordu Hórgandévovi, který je Hampoljedovým šampionem, existuje i protipól... Neustávej v boji, hrdino!“

Vzpamatoval se a třemi výbušnými pohyby se zpola zbavil dotírajících chapadel. Dalšími údery si „vybudoval“ v polotekutém těle soupeřky body k uchopení, popadl ji a v mžiku se ocitla pod ním. Neřešila to – nová chapadla ovinula jeho hlavu.

„Protipól má své zájmy,“ slyšel tenoučký hlásek přímo v uších. „Jedním výhonkem těch zájmů jsme já a moje sestra Mari.“

Keran užasl, a měl proč!

Převedeno do lidské řeči: někdo cizí dostal své agenty až do Hampoljedovy ochranky. A obě chobotničky nyní mají starost, aby jim Keran v nějakou chvíli nestál v cestě a nezhatil jejich neznámé cíle. Ale... také to mohla být provokace!

Náhle „přetekla“ nahoru nad něj a tvrdě ho přirazila k zemi. Jak se zachovat? Rozhodl se hrát na rovinu. Škubl hlavou a kousl do chapadla, které mu blokovalo ústa.

„Rozumím,“ sykl, když povolilo. „Nebudeme si stát v cestě.“

„Výtečně. Nebudeme si stát v cestě,“ souhlasilo chapadlo a děsivou silou se znovu omotalo kolem jeho krku. Keran ho chtěl zprvu rozervat a utrhnout, ale najednou mu to přišlo hloupé. Vždyť vlastně ubližoval někomu, kdo tu byl v utajení tak jako on! Zvážil to a zaklepal dlaní do podlahy. K jeho překvapení chobotnička tento signál znala.

Sevření povolilo, vzala na sebe opět půvabně lidskou podobu a dokonce mu jemně pomohla sednout si.

„Také se učíme,“ řekla spokojeně.

„Velké díky za lekci... za obě lekce, která mi byly uděleny,“ opáčil udýchaný Keran.

„Velký dík i z naší strany,“ usmála se přívětivě.

*

28: POPLACH

Keran ležel na „nádraží“ a podřimoval. Službu měla zrovna Mari, zatímco Sit odpočívala v jiném lehátku, v němž spíš připomínala mělkou misku plnou želatiny.

V polospánku v hlavě probíral všechny události a z nich vycházející možnosti. Jedno bylo jisté: kostky byly vrženy a zbývalo jen čekat na spouštěcí impuls. Jak ho ale poznat? Co když jeho instinkt v bezmagickém poli postupně vyhasl?

Frangeris s ním tentokráte nebyla.

Ukázkově jí zmlátil, řval na ní hodně divoce, a nakonec jí vyhodil z příbytku. Bylo to nemilé, ale nutné divadlo, jinak to nešlo. Náhlé vzplanutí nenávisti byl jediný srozumitelný důvod, aby se dívka nepřítomnost nezdála podezřelou. Podle domluvy nyní seděla v jednom malém baru těsně u třetího objeveného hluchého místa v protimagické ochraně, čekajíc na pravou chvíli. Poslala ke všem čertům už pět elegantů, kteří se pokusili osamoceně sedící krásku svést, a pomalu se hotovila udělat totéž se šestým. Přemýšlela právě, zda je lepší sedět o samotě, nebo s někým s kým sedět nechce, když se náhle v její hlavě objevil útržek hlasu i vjemu!

Magie!

Gamm Qir zachovala klid jen s nejvyšším úsilím, protože to byl bezesporu zlomek magické komunikace, a jeho autora by poznala i kdyby byla mrtvá. Byla jím DeJane!

Pro její inteligenci bylo hračkou sesadit si nový fakt do souvislostí. Hampoljedovo antimagické pole obsahuje nejen hluchá místa, ale zřejmě i kluzné poruchy, které „putují“ náhodně po hlídaném prostoru. Takže hluchá místa rozhodně nebudou past, protože jinak by se poruchy neobjevovaly. Konstrukteři generátoru se prostě spokojili s teoretickými simulacemi, možná provedli několik kontrolních měření a tím skončili. Ovšem praxe je - jako nezřídka - trochu jiná. Krátce to zvážila. Právě odbíjela místní půlnoc. Události už jistě byly v pohybu. Pokusem tedy nic nezkaží.

Vstala.

„Copak, můj anděli?“ podivil se ctitel. „Snad někam nechvátáš?“

„Doprovodíš mě?“ usmála se. Věděla, že je Hampoljedovým systémem neustále sledována, tak jako každý v jeho mechano-planetě. Natěšený elegant se tak hodil k maskování.

„Velice rád!“

Trochu ostýchavě mu podala ruku a jakoby náhodně se vydali k hluchému místu.

Mladý svůdce něco žvatlal, ale téměř ho nevnímala. „Mám tu svou plošinu, s radostí tě svezu kam budeš chtít!“

„Super,“ usmála se. „Ale až za chvíli, ano?“ Zlehka se k němu přimáčkla a zacouvala s ním přímo do hluchého místa.

„Jsi... úžasná!“ vydechl elegán, překvapen její reakcí.

„Vážně...?“ prohloubila úsměv se a napojila se na energii kvantového pozadí prostoru.

>Tak slyší mě někdo?< naskočilo okamžitě telepatické spojení zvenku.

Frangeris se nemusela představovat. >Povídej!<

Dejane také neztrácela čas. >Keran?<

>Čeká na svou chvíli.<

>Už nastala. Hórgandév-<

Náhle se chodbou rozezněly sirény. Gamm vypadla ze soustředění. Hrome! Už je to tady!

Ve stejné chvíli Hampoljed vlétl do svého „nádraží“.

„Stráž!“ zařval.

Keran i obě nádherky k němu okamžitě přistoupili.

„Jdeme,“ řekl krátce a zamířil k jinému průchodu. Za ním byla dopravní plošina, ale od pohledu koncipovaná pro nouzové situace. Naskočili, ze zadu se přes ně uzavřel kryt, a odstartovali.

Situace asi byla vážná. Plošina nabrala rychlost a řítila se vnitřkem Hampoljedova umělého světa jak splašená. Když prolétala dlouhé, přímé úseky, ještě prudce přidávala na rychlosti.

Míříme k okrajovým sekcím, uvědomil si Keran. Proč?

Náhle se koridor rozevřel a on rázem pochopil, že je všechno dočista, ale úplně jinak než čekal nejen on, ale i Hampoljed.

Ocitli se v obrovském hangáru, v němž kotvila od pohledu skvělá, dobře vybavená i vyzbrojená loď.

A její nástupní a nákladní rampy se právě uzavíraly!

„Pán a doprovod je tu!“ vykřikl jeden důstojník v okamžiku, kdy plošina pronikla dovnitř lodi. Hned za nimi se vstup uzavřel.

„Zavřeno! Potvrzují!“ hlásil kamsi důstojník.

„Vítej na palubě, pane!“ přihnal se pak k nim.

Byl to android.

„Co se děje?“ dovolil si Keran vznést dotaz.

„Odlétáme!“

„Proč?“

„Jdeme!“ utnul hovor Hampoljedův hlas.

Pomocí různých přemísťovacích prostředků zamířila celá skupina rovnou do lodního velína. Uvnitř lodi panoval horečný ruch, bylo znát že se startuje narychlo, nejspíš zcela neplánovaně. Na důležitých místech stáli strážní roboti se zbraněmi.

Konečně byli v řídicí místnosti.

Kromě Hampoljeda, nádherek a Kerana byl ve velínu kapitán, dva důstojníci, pilot, navigátor a technický náčelník. Gigantický dok byl otevřený a loď právě opouštěla Hampoljedův umělý svět. Co se to u všech sluncí děje?!

„Kdo mě seznámí se situací?“ hodil Keran otázku do vzduchu.

„Neruš!“ opakoval Hampoljed své doporučení.

„Už jednou jsem řekl, že když neznám situaci, nemohu reagovat optimálně!“ odsekl mladík.

Hampoljed se na okamžik zamyslel. „Ty,“ ukázal na důstojníka. „Ujmi se ho.“ Obrátil se ke kapitánovi. „Už budeme na dostřel?!“

„Nejde to tak rychle, pane. Ještě dvě minuty dvacet,“ odvětil velitel lodi.

„Tak sebou hod'te!“

„Diplomatická sekce pět žádá o spojení!“

Hampoljed se nadechl. „Odmítnout!“

„Robokníže volá-!“

Nové vteřinové zvažování. „Odmítnout!“

A Keran v ten moment uslyšel dobře známou melodii.

Nenápadně se na Hampoljeda podíval. Ne, tohle nebylo v pořádku. Nejen celá situace, ale hlavně jeho chování. Každé jeho reakci předcházela nepatrná prodleva!

Nikdo kromě Kerana si toho nejspíš nevšiml. Vypadalo to, jako by triliardář byl myšlenkově napojen na nějakou rozsáhlou síť a vždy se jí nejdříve skrytě zeptal, než odpověděl. Ale vždyť byl i předtím napojen na infosféru svého světa, a to bez sebemenší prodlevy. Že by to nyní bylo nějaké krizové opatření?

„Jsme ve válce,“ sdělil mu mezitím tichým hlasem důstojník, který k němu přistoupil. „Lord Hórgandév byl na Tralongajském turnaji zabit. Jeho impérium se právě rozpadá. Naši dosavadní spojenci, zákonodárce Archán, robokníže Zafrod-bull a další, se pokusili zbavit pána a uchvátit moc pro sebe. Přesunuli jsme se na jachtu, a nyní provádíme odvetnou akci.“

„Pozoruhodné!“ pokýval mladík hlavou.

„Ještě nějaké dotazy?“ tázal se důstojník škrobeně.

„Kdy bude snídáně?“

Muž vykulil oči.

„To byl žert, důstojníku.“

„Příště bez žertů,“ zavrčel a odebral se zpět ke svému pultu.

„Pane, za půl minuty jsme na přímý dostřel!“ hlásil kapitán.

„Palte hned jak to bude možné!“ reagoval Hampoljed. „Co torpéda?“

„Dopadnou za minutu, za tři minuty a za osm minut, pane.“

A v ten okamžik Keranovi – opožděně, ale přece – došla jiná, nesmírně divná věc, které si nikdo nevšiml. Obě nádherky, které dosud vždy stály Hampoljedovi věrně po boku, se nyní poklidně opíraly o nosníky v zadní části velína! Službu měl sice zrovna on, ale kolem řádí výjimečná situace a nádherky si jen tak lelkují někde vzadu-?!

Střípky mozaiky se mu sesadily rychlostí blesku. Důsledek byl šokující. Ten, koho vidí před sebou, NENÍ skutečný Hampoljed!

Než si to srovnal v hlavě, už volně kráčel k nádherkám, a jeho instinkt ho přímo páčil.

Všimly si ho a nenápadně se posunuly blíž k sobě, jako by chtěly chránit... co? Vždyť tu nikdo není! Přece se Hampoljed nestal neviditelným! No ovšem, došlo mu to. Tak se chová stráž hlídající nějaký vchod. Jenže za nádherkami byla jednolitá stěna...

„Máš službu, Kerane,“ promluvila jedna z nádherek. „Tvé místo je vpředu po pánově boku.“

„Něco mě napadlo,“ odvětil. „Sleduj!“ Naznačil úder. Když chobotnička bez sebemenšího překvapení reagovala, „naklepl“ si pěsti v chapadle tužší místo, přidržel si jí a úplně potichu řekl:

„Tak kde je?“

Nádherka ho dalšími dvěma chapadly pevně uchopila za pravý loket a přitáhla si ho níž. „Je uvnitř,“ slyšel jasnou odpověď.

„Torpéda odpálena!“ hlásil mezitím technický náčelník v přední části velína.

„Palte další hned jak to půjde!“ nařizoval Hampoljed. „Nechci aby unikl ani jeden z nich!“

Mladík se poohlédl. Čelní projekční stěna ukazovala, jak torpéda míří k jakési sekci na povrchu. Ale vždyť to je dok! Podobný, z jakého právě odstartovali! Pochopil, co se děje: Hampoljed uprchl a teď ničí lodě svých soupeřů. Důvod mohl být jen jeden: nechá své sídlo explodovat a nechce, aby se někdo zachránil.

A princezna je někde v nitru planety!

Druhá nádherka mezitím uchopila levou Keranovu ruku a pomalu jí páčila kamsi dolů. Co blázníš, chtěl říci, vždyť s tebou se neperu-! Chtěl se vzepřít, ale první nádherka mu v pohybu zabránila. Navíc chytila jeho krk a táhla hlavu také ještě níže-

No ovšem. Jak jsou některé věci prosté!

Když stál, nebylo to vůbec vidět, ale když ho obě chobotničky přiměly sklonit se dolů, náhle zřetelně viděl plochu s rozdílným odrazem, která rýsovala na stěně mezi oběma nosníky jasný tvar dveří. Tajný průchod!

„Jak ho otevírá?“ sykl.

Levá nádherka mu zacukala chycenou rukou a přitiskla mu jí zlomkem sekundy jakoby mimoděk na stěnu. A v místě doteku byla stěna prasklá!

Samosebou to nebyl zlom, ale nepatrně nerovný okraj skvěle maskovaného otevíracího čidla.

„Co tam zas vyvádíš, Kerane!“ zalehl k nim zlostný Hampoljedův hlas. „Nemáš se starat o mě?!“

„Zrovna se starám,“ opáčil mladík a jemně odstrčil nádherky od sebe. Čekaly to – využily jeho odstrčení a ladně se zpola naklonily s gestem, jakoby mu dávaly přednost ve vstupu. Jasnější signál nemohl dostat. Nadechl se a stiskl neznatelný senzor.

Tajné dveře hladce zajely do stěny. V malém přístěnku, na prosté sedačce před několika virtuálními infopanely, se krčil Hampoljed! Vstup byl lemován třemi paprskomety. Triliardář právě překonal šok ze svého prozrazení a jeho ruka chvatně zamířila ke spínači, o němž nebylo pochyb že spustí palbu.

Keranova noha vylétla rychlostí blesku a Hampoljedova hlava se s mlaskavým křupnutím rozmázla o stěnu za ním.

„Jo!“ vykřikla nádherka vpravo a provedla svým chapadlem velmi dobře rozpoznatelné bojovnické gesto „well done“.

„Jo!“ přidalo se její dvojče úplně stejným způsobem.

A vtom se to strhlo.

*

29: PAST SKLAPLA

V okamžiku, kdy byl Hampoljed zabit, zahlásil jeho organizmus fatální chybu. Skutečnost totiž byla taková, že triliardář byl avatar; pouhá zástupná bytost, vytvořená a předurčená k nějakému účelu, aniž si toho sama musela být vědoma. Chybové hlášení zaznělo vybranou prostorovou dimenzí, a dostihlo majitele.

Na tento okamžik celou dobu Sogot číhal, protože signál mířil přímo k tvůrci celé pasti.

Jak možno předpokládat, byl jím Starodávny lovec Blířdofkvicht Chofgluňurk Zblegd.

Úplně stejná situace nastala již o něco dříve - v okamžiku, kdy byl v Trallongajském turnaji, který souběžně probíhal někde úplně jinde, zabit starlord Hórgandév, velký Hampoljedův favorit. Jenže i když Sogot s Dejane naslouchali velmi bedlivě, nedokázali lovce Zblegda najít. Jediný Sogot pochytil akorát přibližný směr. Starodávny byl ukryt opravdu nesmírně dokonale.

Ale nyní se situace opakovala. Sogot již tušil, kam má soustředit svou pozornost, a stihl naprosto nepozorovaně vyvinout patřičně citlivé detekční nástroje. Tak, jako se z komplikovaných hlubin počítače náhle vynoří hlášení o konkrétní chybě nad všechna rozhraní běžících aplikací, se na malý ale rozhodující okamžik podobným způsobem jasně ukázalo kde se Starodávny skrývá.

To samo by však ještě úspěch nepřineslo.

Lovec si ale své prozrazení okamžitě uvědomil, a chtěl bleskově změnit svou pozici. Jenže neměl čas na stoprocentní organizaci svého únikového manévru, a v ochranných zónách, jimiž byl neprostupně obalen, na malý okamžik vznikla mezera. Sogot neprodleně udeřil, a neomylně zasáhl.

Část vesmírného prostoru daleko odtud, obsahující Starodávneho lovce, se v záblesku zbytkové energie propadla do nicoty.

„Dokonalá práce!“ zvolala Dejane. V tutéž chvíli lidé z Grohórkiru, tajně začlenění do obsluhy generátoru bezmagické zóny, přístroj vypnuli. Tím okamžikem nad ním z dálky svého sídla převzala plnou kontrolu. Nechtěla ho hned zničit. Ne do té doby, než ho prozkoumá, aby se příště reální mágové mohli vůči němu bránit. Ale ohlídat ho musela. Nebylo by nic hloupějšího, než aby ho nějaký iniciativní technik znovu nečekaně zapnul.

Teď už nevadilo, že se svým zásahem prozradila. Boj mezi reálnými mágy a lovcem v jediném kratičkém okamžiku skončil, a naopak nastal čas na obsluhu doprovodných jevů.

>Dokonalá práce, souhlasila Frangeris, která si mezitím vzala na starost šest hnízd výbušnin, které měly mechanoplanetu roz-

trhat. Teď už k tomu nedojde. Zhluboka se nadechla. Prostor byl náhle přesycen energií. Tak se mi to líbí, pousmála se.

„Promiň, něco se změnilo, takže dnes přece jenom ne,“ odstrčila elegána, který se na ní v blahé nevědomosti stále zkoušel sápat.

„Co-?“ vyvalil oči nechápavě.

„Jdi pryč,“ zopakovala mu to kratší formou.

„Všechny komety!“ zvolal. „Co ti zas přelétlo přes nos?! Vy ženské jste vážně vadné!“ Vztekle mávl rukou a odvrátil se.

>Dojdu si pro Jakci, vyslala zprávu. >Vlastně už jsem u ní, dodala, protože díky obnovené síle se teleportovala na místo dřívě, než to dořekla.

„Fran!“ vykřikla dívka horečně, když se půvabný golem zničeho nic zhmotnil vedle ní. Její vzrušení je možno pochopit, neboť se zrovna nacházela v jedné z Hampoljedových samočinných genetických laboratoří. Roztažena a upnutá do měkkých, avšak nepoddajných úchytů, připomínala nějaké laboratorní zvířátko.

„Tohle pryč, a tohle taky,“ řekla tiše Frangeris a všechny sondy, injektáže, sledovací a měřící aparatury se okamžitě stáhly z princeznina těla a rozpadly se na kousky.

„Je po všem, jasná princezno,“ provedla s úsměvem zpola vážnou, zpola pobavenou úklonu, zatímco poutací konstrukce propustila Jakci ze svého sevření.

A na poslední chvíli se rozhodla zdržet výchovné poznámky o tom, že tak usilovně objímat svou pobočnici a máčet její rameno slzami není hodno majestátu budoucí královny.

*

30: DOHRA

Všichni ve velínu triliardářské jachty se šokovaně ohlédli a nastalo trapné ticho. „Kerane-?!“ tázal se falešný Hampoljed po několikasekundové pomlce nejistým hlasem. Ztratil velení a najednou nevěděl co dělat.

„Hampoljed je mrtev,“ oznámil Keran. „A támhle ten,“ ukázal kupředu, „je jen jeho dvojník.“

Ohromené pohledy se přestěhovaly na falešného Hampoljeda.

Ten jenom neutrálně pokrčil rameny. „Byl to můj úkol, stejně jako každého z vás, jak tu jste. Akorát kromě támhle toho zabijáka Kerana.“

Technický náčelník byl ze všech přítomných bývalému Hampoljedovi nejvěrnější, ale též nejhloupější. Jeho pohled zaplál nenávistí a náhle sáhl po zbrani.

Keran vyrazil vlevo, aby něco urval a smetl ho, ale nádherky byly v pohotovosti. Dvě růžová chapadla vymrštila oslepivý výboj energie. Ten pohyb byl tak rychlý, že ho mladík stěží postřehl. Technický náčelník se s praskavou explozí změnil ve vířící oblak žhavých sazí.

Pěkné, řekl si Keran s určitým uspokojením, zatímco ventilace zvolna nasávala to, co zbylo z nerozumného střelce. Věděl to od počátku, že jsou chobotničky proklatě rychlé, a teď se potvrdil i předpoklad, že se celou dobu přetvařovaly. Hodil po nich rychlým pohledem, který měl znamenat: také jste mi to mohly říci, ne?

Nádherky se úplně nastejno nepatrně ušklíby: však jsi to tušil, tak co děláš překvapeného, znamenal ten výraz.

Keran se raději obrátil k ostatním. „Nezkoušejte nic nepřátelského. Situace se dost změnila a já pro vás mám návrh. Kdo ho nechce vyslechnout?“

Nikdo se neozval.

„Jen pro vyjasnění toho, jakou roli tu hraji: Hampoljed se zmocnil jisté osoby, a já jsem si pro ni přišel. Protože by jí nepropustil dobrovolně, muselo to jít násilím. Tolik ke mně. Teď k vám.“

Kývl na falešného Hampoljeda. „Nikdo kromě nás nezná pravdu. Předpokládám totiž, že máš nejen převážnou část jeho znalostí a vzpomínek, ale i jeho genetiku, protože jinak by tě vstupní automatické kontroly nepustily až sem. Je to tak?“

Hampoljedova kopie krátce kývla.

„Určitě v sobě máš také nějakou pojistku díky které tě Hampoljed držel v hrsti. Teď už mu nebude nic platná - jsi svobodný a můžeš si jí ze sebe v klidu nechat vyoperovat. Pokud nebudeš hloupý, můžeš se s úspěchem dál za něj vydávat. Doufám, že

všichni jak jste tady, chápete že prozradit pravý stav věcí by bylo nejhorší, co by se mohlo stát. Souhlas?”

Přítomné osoby zvolna přitakaly.

„A teď zabraň destrukci své umělé planety. Hned.“

Nový Hampoljed se podíval na kapitána. „Vypněte nálože...!“

„Deaktivujte nálože!“ poručil kapitán jednomu z operačních důstojníků. Ten chvatně přelétl prsty po svém panelu.

„Nálože jsou... mimo naši kontrolu!“ hlásil vylekaně.

„Jakto?!“

Kapitán se naklonil a horečně listoval zprávami na operátorově panelu. „Nějaký vliv zvenčí. Nelze blíže zjistit. A navíc nefunguje generátor bezmagického pole!“

„Aha. Myslím že vím co za tím je,“ kývl Keran. „Hampoljede, kde je Grohórkirská princezna?“

„Aha, tak o tu ti šlo? Myslím že v laboratoři,“ podíval se nový Hampoljed na svůj organizér. Pak ale překvapeně zavrtěl hlavou. „Není tam... moment... vlastně není nikde v mojí planetě-!?“

„V pořádku. Tím je řečeno vše,“ uzavřel Keran.

„Nerad ruším, ale blíží se čas dalšího odpalu... Kerane, pane?!“ upozornil kapitán. Nevěděl, komu má svou větu adresovat.

Hampoljed se na mladíka tázavě podíval.

„Já tu přece nevelím,“ pokrčil Keran rameny.

„Zradili nás,“ řekl nový Hampoljed. „Zaslouží odplatu.“

„Myslím si totéž... pane,“ přitakal kapitán. Otočil se: „Pal!“

Nový Hampoljed ukázal na jeden zobrazovač. „Plán čistky se nám také hodí. Jen ho otočíme: spiklence, které bylo myšleno ušetřit, a kteří nás zradili, zlikvidujeme. Kapitáne? Kolik máme na palubě, a na šesti bitevních lodích kolem, výsadkářů?“

„Myslím že k tomu účelu dost, pane,“ odvětil tvrdě kapitán.

>A my se stěhujeme, ozvala se z dálky Dejane. >Sraz u mě!

Jedna z chobotniček - už zase nevěděl která to je - položila Keranovi ruku na rameno. „Vyzvednou si tě tví přátelé osobně, nebo se chceš svést s námi?“ tázala se s milým úsměvem.

„Umíte to?“

„Prý jestli to umíme!“ zasmála se. „Ó velký bojovníku, my umíme plno věcí!“ Růžové dvojče k nim přistoupilo blíž, a když svět kolem svým typickým způsobem problikl, ocitli se rovnou ve vládní hale paláce všekrálovny Zummurr.

*

31: ČÁNÁKJIKA KROK ZA KROKEM

Zdalo se, že byli poslední - kolem již byli všichni ostatní.

„Kerane!“ vykřikla princezna Jakcidrakcidrony, když spatřila bojovníka. S rozběhem mu skočila kolem krku a dlouho nemohli najít žádná vhodná slova. Ostatně, v tuto chvíli jich nebylo vůbec třeba.

„Tak ráda tě zase vidím...!“ vydechla šťastně, když konečně po čase popadla dech.

„To je vzájemné,“ ujistil jí. Když se uklidnila, došli k ostatním, kteří zatím pobaveně čekali, až ti dva trochu vychladnou.

Sogot na ně zlehka kývl. „Už můžu...? Dobrá. Takže! Dovolte mi nejprve, abych vám všem poděkoval,“ řekl bezmála slavnostním tónem. Náročná hra úspěšně skončila a bylo možno odložit masky.

„Mnozí z vás již vědí,“ pokračoval, „ale pro ty, kteří dosud tápou: jednalo se o zástupný boj mě a Dejana proti Starodávnému lovcí Blřovi, který se rozhodl nás zlikvidovat. Struktura celé partie může vypadat trochu nepřehledně, protože její počátek je položen v čase hlouběji, než datum skutečného úmyslu.“

Blřodfkvicht Zbledg s tím počítal. Sáhł nazpět až k bodu, kdy se narodil Hampoljed. V podstatě se nikdy nenarodil - byl stvořen právě Blřem, a to se záměrem boje proti nám. Postupně se stal triliardárem, zavedl proslulý Tralongajský turnaj, a tím hledal bojovníka, který by byl schopen nás objevit, případně účinně ohrozit. Blř se s námi nechtěl pouštět do křížku sám, když už věděl, že se nám povedlo jednoho Starodávného zlikvidovat.

Téměř se mu to zdařilo. Starlord Hórgandév, kterému jen o nepatrný kousek uniklo vítězství v Tralongajském turnaji, byl skutečně bojovník schopný způsobit i reálnému mágovi přiměřený bolest. Jenže Blř, i přes své zkušenosti, v tomto komplikovaném případě nedokázal dostatečně široce porozumět našemu světu nad Hladinou. Jeho úmysly totiž nezůstaly tak moc nepostřehnuty. Pokud si někdo začne něčím prostřednictvím vyvíjet autonomní totální zbraň v podobě bojovníka, začnou si různé síly v okolí klást otázku: k čemu? Takže se o Hampoljeda počaly zajímat i vlivy...“

„...které vlastně původně neměly s námi nic společného, a tím pádem o nichž Blř zholá nic netušil,“ převzala hladce slovo půvabná šelma Dejana. „My jsme navíc rozklíčovali jeho síť, a uložili náš zásah do historie ještě o jednu generaci níže, než on - do data narození tvých rodičů, Kerane.“

„Cooo-?“

„Postupně jsme zařídili, aby se potkali, vzali, a aby bylo Zkerské království postiženo dvěma potomky, z čehož ten druhý jsi právě ty. A dalším vývojem situace ses nakonec objevil u Segorru, kde už

jsi byl očekáván. Možná ti přijde nefér, že jsi výslednicí něčího střetu, ale neber to tak vážně. Ony ty manipulace s časem jsou velmi ošidné, takže možná jsme my naopak přeprogramovali sebe a současnou situaci tak, aby co nejlépe pasovala na vektory, které plynuly z již proběhnuvší minulostí. Každopádně...“

Slovo opět převzal Sogot. „-tak či onak, podařilo se předběhnout Starodávného. Navíc jsme zvolili jinou variantu soupeření, než očekával. Zatímco Blí se dokonale ukryl, nás se vyrojilo najednou plno. Protože jeho iniciační bod nebyl tak hluboký jako náš, jen velmi těžko se ve vazbách příčin a důsledků vyznával. Po celou dobu vlastně absolutně netušil, které naše entity jsou pravé a které ne. Musel si být jist dřív, než udeří - pokud by se zmýlil, prozradil by se a dočkal okamžité odplaty.“

Takže skryt, trpělivě čekal s předpokladem, že buď Hampoljeda nebo Hórgandéva zlikvidujeme sami, nebo nás Hórgandév napadne a přinutí k akci, a tím poskytneme vodítko jak určit, který z našich obrazů je pravý. Obrátili jsme jeho lest s avatarem proti němu samému. Myslím, že když jsme tě Kerane přesadili do té díry zvané Klitouch, a vás ostatní na jiná místa, mohl se dovědět že je něco špatně. Leč, nepochopil. A navíc-“

„-nebyli jste proti němu sami,“ uchopila žezlo řeči nenuceně Frangeris. „Ani Deecanthijci, což je můj rodný svět, nemají sebe-menší zájem o to aby se nad Hladinou roztahovali Starodávni. Takže na stejném principu, jakým vznikl Hampoljed, Hórgandév nebo zde mistr Keran, jsem vznikla i já. Má paní Sobháre mě poctila svou důvěrou když mi svěřila daný úkol - stát se pobočnicí maličké princezny z jednoho zapadákov a dohlédnout na ní. Myslím, že jsem jí neklamala, ačkoli... jsem musela v jednu chvíli sehrát hodně nepříjemné divadlo. To jak jsem tě nedokázala uhlídat. Promiň, drahá,“ podívala se na princeznu, která to zatím také moc nechápala.

„Fran-?“ pípla překvapeně. „Co to povídáš...?“

Pobočnice se omluvně uklonila. „Tvoje kamarádka od dětství, tvá důvěrnice před kterou jsi neměla žádné tajemství, je Neg-ganka. Také avatar. Pouhá projekce. Ostatně-“

„jako kdekdo v tomto světě,“ doplnil hladce Sogot a Fran kývla.

„Vám též upřímný dík, agente Marikeni, agente Sitawaru,“ obrátila se DeJane k růžovým chobotničkám. „Nesmírně oceňujeme, že nám Lastakarjici zbytečně nepřekáželi. Ne že by dokázali na běhu věcí něco extra změnit, ale mohl by to být demaskující příznak, který by třeba Blíe varoval...“

„Hórgandév byl příliš mocná síla, než aby se nechal bez dozoru,“ řekla Mari. „A zrovna tak Hampoljed. Takže Lastakarjici

protlačili svoje činitele až do jeho osobní ochranky. Nás dvě.“ Pousmála se na Kerana. „Jak to nakonec proběhlo, víte už všichni. Ale nebýt v Hampoljedově blízkosti, neužily bychom si měření sil s tebou, Kerane. Byl to zážitek, protože tvé schopnosti rozhodně nejsou zanedbatelné.“

„Je tu aspoň někdo sám za sebe?!“ vykřikla princezna.

„Já,“ otočil se k ní Keran. „Možná jsem jen výsledek nějaké mizerné politiky, ale to co jsem dělal, bylo jen pro tebe...!“

„Ostatně,“ pousmál se Sogot, „milá Jakcidrakcidrony, ani ty lidem kolem sebe nemáš co vyčítat. Proč myslíš, že se sám velký triliardář Hampoljed zničeho nic začal zajímat právě o tebe? Bez urážky: Grohórkir je hodně provinční planeta, okrajová oblast kde dávají kosmolišky dobrou noc. Opravdu neměl prakticky nejbohatší tvor ve zdejším planetárním svazu nic lepšího na práci než si zajistit právě tebe - a to hned po tvém narození?“

Bezradně se na něj dívala. „Ano, to je divné, ale nevím...“

„Protože jsi měla být třetí tajná zbraň proti nám,“ řekla šelma.

Princezna zavrtěla hlavou. „Mám tě ráda, DeJane, ale nezbláznila ses trošičku? Všem tu přeskočilo a vykládáte nějaké zamotané nesmysly. Já JSEM člověk. To vím bezpečně.“

„Ale ovšem, má milá,“ usmála se DeJane. „Víš všechno, co před tebou nezůstalo skryto. Nadechni se a něčeho se chyt, protože já ti nyní ukáži cos zatím netušila.“

„Jak-?!“ škytla zděšeně princezna.

„Jak? Tak,“ použila šelma své oblíbené dvojsloví.

Ticho, které ve skupině zavládlo, porušila Frangeris.

„Páni-!“ vydechla. „Tak to je bomba!“

„Dokonalá práce,“ řekl Sogot tónem nejvyššího uznání. „Tvé otevírací schopnosti už jsou lepší než mé, drahá.“

„Však mám také skvělého učitele,“ věnovala mu lehkou úklonu.

Princezna zatím ztrnule stála. Dopad Dejanina činu, kterým v ní rázem odemkla skryté schopnosti, byl nesmírný. Celý svět se náhle obořil na princezničku v plné své složitosti.

Mimoděk zamávala rukama, jako by to chtěla od sebe odehnat, a stěny paláce nebezpečně zapraskaly. Jakci to zaznamenala a polekaně zůstala bez hnutí. „Ne! To nejsem já!“ vykřikla. „Já nechci-!“

„Klid,“ obejmula jí šelma jemně. „Jen klídek... právě naopak: přesně tohle jsi ty! Jen jsi dosud spala... Zhluboka dýchej a velmi opatrně a zvolna s tím, ano? Ták...“ Pousmála se o něco víc, když se křečovitě sevřené klubko neviditelné energie kolem princezny zvolna rozpustilo. „Šikovná. Vidíš že to půjde. Vítej mezi bdícími, princezno!“

„A Hampoljed to věděl?“ žasla Frangeris.

„Nevěděl, ale tušil,“ souhlasil Sogot. „Zmocnil se princezny v souladu s Blřovými instrukcemi jež v sobě měl vloženy. Tušil, že má v ruce něco nesmírně cenného, ale naprosto nevěděl, co. Zkoušel do Jakci injikovat všemožné chemie i nanotechnologie, aby zjistil co se za tím skrývá. Samosebou, šel slepou cestou...“ Náhle se pousmál. „Ne, ta počáteční podmínka byla jen osobní aktivitou kurýra, který Hampoljedův příkaz vykonával. Na to, co je v tobě nejcennějšího, nemělo tvé sblížení s Keranem žádný vliv.“

Náhle do Jakciných očí vtrhly slzy. „Neříkejte to,“ zašeptala.

Společnost mlčela. Nebylo zapotřebí zdůrazňovat, že i princezna je bytostí, kterou si nechal působením řízených okolností stvořit Starodávný lovec Blř... A už vůbec nezaznělo, co věděl jen Sogot a Dejane: princezna byla dokonalý reálný mág, ovšem ani ne ze světa nad Hladinou jako Sogot, ani pod Hladinou jako Dejane, ale z nulového Průsečíku. Blř chtěl, aby tato třetí zbraň nebyla zaměřitelná. Podařilo se mu jí stvořit v naprosto rovnovážném bodě. Skutečný dosah takového činu nedokázal zatím dohlédnout ani Sogot.

Dejane mu poslala lehoučkou myšlenku. Ať už byl Starodávný sebešpatnější a sebekrutější, byl to pravý mistr svého boje a mnoho se od něj stačili naučit.

„Někdo by se přece jen mohl cítit ublížený, že je pouhou projekcí vůle entit, které si klidně generují celé části světů jen aby dosáhly svého cíle,“ ušklíbl se náhle Sogot. „Ale potěším vás. Nikdo, jak tu jsme, zcela jistě netuší, zda my sami nejsme součástí nějaké takové hry, která o úroveň přesahuje naše obzory poznání.“

„Zbytečně to komplikuješ,“ pousmála se chobotnička Sitawaru.

„Možná komplikuji, ale ne zbytečně, neboť složitosti a pochybností není nikdy dost,“ kontroval pobaveně. „Kdo o sobě může tvrdit, že má poznání i mysl zcela dokonalé jako odraz měsíce v hladině noční tůně...?“

*

32: ÚSVIT NA GROHÓRKIRU

„U všech galaxií!“ vykřikl generál Sádaráka, když se princezna Jakcidrakcidrony, Keran, pobočnice a několik dalších desítek lidí kteří hráli svou tajnou roli v Hampoljedově světě, nečekaně zhmotnili přímo vprostřed skladové místnosti severního palácového křídla. U těchto událostí už Sogot ani DeJane nemuseli být.

„Stráž!“ velel ihned do osobního mikrofonu. Vzápětí z vedlejší místnosti přiběhlo osmnáct gardistů, kteří vytvořili kolem princezny ochranný kordón.

„Co se to dělo?“ žasl generál. „Najednou jste se všichni ztratili... skoro na celou hodinu! A teď jste zase zpět!“

„Cože? Na hodinu-?!“ zvolal ohromeně Keran.

Generál krátce pohlédl na svůj organizér. „Padesát sedm minut od chvíle, kdy jste zničeho nic zmizeli,“ řekl.

„Řekl jsem snad něco legračního?!“ obrátil se nechápavě k pobočnici, která propukla v nezvladatelný smích. Ta si ho ale nevšímalá. „Tedy, reálných mágů je fakt jako šafránu, ale když se někde objeví, pak to vážně stojí za to!“ poznamenala pro sebe.

„Odložme to. Jen jsem si zaskočila něco vyřešit,“ usmála se mezitím Jakci. „Informuj lidi o mém návratu, generále. Už nikam nezmizím. Jak si stojíme?“

„Dost kriticky,“ upozornil. „Napadl nás kníže Zaraséna.“

„Rozumím. Ujmu se záležitostí hned.“ Obezřetně, soustředěně se nadechla, a podlaha paláce se nepatrně zachvěla. „Odted' bude všechno dočista jinak. Sádaráko, zastav všechny protiofenzívy. Už není třeba ztratit ani jediný lidský život.“

„Ale...“ polkl námitku. „Provedu, Jakci!“

„Jen opatrně...“ podotkla Frangeris šeptem. Jakci kývla.

„Obnovíme chod paláce. Nebudu se krčit tady dole ve skladu,“ rozhodla. „Zavolejte matku, a vy ostatní mě prosím následujte...“

Pokynula a odvedla společnost do hlavního vládního sálu. Vypadal dost jinak než když do něj Keran poprvé vstoupil. Rozbitými okny táhl studený vzduch, stěny byly celé kropenaté od projektilů, zlatá dlažba vytrhaná a plná trosk výbavy.

„Je to tu otevřené palbě z širokého okolí, Jakci,“ osmělil se upozornit generál. „A navíc ztrácíme pozice. Zastavení protiútoků výrazně zhoršilo naše šance!“

„Rozumím,“ odvětila a aniž se ohlížela, řekla: „Ahoj mami!“

Královna, provázena pouhými dvěma dámami, se ztrnulým výrazem ve tváři vešla zrovna do sálu. „Dceruško...“ vydechla.

„Dáme to do pořádku, mami, ano?“ pousmála se mladá následnice trůnu. Jedno převržené křeslo, válejší se u stěny, náhle nadskočilo. Postavilo se do správné polohy a samo od sebe rychle

přidrkotalo po podlaze mezi užaslými vojáky až ke královně, cestou ze sebe usilovně setřásajíc prach a úlomky zdiva.

„Tady se pěkně posaď,“ přitlačila do něj jemně královnu, „a ničemu se nediv.“ Současně se z divokého nepořádku všude kolem zvedl nespočet střepů, a jako když někdo pustí film pozpátku, chvatně vlétly zpět do oken kde se za cinkavého štěbetání sestavily do zbrusu nových, nepoškozených a dokonce právě čerstvě umytých skel. Negganka Gamm Qir jediná si všimla, jak po zářivě nových oknech i zdech přelétl jemný záblesk. Od teď byl palác nejodolnějším objektem celé planety.

Oči gardistů znepokojeně létaly na vše strany. To, že se děje něco co nikdo nechápal, je mátko. A nebyli sami.

„Jakci?!“ zašeptal generál ohromeně a mimoděk ustoupil o krok.

„Jen klid. Už to bude lepší. Jen co se rozhlédnu...“ pronesla princezna a zavřela oči. Jenže vtom nečekaně zalapala po dechu a obrátila se k pobočnici. Ruce se jí náhle úplně chvěly. „Je toho tolik! Tak strašně moc! Nevím odkud začít-!“

„Jakci!“ vykřikl generál už nahlas. Naslouchal svému organizéru a ve tváři měl výraz nepopsatelného ohromení. Dotírající jednotky knížete Zarasény se náhle hromadně vzdávaly. Boje na celé frontě kolem paláce jako zázrakem ustaly.

„Já vím,“ přikývla. „Kerane- Fran-! Prosím...!“ řekla úzkostlivě.

„Jak řekla Dejane: klídek,“ vzala jí pobočnice něžně za ramena. „Ne všechno naráz. Zabránit ztrátám na životech, na materiálu, a z protivníků udělat oddané spojence. Nejdříve blíže u paláce, později i dál a dál. Jedno po druhém. Neboj, pomohu ti.“

„Také nemusím zůstat stranou,“ připojil se Keran, který jako mnozí jiní dosud nepochopil momentální změnu poměru sil. „Mým stíhačem můžeme dělat intervence z oběžné dráhy!“

„To ani náhodou!“ chytla ho princezna okamžitě za ruce. „Nedopustím, aby se budoucí král vystavoval zbytečně nebezpečí-!“

„No-“ zaskočila slova mladíkovi v krku.

„Ano-?“ upírala na něj hořící pohled. „Prosíím...!“ špitla.

Zboku jí zlehka poklepala Frangerisina ruka na rameno.

„Jakcino... to si povíte později... ano?“

„Ano, ano. Máš pravdu,“ trhla sebou Jakci. „Tak do toho!“

Krokem vzad získala prostor a učinila rukou odvážné gesto. Na magií dosud nedotčené planetě Grohórkiru se náhle počaly odehrávat převratné věci. Zatím ještě sice měly daleko do noblesních a bezvadných zásahů, kterými uměli oblažovat své okolí bez jeho souhlasu například Dejane či Sogot, avšak o jejich účinnosti a výsledku nemohlo být nejmenších pochyb.

*

33: ZÁVĚR

„Vede si razantně, ale vcelku skvěle,“ kývl Sogot spokojeně hlavou. „To, že nechala vstát z mrtvých třiaosmdesát padlých Sádárových vojáků, sice bylo trošku nečekané, ale tyhle malé zmatky se jistě samy časem spraví.“

„Měla jsem jí možná odemknout pomaleji,“ řekla zamyšleně Dejane. „Je toho na ní moc najednou. Chudinka malá... jak se rozhlédla, spatřila naráz hloubku utrpení na celé planetě a nebyť reálným mágem, fatálně by to s ní seklo.“

„Udělala jsi to správně - bude mít aspoň pořádnou motivaci. Kdyby postupovala pomaličku, tím déle by zase trvalo, než by přivedla Grohórkir k rozumu. Než si zvykne, bude to pro ní trošku namáhavé, ale však on už Keran zařídí, aby se vždycky přes noc dala zase dohromady! A my se můžeme vrátit na Segorr. Mimochodem, nechceš si Kawairiku přemístit někam blíže?“

„Kdo by se s ní tahal,“ pousmála se.

„Však nemusíš sama. Gamm Qir je přece Negganka, a oni mají skvělý smysl pro tyto fyzikálně prosté, ač energeticky náročné, operace s prostorem...“

Dejanin úsměv se prohloubil. „Pravda. Možná jí o to poprosím, ale ne dřív než si ověříme že k nám nemíří odplata za Blife.“

„Toho bych se neobával. Myslím, že díky tomu že tu vznikla trojice reálných mágů ze všech tří sfér, Starodávným zajde chuť se do nás ještě někdy montovat...“

„Občas na ní stejně mrkneme,“ slíbila Dejane.

„Hlavně jí do toho nechtěj zasahovat. Je jasné že to ještě dlouho bude mít nějaké ty chybičky, ale teď už je to její práce a její hra.“

„To si piš, že jí budu komandovat!“ namítna vesele šelma. „Má nás ráda, a není přece nic krásnějšího než se nechat ovládat těmi, které milujeme...!“ Věnovala mu jiskřivý pohled.

Sogot se musel usmát.

„Řekla sis o to,“ pravil.
